

**ILASIER,
frate!**

Toni Bega

Laser, frate!

Toni Bega

Copyright © 2012 Editura Metro

Metro Publishing Group SRL
Otopeni, Str. Grivița nr. 37E, Ilfov
www.metropublishing.ro

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții.
ISBN: 978-606-93128-0-3

Editor: Doina Matei
Design copertă: David Griffiths

Carte electronică dichisită de booki.ro

Cuprins

[Unu](#)

[Doi](#)

[Trei](#)

[Patru](#)

[Cinci](#)

[Şase](#)

[Şapte](#)

[Opt](#)

[Nouă](#)

[Zece](#)

[Unsprezece](#)

[Doisprezece](#)

[Treisprezece](#)

[Paisprezece](#)

[Cincisprezece](#)

[Şaisprezece](#)

[Şaptesprezece](#)

[Optsprezece](#)

[Nouăsprezece](#)

Douăzeci

Douăzeci și unu

Douăzeci și doi

Douăzeci și trei

Douăzeci și patru

Epilog

Avertisement

Ți-o zic din start:

Această operă magnifică (Magnum Opus, în latină) este exclusiv rodul mirobolant al fecunde imaginații pe care o posedă fabulosul autor. Dacă personaje, locuri sau întâmplări vor să se bage în seamă ca fiind reale, le privește. Eu cobor la prima.

Ca să nu avem discuții cofișicopăți.

Unu

Beleaua și-a dat cep într-o pașnică zi de vineri, pe la prânz.

S-a întrupat la ușa mea sub forma unei adolescente mioape și purulente, cu forme incerte, dar de dimensiuni comparabile cu șifonierul în care bunică-ta ține la păstrare cele douăzeci de seturi neînceptute de așternuturi de pat. Avea o voce pițigăiată și părea să fie în posesia unei viroze în stare perfectă de funcționare. Sistemul ei de ventilație dădea rateuri serioase, iar trompa n-o mai folosea decât pe post de bompres:

- Ăăă... mbună dziua, mbă scuzați că mbă berandjez...

I-am deschis doar în boxeri, pentru că abia ce-mi teleportasem în găoace materia dimpreună cu spiritul aferent, iar țârâitul soneriei mă surprinsese în plin proces de schimbare a pieilor. Tanti Mitza, care mi-e mătușă bună, fiindcă ea și Mamina au supt de la aceeași țată (cum intri, pe dreapta), susține că între mine și păpădie nu poți găsi deosebiri nici dacă te chiombești cu Hubble, așa că nu mă miră deloc reacția tinerei juninci în momentul în care periscoapele îi focalizează pe fizicul meu. Cei 10 km pe care îi alerg zilnic trebuie că se văd în 3D pe epidermă, ce părere îți faci?

- Pot să te ajut cu ceva, drăguță?

- Mdeafoasdră 'teți mdobmnu' Toni?

- Non-stop, ca să zic așa.

- Mbăi... mbeniți rembede, e... e...cinemva mbort acolo - fătucă întinde un braț gros cât bicepsul unui boxer de categorie grea și-mi arată direcția străzii.

Probabil că am o privire la fel de inteligentă ca o bovină încrucișată genetic cu o bătă de esență tare, fiindcă primesc mintenaș un supliment de date:

- 'Cea un mdobn mde djos să urc mbână mla mbandru să-l chem mbe mdobnu' Toni, că v-a mbăz't bemind acaz'. Mbz'nteți mde la Mboliție?

Nț. Dar am lucrat ani buni în Serviciile Secrete. N-aș fi plecat, că-mi plăcea de mor, dar m-am încurcat cu fata cea mică a șefului meu, iar asta mi-a cauzat fatal la carieră. Acum sunt consultant independent pe probleme de securitate și am printre clienți cam toate marile companii care oferă servicii de protecție și pază în mica și vioaia noastră țărișoară.

Trag la repezeală pe mine hainele pregătite pentru alergat (tricou cu mânecă scurtă, pantaloni lungi) și încalț niște espadrile. De-aș fi știut atunci pe unde mă va duce cazul ăsta, îți dau în scris (na!) că aș fi fost mult mai atent la manevră.

- Hai să vedem despre ce e vorba, îi spun fetei după cele circa șapte secunde cât a durat operațiunea "îmbracă-te, că nu-ți fac nimic".

Până ajungem la parter aflu că o cheamă Iulia și totodată constat că nu am luat nimic cu mine după ce am ieșit din casă și am trântit ușa în spatele meu - nici chei, nici telefon, nimic. Am yală automată la ușă, deci m-am încuiat fain frumos pe dinafară. Drace!

În fața blocului zici că e manifestație. Și nu lipsesc nici lozincile de rigoare: "Faceți loc, faceți loc!", "Chemați Salvarea!", "Sunați la Poliție!", "Georgică, moșulică ăsta mi-a pus mâna pe cur!". Deși are suplețea unui hipopotam, Iulia reprezintă totuși o masă deloc de neglijat. Se rostogolește prin mulțime și-mi face pârție prin straturile de curioși, așa că ajung instantaneu în față.

Întinsă pe trotuar - dar ce spun eu aici! - fleșcăită de parcă ar fi aruncat-o cineva din avion,

zace o femeie de circa 30 de ani, nici grasă, nici slabă, nici înaltă, nici scundă, nici urâtă, nici frumoasă, înțolită în uniforma tradițională a corporatistelor - deux-pièces, bluză albă, pantofi cu toc jos. Singura chestie cu adevărat remarcabilă la ea este un furuncul de mărimea unei căpșune care i-a crescut fix în vârful nasului. E roșu, semeț și, la fel ca Muntele Fuji, are creștetul alb, însă nu din cauză de zăpadă, ci de puroi.

Așezat pe ciuci lângă ea stă domnul Ionescu, pensionarul meu de vecin de la parter. Acesta țâșnește în picioare când dă cu ochii de mine, de zici că stătuse pe un arc până atunci:

- Toni, ce noroc că erai acasă! Nici nu mai îmi simțeam picioarele, zău așa.

- Ce s-a întâmplat?

Mă aplec asupra femeii și o cercetez rapid de semnele vitale. Lipsă la apel.

- Eram la geam, îl pândeam pe poștaş. Știi, azi vine pensia și... e moartă, ce crezi?

- Nu știu, se poate. Dar ar putea la fel de bine să fie și într-un șoc cataleptic, îi răspund cu amabilitatea mea binecunoscută. Așa, erați la geam și?

- Femeia asta venea în fugă de pe partea cealaltă a străzii. Părea foarte speriată și se tot uita în spate, de parcă ar fi urmărit-o cineva, dar oricât m-am străduit să văd, n-am observat pe nimeni. Și când m-am uitat iar la femeie, am văzut-o aici, încremenită în poziția în care o vezi acum. Am dat fuga afară și am rugat-o pe o fată care tocmai voia să intre în scară să urce până la tine să te cheme.

- Togmbai mbă dugeam la o mbriedenă care mblocuiește aici, mă lămurește Iulia.

Cum nu văd nici o geantă prin preajmă, purced la un mic inventar al buzunarelor de la sacoul femeii. Deformație profesională, ce vreți! Într-unul din ele găsesc o carte de vizită, veche și parădită,

pe care deslușesc cu greu cuvintele "Violetta" și "Medium", precum și un număr de telefon. V-ul este un A răsturnat, iar cele 3 t-uri sunt de fapt 3 cruci, cu cea din mijloc puțin ridicată deasupra celorlalte două.

- Nu avea o geantă sau poșetă sau ceva în genul ăsta, dom' Ionescu?

- N... N... Nu sunt sigur, n-am văzut, Toni. Ți-am spus, m-am uitat mai întâi să văd de cine fugea, abia apoi la ea, când era deja - hm! - moartă. Și când am ajuns lângă ea, nu avea nimic ca o poșetă, de asta sunt absolut sigur!

Ciudat! O femeie fără poșetă e ca un dromader fără cocoșă. Pur și simplu femeile nu pot supraviețui fără lucrurile esențiale - ruj, rimel, fond de ten, pensetă, anticoncepționale, chitanțe și celelalte 1001 de articole pe care le au permanent la ele.

- A sunat cineva la 112? întreb în direcția spectatorilor care ne urmăresc atenți să nu scape nici un detaliu.

Din depărtare se aud deja niște sirene hăulind, așa că nu se mai obosește nimeni să îmi răspundă. Și într-adevăr, în mai puțin timp decât i-ar lua unui politician să spună o minciună, în dreptul nostru pe stradă opresc în scrâșnete de frâne o mașină de Poliție și o ambulanță SMURD, plus o mașină de intervenție de la Securesse, una din companiile de pază și protecție pe care o am de clientă. Năvălește în galop spre noi o ceată compactă de cetățeni. Doi dintre ei poartă o brancardă.

Medicul de pe ambulanță face oficiile sondând mai întâi orificiile vizibile ale femeii, apoi îi cercetează minuțios corpul. Ridică neputincios din umeri:

- Nu mai e nimic de făcut. Băieți, luați-o, o să o ducem la Institut să determine cei de acolo cauza decesului.

Unul dintre polițiști nu pare să fie de aceeași părere:

- Stați puțin, poate e nevoie să vină legiștii aici. Dacă moartea a fost violentă...

- Cel mai probabil a făcut un stop cardiac, i-o retează scurt medicul. Nu prezintă răni sau urme de lovire, doar niște contuzii ușoare cauzate mai mult ca sigur de cădere.

- Bine, dar să încercăm cel puțin să-i stabilim identitatea, nu se dă bătut polițistul.

Mă prezint și-i prezint pe scurt situația. Nu știu de ce, dar trec sub tăcere cartea de vizită găsită asupra femeii. Îi fac un semn discret și domnului Ionescu să se abțină de la confidențe, când observ că e pe cale să-și ia limba la scărpinat. Polițistul ne ia datele de identificare și ne informează că în caz de nevoie o să ne cheme la secție să dăm niște declarații. Tocmai când termină cu noi, apare un coleg de-al său cu un burete și-și șterg cu toții prezența, dimpreună cu ambulanța devenită între timp mașină de aprovizionare cu răcături pentru morgă. Pe trotuar nu a mai rămas nici urmă din trecerea femeii cu furuncul. Cioporul de curioși s-a risipit în toate cele patru zări, să-și hăituiască existențele banale care astăzi, printr-un noroc chior, le vor fi fost condimentate de un nesperat "auzi dragă ce mi s-a întâmplat!".

- Toni, de ce nu le-ai spus nimic polițiștilor despre cartea de vizită pe care ai găsit-o la - hm! - decedată?

- Nu știu dom' Ionescu, am avut - ca să zic așa - un fel de sentiment.

- Lasă, că nu te cunosc de ieri de azi, vrei să dai de fir de unul singur și să pui pe urmă Poliției întreaga poveste pe tavă.

Al naibii moșu'! N-aveam o imagine chiar atât de precisă pe radar, m-am bazat doar pe instinct când mi-am însușit dreptunghiul ăla de carton, dar

acum, ce s-o mai dau cotită, cam asta mi se zbate printre neuroni, da.

- O să încerc, sigur. Vă rog doar să păstrați discreția asupra acestui mic amănunt.

- Dacă promiți să-mi povestești cazul când îi dai de capăt, face el. Mă intrigă la maxim femeia asta care a murit practic sub ochii mei, fugărită de cineva înspăimântător și invizibil și care nu avea nici un fel de act asupra ei, ci doar un coș cât turnul Eiffel în vârful nasului.

Dacă n-aș ști că e un fost inginer de aviație, vădov și necredincios în cele nelumești, l-aș bănuî de puteri oculte, atât de fidel mi-a redat gândurile.

- Vă promit. Dar haideți să intrăm până la dumneavoastră, v-aș ruga să...

- Domnul Toni Bega? mă întrerupe un agent în uniformă Securesse care ține în mână o stație de emisie-recepție.

- În persoană.

- Să trăiți! Șefu' vrea să vorbești cu el, poftiți!

- Salut Toni, aud din stație. Viorel aici. Totul bine la tine?

Ne știm de mult, mi-a fost coleg la Academie, iar acum e Directorul de Operațiuni de la Securesse.

- Salut bătrâne, toate bune, da. Chiar eram curios cum de ați trimis mașină de intervenție la mine.

- Aveam videoconferință de la 12 astăzi, dar n-ai apărut online, deși GPS-ul zicea că ești în casă. Te-am sunat și pe fix și pe mobil și n-ai răspuns, așa că m-am temut să nu fi pățit ceva și am trimis o mașină la tine să verifice situația.

Am la cheile de la casă un fel de breloc cu GPS și buton de panică monitorizat 24/7 de Securesse. Viorel insistase mai demult să mi-l dea, când mă șicanau niște traficanți de carne vie. În vreo câteva

ocazii, scula s-a dovedit de-a dreptul neprețuită în a-mi feri tenul de unele perforații absolut neplăcute.

Mă bat literalmente cu palma peste frunte:

- Tiii, bătrâne, așa e! Am ieșit la repezeală din casă și mi-au rămas cheile înăuntru. Vrei tu, te rog, s-o suni pe tanti Mitza să vină cu celălalt rând de chei până la mine?

- Sigur. Dar nu vrei mai bine să-i reped pe băieții mei până la ea, să-ți aducă ei cheile?

- Nu Viorel, mulțam fain, am nevoie de tanti Mitza. Îți mulțumesc că ai trimis mașina la mine și te rog să reprogramăm videoconferința. A intervenit ceva urgent.

- Sigur Toni, nici o problemă. Ciao!

Și cu acestea mă despart mai întâi de agenții de la Securesse, pe urmă și de domnul Ionescu, după ce-i refuz invitația la un pahar de vișinată "inginerită chiar de mâna mea, Toni".

Rămân singur în stradă, s-o aștept pe draga mea de mătușică. Și să-mi macin gândurile cu privire la cazul corporatistei cu furuncul în vârful nasului, firește.

Doi

Deși e sora maică-mii, n-ai zice că tanti Mitza și Mamina au avut și au fost crescute de aceiași părinți, atât sunt de diferite. Tanti Mitza e mai mare cu vreo două cincinale decât Mamina - ceea ce înseamnă că bate spre 70 de ani acum - dar are mai multă energie decât o hidrocentrală de talie medie. N-a fost căsătorită niciodată și nu are copii. "Fiindcă mi-a plăcut prea mult viața, Chico". A lucrat până la pensie ca bucătăreasă în Ministerul de Externe și cei mai mulți ani în serviciu i-a petrecut prin ambasadele României din America Latină. Așa că vorbește spaniola ca pe apă și are o pasiune insațiabilă pentru telenovele, de care s-a infectat pe la începutul anilor '70 în Mexic. De fapt, de când o știu, nu are decât trei pasiuni: telenovelele, Cervantes (citește câte o pagină din Don Quijote în fiecare zi) și condusul. Bine, treaba cu telenovelele a devenit patologică; acum mulți, mulți ani, când au început să se difuzeze la greu telenovele sud-americane la televiziunile noastre, l-a pus pe nea Gigi (vecinul meu de palier de profesie taximetrist, care e convins că se pricepe la tot și la toate) să-i meșterească tranzistorul să prindă semnalul audio de la toate posturile tv, astfel încât să-și poată urmări telenovelele și atunci când nu poate să fie în fața televizorului.

E un spectacol în sine s-o vezi pe tanti Mitza sosind undeva. Conduce un dric absolut enorm, marca Mercedes-Benz, construit pe comandă în 1972 pentru o companie de servicii funerare din Berlinul de Vest. L-a câștigat la table la începutul anilor '90, când acceptase oferta de a fi Chef în restaurantul cu specific românesc al unei familii de șvabi emigrați din Banat, de la neamțul care

cumpărase dricul pe post de mașină de colecție. Și deși Fritz avea în garaj de la Ferrari, Lamborghini și Maserati până la modele rare BMW sau Porsche, iar tanti Mitza putea să-și aleagă orice mașină, ei îi căzuse cu tronc tancul funerar. Pe care l-a botezat duios Ferdinand, după tăurașul Disney, pentru că - susține ea - și "Mersedes" e negru și fioros pe dinafară, dar pe dinăuntru e blând și sensibil ca un călugăr budist.

Ferdinand intră maiestuos pe stradă. Pufăie și rage ca un vas cu zături de pe Mississippi. Vreo doi trecători se opresc uluiți să-l tragă în poză cu mobilul, iar un prunc care se juca liniștit în părculețul de lângă bloc se pune pe răcnit. Apar capete curioase pe la ferestre.

Imediat după ce dricul reușește să se parcheze (ți-am zis că e ceva mai lat decât un camion?), din benă își face apariția tanti Mitza, sprintenă ca o căprioară. Poartă un trening portocaliu, e încălțată cu o pereche de bascheți Converse verde fosforescent, iar părul bogat și alb îl are prins cu o bentiță mov. Da, tanti Mitza e daltonistă și e un mister nedelegat nici până în zilele noastre cum a reușit să-și ia carnetul. După ținută deduc că telefonul lui Viorel a surprins-o la ora de aerobic pe care și-o organizează în fiecare zi, spre spaima resemnată a vecinilor, chiar la ea acasă. Mă ia la unșpe metri din prima:

- Chico, te-ai ramolit la nici treiș' cinci de ani? Păi, înseamnă că la patruzeci ce, o să uiți și cum te cheamă?

- Hai tanti Mitzo, zău, îmi pare rău că te-am deranjat. Dar de ce nu folosești și matale portierele să cobori din mașină ca tot omul?

Mă ignoră suveran și mă întreabă care-i treaba cu cheile mele. Îi povestesc pe repede înainte cele întâmplare și nu-i nevoie să-i repet nimic, are mintea mai ascuțită decât lamele Gillette pe care le

folosești tu să te ușurezi de pilozitățile nedorite. Prinde totul de parcă ar fi fost de față:

- Crezi că fata cu furuncul e "Violeta" cu trei de T?

- Habar n-am, tanti Mitzo, dar nasul îmi spune că afacerea-i încurcată rău.

- Păi uite telefonul meu, Chico. Ia de sună la numărul de pe cartea de vizită, să vedem ce și cum.

Cred că are un exemplar din primul model de mobil de la Nokia. O cărămidă formidabilă de cel puțin un kilogram și care, la o adică, ar putea fi folosită cu succes pe post de armă albă și letală. Mă uit la sculă cam cum s-o fi uitat Armstrong la craterele de pe Lună.

- Nu știu să folosesc minunea asta a tehnicii mondiale, tanti Mitzo. Mai bine îți dictez numărul și-mi dai apoi mie telefonul să vorbesc.

Drace! Dar unde e cartea de vizită găsită asupra moartei? Mă caut cu gesturi inutile, că n-am decât un singur buzunar, la pantaloni, pe buca dreaptă. Știu sigur că acolo am pus-o și nu, nu am buzunarul rupt sau desfăcut. Tanti Mitza mă privește ca pe o nouă (sau a noua?) minune a lumii.

- Nu-mi spune că ai pierdut cartea de vizită, Dios mio! Zău că începi să mă îngrijorezi, Chico.

Degeaba explorez pe o rază de 10-15 metri aria din jurul locului unde am așteptat-o pe tanti Mitza. Cartea de vizită nu e nicăieri, parcă ar fi înghițit-o Pământul.

- Haide până la dom' Ionescu, tanti Mitzo. Poate știe dânsul ceva, sau poate o fi văzut ceva care mi-a scăpat mie.

Sun prelung la ușă. Nu răspunde nimeni. Sunt sigur că n-a plecat de acasă, că doar nu m-am mișcat din fața blocului.

Mai sun de 3-4 ori, apoi scutur clanța. Ușa e încuiată. Să se fi luat cu vișinata dom' Ionescu și să fi adormit?

- Tanti Mitzo, adu-mi te rog din mașină o daltă și un ciocan. Sau orice scule de asalt ai pe acolo ca să putem dovedi încuietoarea asta.

Uite, vezi, de-asta îmi place mie de mătușă-mea. Nu se apucă să se vaite că văleu!, îi spargem ușa omului și ce-o să zică lumea, nu. Se duce întins la Ferdinand și-mi aduce cât ai clipi un levier și un baros de vreo 5 kile.

- Ce faci tanti Mitzo cu ditamai barosul în mașină?

- Era în trusa de scule originală, Chico. Poate le trebuia la ăia cu înmormântările să bată crucile în pământ. De altfel, trusa de scule a lui Ferdinand mai are și două târnăcoape și două cazmale, plus o roabă escamotabilă, să știi.

Până mă pune ea la curent cu ciudățeniile funeraro-germanice, eu fac zob yala și o lovitură de umăr în ușă mai târziu, ne regăsim în holul de intrare din apartamentul domnului Ionescu. Am o mână ușoară, ceva de speriat, așa că operația nu stârnește nici un vecin care să ne inoportuneze cu ale sale curiozități maladive.

Îl vedem pe canapeaua din sufragerie. Are capul dat pe spate și rămâne nemișcat când dăm buzna la el. Intuiția mea a funcționat perfect. Pe măsuta de cafea are un clondir plin pe trei sferturi și două păhăruțe. Unul mai are un deget de vișinată în el, iar celălalt pare neatins. Treaba e că lichidul roșu care-i gâlgâie bătrânului din cea de-a doua gură, care i-a răsărit exact deasupra mărilor lui Adam, nu-i deloc vișinată.

Tanti Mitza nici nu-și dă ochii peste cap și nici nu se pune pe chirăit - nu nene, dă să pornească impetuos către bietul domn Ionescu.

- Stai pe loc, tanti Mitzo, nici un pas mai departe! o opresc eu.

Mă strecur cu mare grijă în sufragerie, atent să nu ating nimic și să nu las vreo urmă compromițătoare. E treabă de profesionist, se vede din avion. Cine l-a executat pe dom' Ionescu a venit din spate și i-a tăiat gâtul dintr-o singură mișcare. Sunt sigur că n-a apucat să zică nici pâs și s-a trezit pe Lumea Ailaltă. Și cum drăcia dracului de era ucigașul în casa domnului Ionescu? Sau poate că intrase în timp ce el ieșise în stradă să vadă ce e cu femeia cu furuncul? Și adică de ce erau două pahare pe masă, îl tratase cu vișinată pe un necunoscut? Pe de altă parte, totuși, dom' Ionescu era un bătrân pensionar, de ce mama dracului l-ar fi căutat un ucigaș tocmai pe el?

Brusc se face liniște în doivleacul meu. Și știi de ce? PENTRU CĂ VĂD UN GHEMOTOC DE HÂRTIE MOTOTOLITĂ ÎN MÂNA LUI. Nu trebuie să mă uit, știu că e cartea de vizită pe care o luasem din buzunarul moartei. Mă muncesc cam un minut să i-o iau, apoi mă retrag cu toate precauțiile posibile în hol, la tanti Mitza.

- Tanti Mitzo, sună-l pe nea Gigi, te rog, e musai să vorbesc cu el. Acum!

Nu așteaptă să-i spun de două ori. Meșterește câteva secunde la strămoșul telefoanelor, apoi îmi întinde monstruoziitatea.

- Nea Gigi, eu sunt.

- Sal'tare tătucu! Băuși un păhărel în plus și tre' să te iau de pe undeva? Da' stai, de ce mă sunași de pe numărul lu' Mitza?

- Nea Gigi, e bai mare, vino cât de repede poți acasă.

- Bine tătucu. Sunt în cursă acum, dar în maxim 10 minute sunt la tine.

- Nu, oprește-te la dom' Ionescu, la parter. Te-aștept acolo, nea Gigi.

Mătușă-mea mă scanează cu privirea pe care o folosea pe vremuri să citească vreo rețetă ca să o execute la modul lins degete și cerut supliment dublu.

- Vrei să-l lași pe Gigi aici, să cheme el Poliția și tot tacâmul, iar tu să o ștergi?

Câteodată așa mă bucur că împart niște gene cu ea, de nu pot să-ți povestesc!

- Exact. Dar o să ne ușchim împreună, n-are nici un rost să rămâi aici. Plus că am nevoie de matală.

Îmi zâmbește din tot sufletul. Știe că vreau să o feresc de bătaii de cap inutile.

Auzim niște ciocănituri discrete la ușă. E nea Gigi. Nu cred că i-a luat mai mult de 7 minute să ajungă la noi. Îl lăsăm să se strecoare înăuntru.

- Mă aprovizionai cu vreo două camioane de carne pe drum, tăticu, să știi. Dacă mai trăia Senna, sunt precis că făcea icter dacă mă vedea la volan.

Nea Gigi e taximetrist de aproape 40 de ani și sunt convins că nu există în lumea asta mare cineva mai meseriaș decât el la mânuit covrigul. Face 60 de anișori anul ăsta, e singur și n-are copii. Bine, în afară de mine, pe care mă consideră un fel de fiu adoptiv. L-am cunoscut puțin înainte să-l părăsească nevasta, acum vreo 15 ani (a fugit cu un francez în Tahiti). A venit la comandă, am intrat în vorbă cu el și din una în alta, cum tocmai îmi căutam casă cu chirie în perioada respectivă, mi-a făcut rost de apartamentul vis-a-vis de al lui, care era liber. Și uite așa, am devenit mai întâi vecini și apoi prieteni.

- Nea Gigi, uite care e treaba: trebuie să te las aici, la dom' Ionescu. E nevoie să chemi Poliția.

- Ulio, păcatele mele! Păi de ce?

Mă trag puțin într-o parte ca să poată vedea tabloul cu natura moartă din sufragerie. Cască

ochii mari și i se zburlește mustața "pe oală" pe care o are de când îl știu.

- Costache! Doamne-Dumnezeule, cine-i putu face așa necaz?

- Asta încerc să aflu, nea Gigi, dar pentru asta trebuie să am mâinile libere. Nu-mi trebuie Poliția și Parchetul pe cap.

- Bine tăticu, cum trebuie să procedez?

- Suni la 112 și anunți că l-ai găsit pe domnul Costache Ionescu, vecinul matale de la parter, mort în locuința dânsului. Când o să vină Poliția, le spui că ai trecut pe acasă și înainte să urci la matale, ai vorbit cu dom' Ionescu să-ți împrumute... ce-ar fi putut să-ți împrumute, nea Gigi?

- Bormașina, tăticu. Are... adică avuse, Dumnezeu să-l ierte!, o Makita mult mai bună decât Skill-ul meu prăpădit.

- Perfect! Iar când ai coborât cinci minute mai târziu la el să iei bormașina, ai sunat în disperare și nu ți-a răspuns. Fiindcă ușa era încuiată, te-ai gândit să nu i se fi făcut rău, așa că ai adus un levier și un ciocan - uite-le acolo jos, lângă ușă - ai spart ușa și l-ai găsit mort, cu gâtul tăiat. Clar și limpede?

- Da tăticu, cristal. Las' pe mine, fii fără grijă. Am antrenament la dat din papagal, păi nu? Hai, cărelu!. E un mâniac în libertate pe străzi și trebuie prins.

Ne strângem crenvurștii și ne urăm reciproc succese pe ramură. O iau din loc cu tanti Mitza, iar pe nea Gigi îl lăsăm parlamentând cu operatorii de la Sistemul Național Unic pentru Apeluri de Urgență, pe numele lui mic 112.

Trei

Tanti Mitza o ia către scări, spre apartamentul meu. O opresc:

- N-avem timp, tanti Mitzo, poate mai târziu. Acum haidem la Ferdinand, vreau să te rog să mă duci undeva.

Se uită la mine cu un ochi critic:

- Chico, păi așa vrei să ieși în lume?

- Lasă, că nu chiar în lume avem noi de mers. Sau mai exact, nu în asta.

Și-i dau adresa Institutului de Medicină Legală. Știe exact unde e, că și ea tot în Berceni locuiește, pe una din străduțele din spatele Spitalului 9. Sunt curios să aflu ce concluzii au tras legiștii din autopsia femeii cu furuncul. Și cauza morții, desigur, dar și ce anume îi provocase monstruoșitatea aia pe nas.

Cel puțin un mister din cele de pe ziua de azi se lămurește. Adică îl lămurește tanti Mitza, când încerc să deschid portiera de pe partea dreaptă a dricului.

- Las-o, zice mătușă-mea. Las-o, că am bătut în cuie ambele portiere.

Mă pocnește un râs monstru. Cam de talia unui elefant, adică.

- Cred că inginerii germani se perpelesc în mormânt ca micii pe grătar, îi zic, după ce mă potolesc. Cum de ți-a venit ideea asta mirobolantă?

- Inginerii germani nu i-au cunoscut pe drumarii români, face ea serioasă. Se mișcau și scârțâiau în mers portierele alea de mă scoteau din minți, trebuia să le închid gura cu ceva.

- Păi și nu era mai bine dacă vorbeai cu nea Gigi? Știi că matale n-ai încredere în service-urile auto, dar orișicâtuși, nea Gigi se pricepe la mașini și sunt sigur că...

- Se pricepe la naiba, Chico, mi-o retează ea. De când mi-a făcut ticălosul ăla bătrân ultima revizie la Ferdinand, consumul a sărit de 40 la sută, unde până atunci nici pe autostradă n-am depășit vreodată 30 de litri.

Mi-e frică să mi-o imaginez pe tanti Mitza gonind cu Ferdinand pe autostradă. Că nu știu dacă ți-am zis, dar e vitezomană. Și un dric mare cât un tanc german, care îți vine din spate cu 200 de kilometri la oră, nu cred că e un peisaj mirific. Dar are baftă, că e șoferiță ageră și că o știu cam toți polițiștii de la circulație ca pe un cal breaz, că altfel nu cred că i-ar ajunge pensia și pentru amenzi și pentru benzină.

Dacă portierele au devenit simple butaforii, atacăm problema pe la ușile batante din spatele benei.

- Intrarea asta am botezat-o "Drumul Morților", mă anunță binevoitoare mătușă-mea, deschizând drumul.

- Superb, nu mă pot abține să nu remarc.

Știi cum e înăuntru? Cam ca în sufrageria ta de acasă. De lumină zic, care vine de la cele două geamuri enorme aflate de o parte și de alta, fiindcă spațiul e de două ori mai mare decât tot ce s-a construit pe vremea lui Ceașcă pe post de living în apartamentele proletare. Cu puțin efort și supt de burtă, sunt convins că ar încăpea aici toată populația dintr-un oraș mai mic, gen Vășcăuți. Mă gândesc chiar că nemții au proiectat dricul ca în caz de vreme nefavorabilă, întreaga înmormântare să se poată ține înăuntru. Și mai mult ca sigur, aveau deja în studiu rezolvarea problemei cu îngropatul direct indoor.

Cele trei locuri din față sunt despărțite de benă printr-un perete de tablă prevăzut cu o ușă aproape la fel de mare ca ușa de la apartamentul meu. După ce traversezi la pas spațiul cât o catedrală al benei, cabina șoferului pare ușor meschină, chiar dacă pe bancheta care ține loc de scaune ar putea dormi lejer o familie de 4 persoane și ar mai rămâne ceva loc și pentru Schnauzer-ul uriaș al vecinilor.

Ne instalăm fiecare la postul lui. Chiar înainte să decolăm, ne taie fața o mașină de Poliție și din ea sar patru polițiști care se reped la intrarea în bloc. Cu un gând la nea Gigi și o rugă către Marele Șurub să nu lase organele interne să-l chinuie prea tare, ridicăm ancora și punem cap compas în direcția IML.

Bucureștiul e ca un stup. Roiesc mașini și oameni în toate direcțiile. Dar tanti Mitza știe să se strecoare prin aglomerație ca una care și-a făcut mâna la condus în Ciudad de Mexico, cel mai al dracului oraș de pe planetă, dacă e să-i dăm ei crezare. Acolo unde nu convinge statura impozantă a lui Ferdinand sau claxonul lui isteric (e ceva absolut insuportabil, i-a montat nea Gigi niște drăcovenii care distorsionează și amplifică sunetul într-un fel care-ți generează instantaneu dorințe acute de suicid), completează în mod reușit tanti Mitza cu un vocabular și un set de înjurături fabricație proprie, care ar face să roșească până și un țăran aflat pe câmp, la arat, cu un bou mai încăpățânat decât un măgar cu dublă personalitate. Plus că a învățat-o și nea Gigi niște scurtături prin oraș de rămâne mâța bouche-bée, așa că reușim să traversăm orașul de la Nord la Sud în patruzeci de minute și ceva mărunțiș. Aproape de capătul de linie, tanti Mitza primește un apel de la nea Gigi care ne anunță că a terminat cu Poliția și că n-au fost probleme, ba chiar au sunat polițiștii la Dispecerat și i-au făcut rost de 48 de ore libere, să le fie la dispoziție pentru declarații, cică. Răsufli

ușurat, deși presimt că în alea două zile iar o să se lase cu un maraton de table între nea Gigi și tanti Mitza. Și asta nu se știe niciodată cum se poate termina. Pentru că ei nu joacă pur și simplu pentru glorie, pentru plăcerea jocului, ori de ce nu, pentru bani. Nu nene, ei joacă table pe PDPS. Ultima oară a trebuit să organizez o acțiune de comando în toată regula să-l scot pe nea Gigi dintr-un sat din Ardeal, că promise pedeapsa să facă pe iredentistul maghiar într-un sat de români verzi.

La IML o las pe tanti Mitza să parlamenteze cu portarii, că parcare de la Morgă e cu plată acum, iar ei insistă cu oareșce argumente de bun-simț că pentru Ferdinand ar trebui plătite două locuri și jumătate.

Am noroc să-l găsesc chiar pe doctorul Petrescu, ne cunoaștem de când lucram amândoi în Servicii și am rămas prieteni de atunci.

- Salut Titi!

- Oho, Toni! Ce faci maestre, ai venit să mă iei la tenis de azi, n-ai mai avut răbdare până mâine să-ți iei porția săptămânală de bătaie?

Exagerează, evident. Suntem cam de aceeași (non)valoare și m-aș mira ca vreunul din noi să fie cu mai mult de cinci ghemuri în fața celuilalt, deși jucăm aproape în fiecare sâmbătă de vreo 5 ani.

- He, he, dom' doctor, să înțeleg că ați petrecut o frumoasă dimineață în laborator în compania unor doze de oxigen pur?

- Să știi că uneori mi-aș dori să avem aici nu oxigen, ci gaz ilariant, Toni. Nu mai departe de acum două ore ne-au adus...

- O femeie pe la 30 de ani, cu un furuncul enorm în vârful nasului, fac eu degajat.

Îi ies știi ce? Exact, ochii din cap.

- Formidabil! De unde știi?

Îi fac un rezumat format dintr-o propoziție și maximum doisprezece cuvinte, niciunul adverb.

- Ce-ai descoperit despre ea, Titi?

Se duce la un fișet și scoate un dosărel subțirel din care-mi recită pe sărite.

- Femeie, 31 ani, 1.67 m, identitate necunoscută, fără antecedente; ora probabilă a decesului 12:30; cauza decesului: stop cardiac.

- Deci medicul de pe ambulanță a intuit corect, mormăi în barbă.

- Poftim?

- Așa a zis și medicul de la SMURD, că e vorba de un stop cardiac. Ai idee ce putea să-i provoace așa ceva?

- Practic vorbind, orice.

E rândul meu să casc ochii mari și rotunzi. Îmi dă niște explicații legate de nu știu ce malformație a sistemului cardiovascular, din care înțeleg că femeia era cu inima în pioneze și chiar un bau! mai vioi ar fi putut să-i cauzeze la pitpalac.

- Chestia stranie e că individa pare să nu fi mâncat nimic solid de aproape o săptămână. Timp în care n-a băut decât ceaiuri de plante... nu, vorbesc prostii, a băut un singur fel de ceai, o combinație de mușetel, fenicul, coada șoricelului și încă un ingredient pe care nu l-am putut identifica. Și a băut în cantități industriale, pot spune, ultima ingurgitare este din jurul orei 09:00, când a înghițit aproape 3 litri.

- Zău? Asta ți se pare ție chestia cea mai stranie? Dar coșul ăla de mărimea unui pumn de nou-născut pe care-l avea pe nas ți se pare normal, sau cum?

- Hm, da, face Titi cu ochii pierduți undeva, departe, coșul de pe nas...

- Avea vreo chestie în organism? Sau vreo infecție locală mai ciufută?

- Nu, nimic din toate astea. Nu i-am găsit nimic în sânge, absolut nimic.

- Păi și tu ce explicație ai, ca specialist? Nu știu despre tine, dar eu unul nu am mai văzut niciodată ceva asemănător.

Titi capătă din nou expresia aia de extraterestru picat în mijlocul unei congregații a Sfântului Sinod.

- Hm, da... da... nu... Hm, mai bine vino cu mine, să vezi cu ochii tăi.

- Ce să văd?

Dar nu-mi mai răspunde. Mă pilotează pe culoarele tenebroase ale IML-ului, stânga, dreapta, dreapta, stânga, dreapta și apoi tot drept până la capăt, unde ne așteaptă intrarea maiestuoasă a ceea ce oamenii legii din diverse organe și organizații numesc duios "Frigiderul cu Răcitur". Deși mie unuia, mai potrivit mi s-ar părea numele "Purgatoriu", ținând cont că e locul în care aștepți să se hotărască pe ce drum apuci: ăla către cimitir, să fii îngropat creștinește, musulmănește, evreiește etc. de familie, sau ăla către crematoriul aflat în aceeași incintă, să fii transformat în materie primă pentru diamante.

Intrăm. E o încăpere vastă, rece, în care plutește un miros greu, care-ți reamintește vomitiv de ultimele bucate, dacă ai senzorialul mai sensibil. De o parte și de alta, cât vezi cu ochii, sunt două rânduri suprapuse de uși metalice pătrătoase, așezate la o distanță egală unele de altele, ca fagurii dintr-un stup. Fiecare ușă poartă un cod format din 3 cifre. Titi se oprește în dreptul celei cu numărul 059, o deschide și trage afară o targă care culisează. Pe targă se află un corp învelit într-o husă neagră de plastic, prevăzută cu fermoar. Titi îl deschide cu un gest scurt și energic.

- Asta, îmi spune, și-mi face semn să mă apropii.

Văd capul femeii decedate în fața blocului meu.

- Dumnezeu mare!

FURUNCULUL DE PE NAS I-A DISPĂRUT!

Mă frec la ochi. Nu, nu am halucinații, acolo unde se afla un coș cât furnalul unei oțelării din Evul Mediu, nu se mai vede nimic, nici măcar un punct, oricât de mic.

Mutra mea pare că-l coboară pe Titi înapoi printre pământeni, fiindcă îl văd cum se animă brusc:

- Haide să-ți dau un coniac la mine în birou, arăți că ai avea nevoie.

Nu scot nici un cuvânt tot drumul. Nu fac decât să învârt în minte, ca într-un puzzle ireal, cele două imagini demne de un Oscar al reclamelor ăloră cu "înainte și după".

Abia după ce am ras și al doilea pahar (turnat ca pentru băieți, cum ar zice nea Gigi) îmi revine glasul:

- Imposibil!

Titi privește concentrat lumina reflectată în paharul de coniac pe care-l ține în mână, apoi își înfinge văzătorii în ochii mei:

- O închisesem, înțelegi? Și am lăsat-o așa pe masă, m-am dus să fumez o țigară. Voiam să mă ocup de furunculul ei când mă întorc, să fiu cu mintea proaspătă. Îi făcusem o radiografie în timpul autopsiei și nu găsisem nimic deosebit, țesut și atât. Mă gândeam să iau câteva celule, să-i fac o biopsie, înțelegi? Pentru că da, nici eu nu am văzut până acum ceva atât de enorm, ceva atât de ieșit din comun. Și oricum, niciodată în vârful nasului, absolut niciodată. Arăta exact ca și cum cineva l-a pus acolo cu mâna. Și când m-am întors, după maximum 10 minute, nasul ei era ca orice alt nas, ca al meu sau al tău, iar furunculul ăla formidabil nu doar că dispăruse, dar părea să nici nu fi fost vreodată acolo. I-am examinat zona micron cu micron la microscop și n-am găsit

nimic, nici o urmă. Nimic, nada, zero! Ca și cum aceeași mână care îi pusese furunculul acolo, venise în absența mea și-l luase înapoi, înțelegi?

Sincer? Nu înțeleg nimic. Decât dacă, sigur, nu s-o fi dat un ucaz că începând de astăzi unu plus unu egal trei, caz în care totul e perfect logic și normal.

Titi își golește dintr-o dată paharul. Iar eu îmi torn ediția a treia, pe care o trimit mintenaș lângă înainte-mergătoarele ei.

- Titi, totuși, trebuie să existe o explicație.

Mă privește cam cum l-ai privi tu pe unul care te oprește pe stradă să-ți propună să cumperi niște pământ pe Marte, că tocmai a primit o moștenire și-l dă ieftin.

- Dacă o găsești, Toni, te rog să nu eziți să o împărtășești și cu mine. Eu nu am absolut niciuna.

Se ridică brusc de la birou.

- Te rog să mă ierți acum, mă așteaptă o altă autopsie.

- Mulțam fain pentru coniac și pentru informații, bătrâne, zic. Te sun mâine din timp să-ți spun dacă ne vedem la tenis.

Mă bate prietenește pe umăr și se cară fără un cuvânt. Mai rămân o clipă în biroul lui. Cât să iau din dosarul pe care îl răsfoise mai devreme două fotografii. Ambele o înfățișează pe femeia cu furuncul.

Înainte.

După.

Patru

O regăsesc pe tanti Mitza în parcare, jucând table cu unul dintre cei doi paznici.

- Termin în două minute, Chico, așteaptă-mă în mașină, te rog.

Mă conformez. Mă întind cât sunt de lung în benă și contemplan alternativ cele două poze subtilizate din dosarul doctorului Petrescu. Și îmi rezum afacerea în cuvintele mele:

"Va să zică, o femeie cu un furuncul cât toate zilele în vârful nasului e urmărită de cineva și fuge să scape. Inima îi cedează, poate de frică, poate de efort și moare în fața scării de bloc în care locuiesc. Vecinul meu de la parter, domnul Ionescu, asistă la toată scena și mă cheamă la locul faptei. Asupra femeii găsesc doar o carte de vizită, veche și destul de distrusă, pe care apare numele "Violetta" scris într-un mod ciudat, un număr de telefon și, probabil, ocupația numitei Violetta, aceea de "Medium". Iau cartea de vizită și-o pun în buzunar, de unde mi-o subtilizează într-un moment de neatenție dom' Ionescu, probabil când vorbeam cu Viorel de la Securesse, pe care îl rog să-i dea de știre mătușă-mii că am nevoie de rândul ei de chei de la apartament. În timp ce aștept în stradă să vină tanti Mitza, cineva îl lichidează cu sânge rece pe dom' Ionescu. Acesta moare strângând în pumn cartea de vizită găsită asupra femeii cu furuncul. Îl chem pe nea Gigi și-l las în locul meu să "descopere" moartea domnului Ionescu și să anunțe autoritățile. Mă duc cu tanti Mitza la Institutul de Medicină Legală, unde aflu de la legistul care i-a făcut autopsia femeii decedate că furunculul pe care aceasta îl avea pe nas i-a dispărut fără urmă după o oră și ceva de la deces."

Mă izbește cu atâta forță o idee, că sar în picioare și aproape o răstorn pe tanti Mitza, care abia ce se urcase în dric: tipii care l-au curățat pe domnul Ionescu nu aveau nici o treabă cu mediumul Violetta, pentru că altfel nu i-ar fi lăsat cartea de vizită în mână. Trebuie că i-au luat maul pentru că le-a fost frică să nu fi văzut ceva. SAU SĂ NU-I FI SPUS CEVA FEMEIA CU FURUNCUL. Dovada că nu-i interesa ce știa bătrânul: l-au șters din cartea de imobil direct și intempestiv, fără să-l ia la întrebări. Profilactic, cum s-ar spune. Și sunt mai mult ca sigur că a fost cineva dintre curioșii strânși în jurul femeii care căzuse moartă pe trotuar, în fața geamului domnului Ionescu. Cineva care a văzut că el a ajuns primul la ea. Cel sau cei care o urmăreau și de care femeia fugea? Posibil.

Sunt bune și recapitulările astea la ceva, avea dreptate profa de română din liceu.

- Ce-ai pățit Chico, mă interpelează tanti Mitza, de sari așa, ca nebunul? Te-o fi înțepat și pe tine o albină, ca pe Ferdinand?

Îi povestesc pe îndelete ce am făcut și mai ales ce am aflat la Institut, precum și concluziile la care am ajuns până acum. Îmi cere să-i arăt pozele. Le studiază cu atenție.

- Femeia asta îmi amintește de cineva, îmi spune. Sper să-mi aduc aminte de cine.

Are o memorie de elefant tanti Mitza, deci nu mă îndoiesc că așa o să se și întâmple. Mie unuia, figura femeii nu-mi spune nimic.

- Bun, și acum? mai face ea.

- Acum, scumpă mătușică, a venit timpul să avem o mică discuție cu această triplu T Violetă. Trebuie că s-a intersectat cândva cu femeia cu furuncul și este deocamdată singurul fir pe care îl avem.

Îi dictez numărul de pe cartea de vizită, iar ea îmi pasează telefonul.

Îmi răspunde o voce de fetiță:

- Alooo, daaa?

- Bună, dulceată. Pot să vorbesc cu mămica ta?

Pauză. Lungă.

- Alo?

- Da, v-am auzit. Ce glumă idioată mai e și asta?

E rândul meu să rămân suspendat în clipă (da, știu, de la Nichita n-ai mai citit ceva atât de sublim și de profund).

- Mi-e teamă că nu înțeleg.

- Mama a murit de douăzeci de ani. Cine sunteți dumneavoastră și de unde aveți acest număr?

O ținem din șoc în șoc. Tu ce zici, o să rezști la ritmul ăsta nebun, sau te apuci de cultivat orhidee?

- Mi l-a... hm!... dat cineva. Cineva care mi-a zis că atunci când voi avea nevoie de un medium, să sun la numărul acesta și să vorbesc cu Violetta.

- Cum se numea persoana de la care ați primit numărul de telefon?

Hait, că am băgat-o pe mânecă! Trebuie să improvizez:

- Valeria.

- Nu cunoașteți nici o Valeria.

Și zdrang! îmi închide telefonul.

Ai reținut, da? Nu că EA nu cunoaște nici o Valeria, ci că EU nu cunosc nici o Valeria!

Sun înapoi. Nu răspunde. Insist, dar fără rezultat. Încerc să sun și cu număr ascuns. Tot nimic.

Vreau să îi spun și lui tanti Mitza partea din conversație la care n-a avut acces, dar mă liniștește că e la curent. Cică s-a auzit foarte bine până la ea, fapt care mă face să mă întreb dacă nu cumva și-o fi băgat nea Gigi coada să-i facă service aparatului.

Tanti Mitza vine cu ideea să așteptăm un sfert de oră și să sunăm din nou, cu număr ascuns.

Trei partide mai târziu (și zero linii pentru mine), sun iarăși la numărul de pe cartea de vizită. Și sun a pagubă, că nu răspunde nimeni. Ce înseamnă un medium pe lângă casă! Probabil că omuleții de acolo văd numărul înainte chiar ca el să fie format.

- Ei lasă, mă enervez eu, lasă, că-i dăm noi de cap.

Și o rog pe tanti Mitza să-mi formeze numărul unui amic care are acces la niște baze de date foarte interesante. Foarte interesante, îți spun! Omul îmi este într-o câțiva dator, pentru că i-am scăpat părinții din ghearele unor cămătari și mă ajută când am nevoie. Îl sun, îi dau numărul de telefon de pe cartea de vizită și-l rog să-mi dea locația exactă (e un număr de fix).

- Hm! îl aud printre păcăniturile de taste. Ești sigur că ăsta-i numărul corect?

- Da, de ce?

- Pentru că figurează ca fiind închis.

- N-are cum, am sunat și am vorbit eu acum cincisprezece minute, fix de pe numărul de pe care te sun acum.

- Da, așa e, acum te văd în log. Ai o convorbire de 1 minut și 29 de secunde, apoi alte 4 apeluri la care nu s-a răspuns și încă 3 apeluri după șaisprezece minute.

- A mai sunat cineva în afară de mine?

- Da, mai sunt alte două apeluri, unul de pe fix și unul de pe mobil, te interesează?

Medium nene, nu ți-am spus? Companiile de telefonie ar da faliment cât ai zice "alo" cu de-alde ăștia, mie-mi spui?

- Nu, îmi trebuie doar adresa unde e instalat postul telefonic.

- Notezi?

Și-mi dictează o stradă și un număr de casă din Mogoșoaia. Îi mulțumesc, mai schimbăm câteva amabilități și apoi închid.

- Tanti Mitzo, uite care e planul: trebuie să dăm o fugă până în Mogoșoaia. Ai vreo treabă, te încurc cu ceva?

- Deloc, zice ea, dar vreau să trec pe acasă mai întâi. Gomez a fost foarte mirat când m-a văzut că plec fără să ne terminăm ora de aerobic.

Gomez e motanul lui tanti Mitza. Tărcat, obraznic și puturos cât o colonie întreagă de leneși. Aerobicul de care zice tanti Mitza că-l fac împreună, pentru Gomez se traduce prin a sta trântit în fotoliu, a privi cu ochii lui galbeni și mari zbânțuielile mătușă-mii și a-și mișca nervos coada din timp în timp.

N-am nimic împotriva, firește, mai ales că stomacul meu a început de ceva vreme să cânte Aria Ghiorțaielii, a marelui compozitor nord-coreean Go Lama Tze.

Pe drum îi fac un pic de conversație:

- Auzi mătușă, dar cu paznicii de la morgă cum ai rezolvat? Te-au pus să plătești două locuri de parcare sau nu?

Mă privește cu un zâmbet șagalnic:

- Chico, nu doar că n-am plătit nimic, dar de-acum va trebui să-ți faci drum mai des la ei. Am câștigat parcare gratuită pentru toată familia! E suficient să spui parola "Mitza" și te-ai scos.

Simpatică foc mătușica mea! Auzi tu, ne-a făcut rost de parcare gratuită la morgă pentru toată familia!

Ajungem foarte repede la ea acasă. Stă tot într-un bloc de patru etaje și tot la patru, la fel ca mine. Când intrăm în scara blocului, auzim niște muzică ritmată. Care pe măsură ce urcăm scările se aude

din ce în ce mai tare. Iar pe palierul de la etajul 4, ca într-o discotecă.

- Hopa! face tanti Mitza, să vezi că am uitat să închid magnetofonul când am plecat de acasă.

Da, da, ai citit bine, magnetofon. Tesla. Cehesc. Din anii '80. Cu amplificare. Și cu sunetul scos prin două boxe enorme de fabricație sovietică, da.

Când deschide ușa, un peisaj supra-realist ni se înfățișează în toată splendoarea sa frustă. Gomez s-a transformat într-un fel de cocon. Un cocon fără aripi, dar cu blană și coadă. Toată colecția de benzi a lui tanti Mitza este răsturnată pe jos, iar Gomez este încâlcit și înfășurat în fâșii kilometrice de celuloid. Mă gândesc că o fi încercat nenorocitul să oprească muzica, dar nu i-a ieșit pasiența, așa că s-a răzbunat și el cum a putut.

Mătușă-mea e calmă ca o stâncă.

- Tot e muzica pornită și tot ziceai tu Chico că ți-e foame. Vezi că am supă de găină cu găluște și ardei umpluți în frigider. Eu îmi termin ședința de aerobic și apoi o să-l descâlcesc pe ticălosul ăsta.

Ticălosul miaună patetic a iertare, dar tanti Mitza îl ignoră, fără să-i mai arunce vreo privire.

Mă tirez în bucătărie, salivând deja în exces. Când termin de mâncat și de spălat vasele, ca un făcut, muzica se oprește brusc. Îmi introduc portretul în sufragerie să văd ce se întâmplă. Se întâmplă că tanti Mitza l-a eliberat pe Gomez și-l dezmiardă. I-a trecut supărarea, iar motanul e din nou în grațiile ei. Mă retrag să le las loc de manifestare. Dar aud cum sună telefonul și nu trec zece secunde că mă aud strigat de tanti Mitza:

- Soră-ta, îmi spune.

Iau receptorul:

- Servus 'a mică, ce faci?

- Of, măi Toni, greu te găsește omul! Poți să vii să stai cu Maia, te rog? Ne-au sunat de pe șantier și

trebuie să mă duc cu Dan acolo, trebuie să...

Maia e nepoțica mea. Fiica Ramonei, soră-mea. Care-i măritată cu Dan. Și care-și fac o casă pe lângă București, în regie proprie. Motiv pentru care uneori fac pe baby-sitter-ul pentru Maia. Chestie care-mi face mare plăcere, recunosc.

O pun la curent pe tanti Mitza. Zice că în cel mult o oră putem fi la ei.

- 'A mică, venim cam într-o oră. Anunț-o pe zgâmboață.

Chiuiturile pe care le aud de la celalalt capăt al firului îmi confirmă că mesajul a fost recepționat și livrat destinatarului.

Cinci

N-am ajuns decât în două ore. Mai întâi, pentru că tanti Mitza, dornică să se refrezeze după ședința cea aerobicioasă, a învârtit cu puțin prea mult entuziasm cheia în broasca ușii de la baie și când să iasă, ușa a dat-o în lozinci mărășiste gen "pe-aici nu se iese".

Am muncit ca un câine să o eliberez, sub atenta supraveghere a lui Gomez și îndemnurile heirupiste ale mătușă-mii: "Dă-i!", "Împinge!", "Trage!", "Așa, așa, așa, nu aaașșșaaaa!", "Ia și ciocanul", "Vezi că am un bomfaier pe balcon", "Ho, că nu ești de la demolări"... ai prins ideea. Dar până nu l-am sunat pe nea Gigi să mă coordoneze live prin telefon, nu am reușit. El de altfel a și venit cu ideea salvatoare, să folosesc o bormașină ca să forțez încuietorea (nu încerca asta acasă!).

După finalizarea operațiunii de extragere a mătușii din locul în care până și regele merge singur (în cazul în care nu e paralytic, firește) a urmat operațiunea de convingere a lui Gomez că nu poate părăsi domiciliul pisical (zic bine, Doamna Academia?), întrucât e nevoie să rămână cineva care să păzească zecile de metri cubi de aer din casă. Dar Gomez nimic, că hâr, că miau, se lipise de tanti Mitza ca asul de treflă de palma unui trișor și nu se da convins nicicum. Așa că după îndelungi parlamentări, a trebuit să consimțim să ne însoțescă.

Ții minte câinii ăia din plastic, cărora li se bălângănea capul în ritmul gropilor din pavaj și care erau ținuți pe post de bibelou în Daciile 1300 de pe vremuri? E, aveam și noi unul. Atât doar că nu era câine, ci pisică, nu era din plastic, ci viu și

nu stătea în spate, la lunetă, ci în față, pe bord. A, da: și care în plus se zbârlea și scuipa furios ori de câte ori mătușă-mea schimba amabilități cu vreun șofer în trafic.

Când ajungem în cele din urmă, soru-mea e deja cu nervii în batistă, iar batista e ghem pe jos, călcată în picioare.

- Hai băi nene, explodează ea când dă cu ochii de tanti Mitza, Gomez și iubitul ei frate mai mare, am crezut că nu mai veniți. L-am trimis pe Dan înainte, așa că va trebui să mă duci pe șantier și pe urmă să te întorci aici - și mă împunge cu deștu', ca să-mi verifice consistența, pesemne.

O împung și eu, la fel de energic:

- Ba o să te conducă tanti Mitza, că eu nu sunt cu mașina.

Știrea asta are efect de sedativ asupra ei:

- Cu Ferdinand?

- Haide drăguță, că nu mușcă, o asigură tanti Mitza.

- Dar tot dric rămâne, nu? Doamne, ce impresie o să fac vecinilor!

- Ei lasă, că sunt țări în care dricul e pe post de coșar. Aduce noroc dacă-ți iese în cale, zice tanti Mitza.

- În țările lovite de ciumă, probabil, mai face soru-mea, înainte să o ia resemnată pe urmele înțeleptei noastre mătuși și ale Blănoșeniei Sale, Gomez cel Tărcat.

Rămân singur cu Maia. Pe care însă, n-am văzut-o deloc. Și tocmai când încep să mă minunez de treaba asta, încetez brusc să mai văd. Cineva îmi sare în spate și concomitent, două mânuțe mici îmi acoperă perechea de retine pe care o am pe inventar. Ca să vezi, zgâtia se ascunsese în cuier și-mi pregătise o ambuscadă!

Ca să ai și tu o idee, Maia e un gogoloi de fetiță în vârstă de 5 ani, subțirică, cu niște ochișori albaștri, rotunzi și mereu curioși, cu o fețișoară albă încadrată de un păr negru-negru, pe care și-l poartă în două cozi lungi împletite în trei. Și când zic lungi, înseamnă atât de lungi cât a apucat să-i crească Maiei părul de când s-a născut, pentru că soru-mea se mândrește cu faptul că nu i l-a tuns niciodată.

- Stai că trag! Cine-i acolo?

- Ghici!

- Ăăăă... Tigru, prietenul ȋopăitor al lui Winnie!
Clopotește cu răsul ei de copil fericit.

- Nu sunt Tiiigruuu! Mai ai o încercare.

- Ăăăă... atunci nu poți fi decât Piglet! și o apuc de mânuțe, o ridic deasupra capului, o trag înspre în față și-i fac cântecul broscuței la buricel. Chestie care o face să râdă în hohote, firește.

- Toooooonnniiiiii!

Fiindcă deocamdată e singură la părinți, pe mine mă consideră fratele ei mai mare, te-ai prins. Ne tragem sufletul pe canapeaua din sufragerie.

- Ce vrei să facem, zgâmboi, până se întorc mama și tata acasă?

- Dixtracție! zice ea, privindu-mă șăgalnic.

- Pe bune, pitic? Și cam la ce fel de "dixtracții" te-ai gândit?

- Păăăăi, să mergem în parc, la leagăne, mai întâi.

- Păăăăi, o imit, nu puteeeem!

- De ceeeeee? intră ea imediat în joc.

- Păăăăi pentru că n-am venit cu mașina, m-a adus tanti Mitza cu mașina ei. Și nici n-am bani să mergem cu autobuzul, vezi și tu cum am plecat de acasă.

- Dar la serviciul tău nu-ți mai dau bani, Toni? Să știi că dacă îți trebuie, pot să-ți dau eu niște bani. Așteaptă-mă puțin, da?

Dă fuga până în camera ei și se întoarce cu trei monezi de 10 bani.

- Uite, mi-a dat tata banii ăștia. Îi avea la el în mașină și a zis că nu-i trebuie, că o să mai primească și alții de la serviciul lui.

- Mulțumesc mult, Maia, dar să știi că un băiat nu poate să ia bani de la o domnișoară, decât dacă nu poate să facă altfel. Și noi acum putem: o așteptăm pe tanti Mitza și ne duce ea în parc, O.K.?

- Bineee... Îmi citești din carte, sau vrei să facem un puzzle împreună?

- Haide să îți citesc ceva mai întâi și apoi, dacă o să mai vrei, facem și puzzle, bine?

- Bineee... Îmi citești cu Habarnam?

După nici două pagini, Maia îmi adoarme în brațe. Așa ne găsește tanti Mitza, întoarsă însă fără Gomez din scurta excursie.

O las ușurel pe Maia pe canapea și mă retrag cu tanti Mitza în bucătărie.

- Chico, o cafea?

- Dacă n-o faci ca în Columbia, da. Dar cu Gomez ce s-a întâmplat?

- Eh, la Ramona, acolo la țară la ei, era ca un fel de crescătorie de pisici. Ori pentru că sunt mulți șoareci - ceea ce nu m-ar mira, având în vedere că era miriște unde sunt case acum - ori pentru că pur și simplu oamenii ăia iubesc foarte mult pisicile. Am văzut cam 2-3 bucăți de fiecare casă. Și când a dat ochii Gomez cu ditamai haremul, a lăsat naibii lenea și sentimentele acute pe care le manifestase mai devreme vizavi de persoana mea și a zbughit-o ca din pușcă, direct în cârdul de mâțe. Cel puțin o săptămână de-acu înainte n-o să-și arate mustățile.

- Bine măcar că de data asta o să știi de unde să-l iei.

Escapadele amoroase ale lui Gomez nu sunt foarte numeroase, dar sunt dureroase pentru tanti Mitza, care zile și uneori săptămâni nu mai știe nimic de el. Iar când revine la domiciliu, Gomez e slab și jigărit ca o moluscă uitată deschisă la soare și de regulă doarme neîntors vreo 3 zile.

- Exact. Plus că am lăsat la casa Ramonei și a lui Dan un tricou vechi de-al meu pe care-l aveam prin mașină, ca să știe nemernicul unde să vină când o să termine cu nuntitul.

- Mda. Ramona ce-a spus, cât o să aibă treabă pe șantier?

- Zicea că speră să se întoarcă în jur de 8 acasă. De ce, te mănâncă tălpile, Chico?

Adevărul că cam (nu e cacofonie ăla care o scrie, ci ăla care o gândește, să fie clar, da?). Încuviințez:

- Da, tare aș vrea să fiu acum în Mogoșoaia, să văd care-i treaba cu Violeta triplu T. Și planul ar fi ca după ce se trezește Maia, să purcedem cu toții până acolo. Mă lăsați pe mine la adresă, iar voi vă întoarceți aici.

- Și tu? Cum vrei să te întorci înapoi? Ai uitat că n-ai de nici unele și că ai plecat de acasă ca fiul ploii?

Îi zâmbesc acru:

- Îți mulțumesc, scumpă mătușică. Ești o bomboană, ce să mai! Dar nu-ți fă matală griji, mă descurc. Am fost antrenat să supraviețuiesc în pădure, cu mâinile goale, cred că o să reușesc să fac față în jungla urbană.

- Chico, nu vorbi prostii. O să stăm cu tine până îți termini treaba și ne întoarcem împreună.

- Nu, tanti Mitzo, în nici un caz. Nu mi-aș ierta-o niciodată dacă vi s-ar întâmpla ceva Maiei sau

dumitale. Treaba cu Violeta 3xT oricum e foarte dubioasă, ai văzut. De fapt, știi ce? Nici nu vreau să mă duci matale la Mogoșoaia, îl sun pe nea Gigi. Tot zicea că s-a învățat de două zile libere.

Zis și făcut, în ciuda protestelor vehemente ale lui tanti Mitza. Îl găsesc pe nea Gigi plecat pe la niște neamuri, în Adunații Copăceni. Cică supraveghea operațiunea de tragere din butoi și fierbere a doua oară a țuicii. Nea Gigi nu bea, dar îi place să aibă vinul și țuica lui, de casă, ca "tratație" pentru oaspeți. N-are încredere în produsele din comerț, că i-a povestit odată un client care lucra ca tehnolog la o fabrică de alcool cum se fac băuturile și de atunci, îngrozit, nea Gigi s-a jurat că n-o să mai țină în casă decât băuturi la care a asistat personal la procesul de fabricație. Zice că nu mai are mult de stat și că în maximum douăzeci de minute pornește spre noi.

În așteptare, trag de o cafeluță cu tanti Mitza și vrând-nevrând ascult un episod din "Iubiri la far" (da, nene, la plural!). La tranzistor, că mătușă-mea, oricât ar fi ea de ahtiată după telenovele, nu se îndură să dea drumul la televizor în camera unde doarme Maia. E o intrigă complicată, cu Luis Fernandez care o iubește în taină pe fărăreasă (sau cum naibii s-o chema persoana care prestează la far), care însă îl iubește pe Rodriguez, un chipeș căpitan de navă care trece o dată la două zile prin fața farului și care o salută de fiecare dată cu trei lovituri de tun pe Conchita, în timp ce pe Luis Fernandez îl iubește cu patimă Isabella, o țărăncuță din satul aflat la 2 kilometri de far, care însă fusese promisă de tatăl ei mireasă lui Juan Carlos, cel mai vrednic pescar de pe cele două coaste ale râului care se varsă în ocean, nu departe de far.

Toate acestea mi le povestește pe sărite tanti Mitza, în timp ce îmi traduce episodul curent, în care Juan Carlos îl înfruntă pe Luis Fernandez pe motiv de pescuit cu mijloace mai puțin catolice

(curent electric), realizat în scopul de a strânge cantități uriașe de pește pentru a fi comercializat într-o nișă țeluri extrem de obscure ce tocmai ce urmau să fie divulgate. Mă salvează însă claxonul lui nea Gigi, care îmi semnalizează din fața blocului că a ajuns și că mă așteaptă.

Îmi iau rămas bun de la tanti Mitza și o rog să mă scuze față de Maia și, în caz că nu mă întorc în timp util, față de soră-mea.

Şase

E aproape 4 când ies din bloc şi mă îndrept spre taxiul galben ca retina unui bolnav de icter care mă aşteaptă în faţă.

Nea Gigi e vesel nevoie mare. Dacă n-ar avea mustaţă pe oală, cred că l-aş fi găsit răsucindu-i în sus vârfurile de mulţumire.

- Tăticu, ce bine-mi pare să te văz!

- Cum aşa, nea Gigi? Pentru că te-am lăsat cu Poliţia pe cap acum câteva ore?

- Nooo, aia cu Poliţia fuse bonus pe ziua de azi, că dacă nu-mi făceau ei rost de 48 ore libere... Fii antenă la băiatu'!

Şi după ce îi spun unde trebuie să ajungem, începe să-mi depene o poveste ştiinţifico-fantastică despre cum, în drum spre Adunaţii, l-a luat în maşină pe un autostopist care s-a dovedit a fi un olandez care caută pământ de cumpărat între Bucureşti şi Giurgiu ca sa înfiinţeze nişte livezi de mare productivitate ("jde mii de kile de fructe la hectar, tăticu, să 'nnebunesc!") şi cum l-a îmbârligat nea Gigi că are el vreo treizeci de hectare la Adunaţii Copăceni, dar că ar mai putea strânge cel puţin încă pe-atât, că ştie pe toată lumea acolo, că are neamuri şi primarul chiar îi e un fel de văr de-al patrulea, şi cum olandezul, auzind toate astea părea că l-a prins brusc pe Ăl de Sus de unghia degetului mic de la picior şi i-a propus să se asocieze numaidecât, nea Gigi să vină cu pământurile şi olandezu' cu "hău-haul"...

- Apropo, Toni, ce-i aia hău-hau, că n-apucaî să-l întreb pe olandez şi ca să spui pe drepte, îmi fu şi ruşine să nu mă ia de hambarnist.

Nu știu dacă să râd sau să plâng, dar mutra serioasă a lui nea Gigi mă convinge că omul e viu interesat de explicație.

- Know-how, nea Gigi, nu hău-hau. Cum să-ți zic... adică totalitatea informațiilor și experienței dintr-un domeniu, ori, mai simplu spus, știința de a face un anumit lucru.

Se dezumflă văzând cu ochii:

- Pffff! Adică eu să pui pământu' și el știința, tăticu'?! Haida-de, prea ne ia de proști străinii ăștia.

- De ce nea Gigi? Păi ce faci cu hectarele alea de pământ acum?

- Îl arendai pe la neamuri să-l lucreze. Nu-mi dau ei mai nimic din ce scot de pe el, da' măcar iau subversia aia de la Uie. Și-acu' ce vrea olandezu' ăsta, bate-l-ar soarele-n cap să-l bată!, să-i dau pământu' meu pe de-a moaca? Ba pardon, nu pe de-a moaca, pe nău-nau?! Iote-te!!!

'Geaba încerc să-i explic, e convins că olandezul a vrut să-i dea țepă și să-i ia pământul pe degeaba. Noroc că ajungem în Mogoșoaia.

- Tăticu, aici trebuie să întrebăm pe careva, că nu știu străzile ăștea noi.

Aflăm că Martha Bibescu e o stradă care merge chiar pe lângă lac, pe malul de pe partea opusă Palatului. Ne învârtim preț de 10 minute pe niște drumeaguri de țară, trasate doar de roțile de mașini care au trecut pe-acolo, în "Mogoșoaia Nouă", adică zona în care s-au construit case abia de vreo 10 ani.

- Nu-i înțeleg pe oamenii ăștia, tăticu, face nea Gigi. Dădură o căruță de biștari, da' e praf ca în Sahara, n-au drumuri, își fac nevoile într-o pungă ceva mai mare numită focă septicemică și stau mai înghesuiți decât stăm noi în Aviației, la bloc. Iote-te și tu, casă lângă casă.

Ieșim la un drum larg și proaspăt asfaltat. Nu doar casele sunt mai mari aici, dar și loturile de teren.

- E, p-aci cred că stau boierii adevărați, tăticu.

De pe o plăcuță aflăm că suntem chiar pe strada pe care o căutam. La numărul 195 e o proprietate foarte mare. După lungimea zidului dinspre stradă, aș zice că sunt cel puțin 5.000 m.p. aici. Iar ce se vede în spatele gardului face rău de tot opinie separată de restul zonei. Nu vezi o casă P+1+M, cum e standardul, nu. Casa are doar un parter, dar ceea ce îți ia ochii este un acoperiș foarte înalt, foarte mare și cu o pantă domoală, acoperit în totalitate cu... stuf. Dap, stuf. Nici în Deltă nu cred că am mai văzut prea multe case acoperite cu stuf, însă aici, la margine de București, acoperișul ăsta arată ca... un furuncul pe nasul unei femei, nu mă pot opri să nu mă gândesc.

- Gata nea Gigi, mă lași aici și te întorci la treburile tale.

- Ce vorbești, tăticu? O să trag colo, la umbră și te aștept. Oricum n-am nimic de făcut la ora asta și nici n-apucați să citesc gazetele.

Și-mi arată un teanc de ziare frumos împăturite care se odihnește pe bancheta din spate. Apreciez din ochi că o să-i ia cel puțin o oră să le citească, așa că mă învoiesc:

- Bine nea Gigi, atunci așteaptă-mă.

Cobor și-l urmăresc cum mută mașina cam la douăzeci de metri mai în față, pe celălalt sens, sub coroana unui nuc uriaș. Îmi îndrept atenția către poarta proprietății aflate la numărul 195. Îmi înfig mijlociul în butonul interfonului și aștept. O cameră de vederi aflată pe stâlpul porții se mișcă încetișor și focalizează asupra fermecătoarei mele persoane. De altfel observ pe zidul proprietății, montate din loc în loc, mai multe camere video - unele îndreptate spre stradă, iar altele înspre curte.

- Da, ce doriți? pârâie o voce neplăcută din interfon.

- Vreau să vorbesc cu Violetta, îi răspund eu peretelui cel ventriloc.

- Ați greșit adresa, nu există nici o Violetta aici. La revedere!

Îmi vine o idee. Scot cartea de vizită din buzunar, o netezesc cât pot de bine, apoi o întind către camera video îndreptată spre mine. Nu pot decât să sper că în partea cealaltă, pe monitoare, o să se vadă cât de cât ceva. Zece secunde mai târziu, ușa se deschide cu un clic. Arunc o privire înspre mașina lui nea Gigi și intru.

Nu e chiar Disneyland, dar asta doar pentru că, ochiometric vorbind, terenul are ceva sub două hectare. În dreptul proprietății lacul face un cot, așa că între ușa pe care-mi fac apariția și pontonul care se zărește în depărtare, se întinde ditamai parcul, cât vezi cu ochii.

Casa e în partea stângă, în mijlocul unei poienițe aflate într-o pădure deasă de pini siberieni, vechi de cel puțin 100 de ani. Cum pe locurile acestea cu nici 15 ani în urmă pășteau oile, trebuie că pinii au fost extirpați de la mama lor și apoi plantați bucată cu bucată aici, atunci când s-a construit casa. Nici nu vreau să mă gândesc ce înseamnă ca resurse treaba asta, ori cât trebuie să fi costat aducerea și aclimatizarea unui singur copac de felul ăsta.

Pe restul terenului, între liziera pădurii de pini, malul lacului și zidurile înalte care închid proprietatea, se află un fel de Disneyland, dar construit parcă pentru pitici. Palatul de Cleștar, Căsuța celor 7 Pitici, Pădurea celor 100 de Acri, Clubul lui Mickey, Radiator Springs și toate celelalte minunății Disney se regăsesc în miniatură aici. Și e activitate ca într-un mușuroi de furnici. Winnie The Pooh joacă hoții și vardiștii cu Pluto, Donald aleargă împreună cu Fulger McQueen după fluturi cu ceva ce pare a fi o poartă de hochei,

Albă-ca-Zăpada și Black Beauty s-au luat la întrecere cu Bucșă, Piglet și Mickey joacă poker pe dezbrăcatelea din câte înțeleg din faptul că Mickey mai are pe el doar mănușile lui cele albe, Bambi, Eeyore și Baloo sar coarda... nu e o coardă, e însuși Kaa... mă rog, sper că vezi peisajul.

Înregistrez toate acestea dintr-o privire, întrucât atunci când îmi fac apariția, toată lumea încremenește de parcă ar fi fost surprinsă într-o activitate imorală, ilegală sau care îngrașă. În același timp, pe aleea care mi se desfășoară la picioare zăresc un pătrat care se apropie de mine în mare viteză.

Nu, nu e un pătrat, acum îl văd mai bine. E un gealat model 2x2. Dacă nu pune frână, am toate șansele să fiu transformat în zacuscă, îți spun! Fie pentru că nu-i place zacusca, fie pentru că a primit instrucțiuni precise, omuleanul mă evită în ultimul moment printr-o fandare în dreapta, se repede la ușa care se închisese automat și o asigură suplimentar, cu doi drugii enormi de fier. O dată îndeplinită această operațiune (lejer funebă, dacă mă întrebi pe mine), îmi acordă atenția lui nedisimulată. Dacă n-aș fi băiat de oraș, crescut cu gaz de eșapament, aș zice că individul arată a cioban sadea, obișnuit mai întâi să dea și pe urmă să întrebe. Și da, m-am înșelat, e mai mult lat decât înalt, deci mi-ar fi mult mai avantajos ca la o adică să-l sar decât să-l ocolesc. Însă privirea lui întunecată, în care nu se zărește nici o pâlpâire, îmi dă de știre că nici pomeneală de vreo șansă în această direcție. Sau în oricare altă direcție.

- Pe aici, îmi arată el o cărăruică la stânga, care duce concomitent către poiana și casa despre care am avut onoarea și totodată plăcerea să-ți spun câteva rânduri mai devreme.

O iau la trap în direcția semnalată de Tătâna Pădurii. În spatele nostru reîncepe freamătul și

agitația pe care le-am surprins în Disneyland-ul de buzunar, semn că... Chiar așa, ce semn?

- Frumos parc, încerc eu să sparg gheața. Pentru cine a fost făcut?

Cioby e surd, ori a fost bolnav și a lipsit atunci când a fost instalat programul pentru conversații, pentru că vorbele mele trec pe lângă el ca apa pe lângă PNL de gâscă. Dar chiar dacă ar fi fost la fel de vorbăreț ca varianta masculină a Mihaelei Rădulescu, tot nu mi-ar fi fost de nici un folos, pentru că intrăm în poieniță și dau cu ochii de casa al cărei acoperiș îl întrezărisem din stradă. Moment în care îmi cade știi ce? Exact, falca.

Pentru că, vericule, mă trezesc nici mai mult nici mai puțin decât în fața căsoaiei din pădure a vrăjitoarei din Hänsel și Gretel. Casa, asemenea celei din poveste, pare a avea pereții făcuți din turtă dulce "tencuită" cu zahăr tos, iar cele două ferestre mari și ușa cea uriașă care îi împodobesc fațada par a fi făcute din bomboane. Iar ceea ce luasem din stradă ca fiind stuf pe acoperiș, e de fapt ceva ce aduce foarte bine cu tăiteii de cataif.

- Mergi, mă îmbrânțește Nepătrățel.

Îi dau ascultare, holbându-mă în continuare incredul la casa de care ne apropiem tot mai mult. Ajunși în fața ușii, monosilabicul meu companion scoate din buzunar o cheie de mărimea unui copil de 3 ani, descuie și-mi face vânt înăuntru. Ușa se trânteste în spatele meu și aud scârțâitul lugubru al broaștei care mă închide în casa de turtă dulce. Ușile de pe-aici au un prost obicei, de a fi încuiate și baricadate și sper să mă lămuresc curând dacă e pentru a nu lăsa pe nimeni să intre sau a nu lăsa pe nimeni să (mai) iasă.

Fac faza cu disciplina olimpică numită aruncatul cu privirea. Mă aflu într-o cameră măricică. Dacă ușa de la intrare ar fi ceva mai zdravănă, ai putea intra și parca liniștit un Airbus 380 aici. Nu se văd alte ferestre în afară de cele două aflate pe același

perete cu ușa, dar lumină este din belșug. Privesc înspre tavan. Acesta lipsește însă cu desăvârșire, pot vedea direct spațiul concav format de acoperiș. Lumina de acolo vine, ca și cum "tăiței" ar fi făcuți dintr-un material care o captează și o amplifică de câteva zeci de ori.

Cu excepția unui cuptor uriaș aflat exact în mijloc, camera e cu desăvârșire goală. Cuptorul seamănă cu un godin de formă cilindrică și, dacă ar veni cineva să mă întrebe, i-aș spune că are un diametru de cel puțin 10 metri. Dap, e mai gros decât o navetă spațială și asemenea acesteia, are un vârf care se tot îngustează până când iese sub formă de coș de fum prin acoperiș.

Ușa gigantică a godinului e larg deschisă și înăuntru arde un foc zdravăn.

- Bună ziua, domnule Toni Bega, aud o voce de fetiță în spatele meu.

Şapte

Cambrez ca un armăsar pur-sânge inoportunitat de o manevră stângace a jocheului, apoi pivotez pe călcâie ca un prim balerin de la Balşoi. Bine, cu ceva mai puţină graţie, date fiind condiţiile, dar orişicâtuşi.

Şi dau cu ochii de o femeie... de o femeie, băi nene, de-mi cad instantaneu flocii când o văd! Înaltă, suplă, păr bogat şi blond care-i cade valuri-valuri pe umeri, o pereche de ţaţe obraznice care dau să rupă rochiţa subţire în care şi-a înveşmântat fizicul, picioare care ar face-o să crape de invidie pe ma'm'zel Gisele Bundchen şi nişte ochi verzi care-mi curentează senzorialul în aşa hal, încât simt pornind la vale o erecţie de zile mari.

- De unde ştii cum mă cheamă?

O iau la per tu, gândindu-mă că n-are chiar nici un rost să creez bariere artificiale între noi.

- Noi ştim totul, zice ea, cu aceeaşi voce de fetiţă de mai devreme.

Moment în care bineînţeles că şarpele cu clopoţei, de unde pornise mai devreme chiuind la atac, cu un entuziasm monstru, se retrage pleoştit în bârlog. Nu-i fac bine la psihic disonanţele dintre imagine şi sunet. Dar cui îi fac, te-ntreb?

- Noi? Care noi?

Fiinţa cu fizicul hăis şi vocea cea (vezi Nelule că poţi să faci sex cu limba şi fără să fii obscen?) nu-mi răspunde. Se duce către godin, apucă un vâtrai uriaş şi se apucă de întetît focul.

- Sper că deranjul nu e pentru mine. Nu de alta, dar eu sunt semn de apă şi...

- N-aş glumi cu lucrurile acestea dacă aş fi în locul dumneavoastră, mă fulgeră Fotomodela cu

farurile cele verzulii.

- Păi bine, o să vin mai aproape, îi spun și dau să mă îndrept spre ea.

Și atunci știi ce se întâmplă? Minunea Blondă face un semn din degetul mic de la mâna stângă, un semn micuț, ca și cum ar vrea să alunge o găză care nu-i dă pace, iar băiatu' se transformă brusc într-o statuie. De-aș fi "Timpuri Noi" mi-aș cânta singur "Stane (de piatră)", că nu pot să mai mișc nici măcar ochii din cap.

- Așa e mai bine, zice ea și-mi zâmbește dulce.

Mai bine pentru cine? nu mă pot abține să mă întreb.

- Mai bine pentru amândoi, îmi răspunde ea de colo.

Hopa! Citim gânduri, care va să zică?

- Hai să lăsăm copilăriile astea, mi-o retează ea scurt. De unde aveți cartea de vizită pe care ne-ați arătat-o când ați venit?

Și astfel începe cel mai fantastic dialog pe care mi-a fost dat să-l port până acum. Un dialog la care mândel nu a scos un cuvânt, dar a vorbit mai mult decât un ministru care răspunde la o interpelare parlamentară!

- De la o femeie.

- Și ea de unde avea cartea de vizită?

Cât timp schimbăm aceste prime cuvinte, Blondina a lăsat focul în pace și a venit spre mine. Vede că nu am nimic în vreo mână, așa că îmi dă ocol, zărește buzunarul de la spate și-și strecoară mâna în el. Clipă în care apreciez la maximum faptul că în respectivul moment sunt la fel de vioi ca David al lui Michelangelo, întrucât senzația e extrem de neplăcută, de parcă mi-ar fi pus cineva un pește viu în buzunar - are mâna rece ca gheața și uleios-cleioasă.

Scoate cartea de vizită și o studiază cu lăcomie preț de câteva clipe.

- Ce dor îmi e de tine, mamă! murmură ea.

Mamă? A spus asta și la telefon - acum sunt sigur că vorbisem chiar cu ea acum câteva ore - dar cum e posibil ca o carte de vizită care-i aparținuse maică-sii să o găsesc, douăzeci de ani după ce aceasta murise, asupra femeii cu furuncul?

- Cine e femeia cu furuncul?

- Nu, uite cum facem, îi... ăăă... comunic?!? Tu-mi răspunzi la o întrebare, apoi eu îți răspund la o întrebare și tot așa.

- Quid pro quo? Fie.

- Violetta e mama ta și a murit acum douăzeci de ani?

- Da. Cine e femeia cu furuncul?

- Nu știu, asta încerc să aflu. E o femeie în vârstă de 31 de ani care a făcut stop cardiac pe stradă, astăzi, în jurul orei 12:30. Coincidența face să fi murit exact în fața blocului în care locuiesc.

- Nu luați destinul drept coincidențe, face ea.

- Ce vrei să spui cu asta?

- Că femeia aceea nu a murit întâmplător acolo unde a murit.

- Poate că da, poate că nu. Mama ta de ce a murit?

Știi cum se întâmplă în zilele de iarnă, când noaptea cade brusc, de parcă se dezleagă baieralele pungii cu întuneric? E, așa se înnegurează și preopinenta mea (ce-mi mai place să dau cu vastu' în vocabular!).

- A avut încredere în cine nu trebuia și încrederea i-a fost trădată. A fost ucisă, domnule Bega.

- Te rog, spune-mi Toni, mă faci să mă simt ca un Saint Bernard bătrân și alcoolizat, prins într-un

ghețar din Alpi.

- O.K., Toni. Și de ce îi spui femeii la care ai găsit cartea de vizită "femeia cu furuncul"?

- Pentru că, în afară de bucățica de carton pe care o ții în mână, singurul lucru pe care-l avea femeia asupra ei era un furuncul uriaș, care-i crescuse fix în vârful nasului. Practic vorbind, pe lângă nasul pe care-l avea de la mama natură, de la părinți, sau de la domnul doctor rinoplast, după caz, îi mai crescuse încă unul, de dimensiuni aproximativ egale, dar făcut numai din "bube, mucigaiuri și noroi", vorba lui Arghezi. Iar culmea-culmilor este că la vreo oră după deces, furunculul respectiv a dispărut fără să lase nici o urmă, de parcă n-ar fi existat niciodată.

Tresare.

- Poți să repeți, te rog?

- Nu, acum e rândul meu: ce este locul acesta?

- Casa noastră.

- Și de ce e construită așa și care e treaba cu Disneyland-ul în miniatură și cine erau toate personajele pe care le-am văzut jucându-se acolo, afară?

- Oh, cam multe întrebări deodată și în plus mi se pare că e rândul meu, nu?

În gândul meu n-o iert și ridic din umeri, să știi!

- Spui că furunculul femeii a dispărut la scurt timp după ce aceasta a murit?

- Da, cândva în intervalul cuprins între 60 și 90 de minute de la deces. De ce, ți se pare cunoscut?

- Mama a pățit același lucru. În februarie sau martie 1990, imediat după Revoluție, i-a apărut un astfel de furuncul. Dar nu pe nas, ci exact în mijlocul frunții. Și la nici două luni după ce s-a întâmplat asta, mama a fost ucisă, în niște circumstanțe care nu au nici o importanță acum,

dar cu furunculul ei s-a întâmplat la fel: a dispărut după ce mama a murit. Aveam șapte ani pe atunci.

Sunt ultra-băftos că am scăpat de toată treaba cu mișcarea și că doar fluxurile neuronale par să mai circule la ora asta. Că la o astfel de veste aş fi zvâcnit probabil necontrolat în oareșce direcții, iar Bălaia nu pare că apreciază gesturile bruște.

- Dincolo de acest arc peste timp între mama ta și femeia cu furuncul, știi ce mă surprinde cel mai tare? Faptul că pe această carte de vizită, deși este de pe vremea când mama ta trăia, apare totuși un număr de telefon din zece cifre, care dacă nu mă înșală pe mine memoria, au fost introduse abia acum 3 sau 4 ani...

- În 2008, mai precis, mă ajută ea.

- Așa! Iar cuvântul "medium" nu cred să fi intrat în vocabular decât de și mai puțin timp.

- De fapt, de prin din 2007. A fost popularizat de un serial american de succes.

- Dar înțelegi ce zic, nu? Cum se poate ca pe o carte de vizită veche de douăzeci de ani să fie scrise lucruri de dată atât de recentă?

- Mama a fost vrăjitoare. Făcea magie albă. Și vedea în viitor.

Trebuie să mă mulțumesc cu explicația asta, pentru că alta mai bună nu am. Deși nu te poți opri să nu te gândești că, dacă ești capabil să vezi în viitor, ai putea să-ți vezi propria moarte și s-o eviți, nu?

- Nu. Lucrurile astea nu funcționează așa. Ce trebuie să se întâmple, se va întâmpla, pentru că Forța e prea mare și prea puternică să se poticnească în niște fire de praf trecătoare ca noi.

Hai c-am dat-o și în Star Wars acum! Yoda, tu ești?

- Râzi tu râzi, dar să știi că Marii Maeștri au fost cu adevărat supărați pe dezvoltările lui George

Lucas.

- N-aș vrea să te contrazic, dar ai vreo idee cine i-ar fi putut da femeii cu furuncul cartea de vizită a mamei tale?

- Nu. Dar nu știu de ce nu întrebi ceva ce sare în ochi chiar și unui orb: de ce ar fi făcut mama niște cărți de vizită acum douăzeci de ani cu un număr de telefon la care nu s-ar fi putut suna în momentul respectiv?

Îi cam alunecă ei piciorușele pe marginea căldării în care își îmbăiază Marele Manitou giuvaiericalele, dar fata nu-i deloc proastă.

- Îți mulțumesc pentru aprecieri.

LE-AR FI FĂCUT PENTRU CINEVA CĂRUIA SAU CĂREIA I-AR FI FOST DE FOLOS CHIAAR ATUNCI, ÎN 1990!

- Bingo! face Bălăioara.

Și cu un simplu pocnet din degețele mă "despietrifică". Dar nu apuc să mă bucur prea mult de motricitatea brusc recăpătată. Din colțul ochiului surprind în spatele meu ceva negru care se apropie pe furiș. Cevaul cel negru se dovedește a fi băiatul nevorbăreț de mai devreme, care are în mână un alt ceva, tot negru la culoare, dar de forma și consistența unui pulan. Pe care îl degust, integral și cu nesaț, direct în scăfârlie.

Noapte bună Na(ra)țiune, te rog să nu uiți să-mi pui și mie ceasul să mă trezească la 8:00.

Opt

Vaaai, mulțuuumeesc, dar ce drăguți sunteți! Mai ales tu, aia brunetă, de-acolo din colț... Vezi că mă găsești pe Twitter, poate-mi dai un semn, da?

Fac ochi într-o beznă de nu-mi văd degetele nici dacă îmi sprijin podul palmei de nas. Sunt întins pe o podea de ciment aspru și neșlefuit, dar nu rece. Mă pipăi la repezeală. Sunt întreg. Și gol mitralieră, totodată.

De cât timp zac oare aici? Mă ridic dintr-un salt în picioare. Încerc o oarecare jenă la coapsa piciorului stâng. Pe pipăite găsesc o umflătură ușoară care are în vârf ceea ce trebuie să fi fost o picătură de sânge care s-a coagulat între timp. O râcăi cu unghia și o desprind. După duritatea ei, aș zice că injecția - probabil un soporific - mi-a fost făcută cu cel puțin 8 ore în urmă. Deci trebuie că e mult trecut de miezul nopții acum.

Pornesc orbecăind cu mâinile întinse în față. Îmi număr cu glas tare pașii. Fac optzeci până mă lovesc de un perete. Apoi o iau pe pipăite de-a lungul lui. Mai număr încă douăzeci de pași și mă lovesc de un al doilea perete. De-acum e o joacă de copil. Mă gândesc la Maia și simt o strângere de inimă. O să mai apucăm să facem puzzle-ul ăla împreună?

Încăperea în care mă aflu se dovedește a avea la bază un dreptunghi uriaș, cu perimetrul de 300 de pași. Două laturi de 100 și alte două de 50. Exact, are forma și mărimea unui teren de fotbal. Chestia înfiorătoare este că de-a lungul celor patru pereți nu am întâlnit nici măcar o singură deschizătură, fie ea sub formă de ușă ori de fereastră. Și fără să mă bazez pe nimic altceva decât pe un sentiment

neplăcut, am impresia că tot acest spațiu se află sub pământ. Sper că zărghita aia blondă să nu mă fi teleportat într-o cameră secretă de sub Marea Piramidă a lui Keops!

Și ce să îi fi cășunat pe mine așa de rău încât să ia hotărârea că trebuie musai să predau bocancii (respectiv, espadrilele în cazul meu particular)? Pentru că nu-mi imaginez că m-a adus pe stadionul ăsta subteran ca să-mi înmâneze cupa de câștigător prin neparticipare al Champions League, nu? Dar pe bune acum, că nu e ca și cum aș fi aflat nu știu ce secrete teribile despre ea, despre maică-sa, ori despre acești misterioși "noi". Are o casă ciudată rău, un parc de distracții și mai ciudat, preocupări aparent alchimice (cuptorul ăla ți-a dat și ție niște idei, nu?), oareșce puteri paranormale, de acord, dar la naiba, am întâlnit de-a lungul timpului oameni cu mult mai abracadabranți. Iar mândel nu avea decât niște biete curiozități macabre legate de o femeie cu un furuncul uriaș pe nas, nimic mai mult.

Chestie care-mi readuce printre neuroni amintirea faptului că vrăjitoarea Violetta și moarta mea (știu, uneori sunt atât de calin încât Mamina ar fi trebuit să mă boteze Călin, nu crezi?) sunt legate într-un mod misterios, la o distanță de douăzeci și un pic de ani una de cealaltă, printr-un furuncul care dispare după bunul plac. Ucigașii lui dom' Ionescu nu știuseră de această legătură, fapt care face să mă gândesc că nu aveau știință de Violetta și cele întâmplare în 1990. Dar în mod evident, nu e o doar o coincidență faptul că le-a crescut brusc câte un monument purulent pe fizic celor două femei. Cum a zis TopBlondina? "Nu luați destinul drept coincidențe". Mda. În cazul lor, sunt sigur că destinul ăla a fost o persoană în carne și oase care le-a cunoscut pe amândouă și care, într-un fel sau altul, reușea să facă agerimi cu furuncule.

Cugetările îmi sunt întrerupte de un foșnet slab, abia perceptibil. Vine de la unul din pereți. Mă reped într-acolo, poate e o ușă care culisează?

Șoc și groază! Peretele, ajutat de un mecanism nevăzut, s-a ridicat cam două palme și prin deschizătura astfel creată năvălește apă. După viteza de creștere a nivelului acesteia, îmi dau seama că toți cei patru pereți trebuie să se fi ridicat simultan.

În mai puțin de 5 minute apa îmi ajunge aproape la genunchi. Mă scufund să fac niște cercetări. N-am nici o șansă de a ieși prin deschizătura creată între pereți și podea, încerc în mai multe locuri și peste tot găsesc aceeași înălțime, de circa 20 de cm. Iar de ridicat vreun perete, nici nu se pune problema. Nu știu cât de înaltă e încăperea, dar nu îmi dau mai mult de o oră de trăit. Cum n-am nimic de scris la îndemână, las redactarea testamentului pe proxima ocazie.

Nivelul apei crește cu aproximativ 1 m pe minut. De unde au nene ăștia atâta amar de apă la dispoziție? Ah, lacul Mogoșoaia, bineînțeles! Probabil pompează apa din lac, inundă încăperea asta, apoi o deversează înapoi, cu tot cu balastul de rigoare. Adică mândel. Care e prins aici ca într-o cușcă de șoareci, dar cu promisiunea fermă că în curând aceasta se va transforma într-un gingaș acvariu. Trebuie să se fi găinățat porumbeii din zbor pe mine când eram mic, altfel nu-mi explic bafta asta teribilă pe care o am.

Când apa îmi ajunge la subțiori mă pun pe înotat voinicește spre peretele din partea opusă. Bine măcar că n-am haine care să mă incomodeze și mă pot mișca în voie. Dar încerc pe cât de mult pot să-mi conserv energia, pentru că am o idee. Poate singura. Și ea sună cam așa: la momentul potrivit, va trebui să cercetez cât de minuțios voi putea tavanul. Trebuie să găsesc o cale de acces, o trapă sau ceva asemănător pe tavan, altfel nu ies viu de

aici. Îmi fac socoteala că, după ce se umple încăperea, pompele se vor opri, vor ține apa aici 15, 20 sau poate chiar 30 de minute, să fie siguri că-s la fel de plin de apă ca o algă marină, iar apoi îi vor da drumul înapoi în lac. Și aş paria pensia alimentară pe care o plătește Elan Schwartzberg contra una bucată copan de țăntar anofel că în sens invers trebuie să fie cel puțin o ieșire largă prin care să se poată deversa corpul bine lucrat al lui Toni B..

Stau cu mâna ridicată ca Pițurcă, pe vremuri, cerșind mingea prin careul advers. Nu vreau să ratez momentul, mai ales că podeaua și cu mine ne-am spus "la revedere" cam de mulțisor. Acum mă bazez doar pe picioarele mele agile să mă mențin la suprafața apei. Mâna îmi amortțește, așa că o ridic pe cealaltă, dar tot nu întâlnesc tavanul. Abia la cea de-a treia schimbare simt în vârful degetelor ceva zgrunțuros. Am ajuns la tavan. Dacă îmi ies la socoteală calculele pe care le fac cu viteza luminii, aş zice că până acum apa a urcat circa 50 de metri. După umila mea părere, e un spațiu măricel. Nu știu care e utilitatea lui, dar mi se pare că în caz de un ceva, ar putea fi folosit liniștit pe post de Catedra La Mântuirea Neamului Prost Și Fudul.

O pornesc ca un titirez să străbat Marea Ciorbă Întunecată. Înot în zigzag, în mare viteză, cu o mână ridicată deasupra capului, ca o antenă de greier. Îmi concentrez în degetele rășchirate toate simțurile - simt, văd, gust, aud și chiar miros cu buricele.

Însă degeaba bat recordul mondial la stilul tripod, inventat ad-hoc. Mâna mea cea măiastră, trimisă la înaintare asemenea paloșului zmeului, nu întâlnește nimic altceva decât o suprafață rugoasă, tare, solidă, întreruptă din loc în loc de unele crăpături, însă nimic serios.

Înger-îngerășu' meu ce mi l-a dat Dumnezeu (eu îi spun Grig, dar pe el cică îl cheamă Grigore) face pesemne ore suplimentare. Pentru că aproape descurajat și la capătul puterilor ajuns, mă izbesc de ceva care sună a gol. Îmi aduc mâna a toate simțitoare în ajutor. E un burlan de tablă, fraților! Și burlanele, se știe, ies prin tavan! Să fi fost și în camera asta un cuptor ca acela în care trebăluia Minunea Blondă? Puțin îmi pasă. Pipăi febril obiectul, să descopăr îmbinarea nituită dintre două tuburi de tablă. O găsesc la aproximativ o palmă de tavan. Îmi strâng degetele de la mâna dreaptă sub forma lamei de topor, respir adânc, mă concentrez și aplic cea mai teribilă lovitură de kyokushin de care sunt capabil, cu muchia ascuțită formată prin flexarea falangelor de la mâna dreaptă. În caz că ții la cultura ta generală, îi zice hiraken la lovitura asta, vericule, și-mi zdrelesc serios deștele cu ea. Însă cel mai important este că reușesc să produc o gaură suficient de largă în burlan, cât să-mi fac gura ventuză și să pot respira în voie. Trambalez prin bureți niscaiva funingine și mai că mă înec cu un fel de flocoșori pe care-i aspir, dar rămân sudat de gaura mea de oxigen, pentru că sunt deja cu dovreacul în apă pe jumătate. Mă prind cu mâinile de burlan și mă las ușurel pe o parte. În nici două minute apa mă acoperă complet. Înalt o rugă fierbinte către Marele Tinichigiu ca furnalul să fi fost bine făcut, să nu lase apa să pătrundă în el.

Nu știu dacă e de Guinness, dar cu siguranță în catastiful meu personal e cel mai lung sărut pe care l-am aplicat vreodată unei țevi. După cât pot aprecia, rămân submersat în jur de o oră. Apoi, așa cum bănuiam, apa începe să scadă într-un ritm cam de trei ori mai rapid decât crescuse. Cum mi se pare că dacă am scăpat de la înec n-are nici un rost să-mi frâng gâtul, trag puternic aer în piept, îmi țin respirația și dau drumul burlanului. Cu un șuierat victorios, oxigenul se repede grabnic înăuntru.

După trei minute, când expir, pot respira destul de lejer. Zece minute mai târziu, ating deja cu picioarele podeaua de ciment. O iau înspre direcția de unde se aude apa scurgându-se. Unul dintre pereți a dispărut, sau a fost ridicat foarte mult - pot merge stând în picioare și nu întâlnesc nici un obstacol. Înaintez cu prudență. Ajung la margine. De aici, apa se revarsă într-un puț. După zgomotul făcut de căderea apei, apreciez că e foarte adânc. Îmi fac curaj și mă arunc în gol. Apa mă înghite și mă poartă cu forță printr-un tunel lung. Mă las în voia ei și două minute mai târziu mă regăsesc sub un cer splendid înstelat și cu o lună care-mi face cu ochiul, bucuroasă că mă vede teafăr și nevătămat. O salut ca pe o veche și bună prietenă.

Să-ți zic oare că mă bălăcesc nițel împreună cu draga de Phoebe? Nu de alta, dar simt nevoia să eliberez tensiunile adunate în ultimul timp și când știi cât de aproape ți-a trecut trenul pe lângă freză, ți se cam fâlfâie de chestii. Așa că mă port exact ca un copil la scăldătoare - calc apa, împrusc, iau la țintă razele lunii cu jeturi direcționate precis din căușul palmei, fac scufundări, sărituri de pe loc, ce mai, îmi redescopăr copilăria petrecută pe malurile Timișului. După ce mă liniștesc și scot dracii din mine, cum zicea mama-mare, încerc să mă orientez. Zăresc nu departe parcul Palatului Mogoșoaia și mi se pare că ideea cea mai bună la ora asta este să mă duc într-acolo.

Zis și făcut. Ies pe mal și o iau cătinel către Palat. Lumină a giorno, liniște și pace, dar paznici ioc. Patrulez încolo și încoace, în speranța că dau peste cineva. Pas. Găsesc o gheretă cu ușa deschisă, dar nimeni înăuntru. O fi plecat în patrulare, îmi spun, și mă întreb totodată ce să fac: să aștept aici, sau să mă duc spre poartă, unde țin minte că pe vremuri era un fel de căsuță unde se vindeau bilete și tot felul de nimicuri? Aleg varianta a doua și pornesc în direcția porții în

viteza a treia, că începuse să bată un vânticel și proaspăt ieșit de la murat, mă luase cu tremurici.

De când n-am mai trecut pe aici, constat că s-au petrecut ceva schimbări. Coșmelia care era înainte la poartă a fost demolată și în locul ei a fost construit ceva modern, numai sticle și pvc-uri. Am noroc, de data asta e animație. Iar animația principală constă într-un fund lat cam cât un monitor de 27", alb, gras și celulitic, care urcă și coboară ritmic; mișcarea e însoțită din când în când de câte o palmă încurajatoare, care preț de câteva secunde, lasă o urmă roșie pe fesa pe care e aplicată. Coloana sonoră care însoțește aceste cadre de vis nu e cu nimic mai prejos:

- Hai putoare, mișcă-ți geamantanu' că treabă să mă termin înainte de rond. Altfel am belit belengeru' cu șefu'.

- Las' c' 'i fac un bot ș' s' r'z'lvă, gâfâie abulic și avocal partenera de jamboane a individului.

- Faci pe dracu'. Ți-am zis fă, proasto, că nu știi să dai muie. Tu o sugi de parcă ții în gură ștuțu' de unflat salteaua unde o culci pe mă-ta când viu la tine.

Femeia nu pare să pună însă la inimă cuvintele acestea răutăcioase, fiindcă începe mintenaș să șuiere ca un mărfar, apoi uguie un "ui, îh, ui, u, u, u" și se oprește din mișcările na-ți-o-ție-dă-mi-o-mie.

- Ce făcuși toanto, 'tu-z 'mnizeii și parastasu' tău, termenăși înaintea mea? Ptiu, fire-ai a dreac' să fii! Na, ia-mi-o la labă bă, că cum să fac rondu' cu ditamai sculamentu' ăsta?

Moment în care îmi dă un sms telepatic editorul meu și-mi bate obrazul, că mă citesc și tineri caști (pluralul de la cașto) și mai ușor cu porno pe scări, așa că inoportunez preafericitul cuplu vârandu-mi figura energic bărbătească pe ușă.

- Bună seara!

Personajele acțiunii sunt doi mamuți, care se învârt în jurul vârstei de 40 de ani și care cântăresc pe puțin chintalul per fiecare bucată de jambon. Estimez că ansamblul bate în total spre 400 de chile de carne cu os și osânză. Sunt amândoi îmbrăcați în uniforma vișinie a celor de la Bodyguardia. El stă revărsat pe un scaun care geme patetic la fiecare mișcare, are pantalonii în vine, păr pe picioare des ca firele dintr-un covor țesut manual, o față hapsână, cu ochi de viezure, rotunzi și înecați în grăsime și o mustață generoasă, care a început să-i albească pe la colțuri; între picioare i se bălângăne un exemplar destul de reușit, nu atât prin lungime, cât mai ales prin grosime. Ea e în picioare, complet goală de la brâu în jos, are un tufiș semeț și stufos în care s-ar putea ascunde lejer un întreg batalion și arată exact ca miss Piggy după cea de-a cinsprezecea operație estetică nereușită prin care a încercat să se transforme în Fozzie.

- Da, face femeia, cu ceva mai multă prezență de spirit, ce doriți?

Mă introduc cu totul în cuibușorul lor de nebunii. Miss Pifozzie își linge involuntar buzele (nu, nu alea!) când dă cu ochii de fizicul avantajos care însoțește chipul deloc de lepădat al lui mândel.

- Am avut un accident, ceva stupid, eram cu barca pe lac, s-a răsturnat și s-a dus cu tot ce aveam la fund. Aș vrea să dau un telefon unui prieten să vină să mă ia.

- Păcatele mele, dar de ce pescuiați dezbrăcat? face rinocerul.

Apoi își dă seama că nici el nu-i cu mult mai breaz, sare în picioare și începe să se echipeze, nu înainte de a-i lătra un "Leano, îmbră-caaa-rea!" femeii.

- Aveam costumul de pescar pe mine și mă trăgea la fund, inventez la repezeală, și nu mi-am

dat seama că am dat chiar totul jos de pe mine în zăpăceala aia.

Par să înghită explicația mea. Bărbatul - aflu că-l cheamă Costel - îmi aduce o pereche de nădragi și o cămașă dintr-un dulap. Nu primesc decât cămașa, fiindcă n-am de gând să-mi pun bijuteriile de familie în sipetul altcuiva.

- V-o iau cu împrumut, îi spun.

Și-mi confecționez un fel de scutec provizoriu, pentru că am de gând să-l rog pe nea Gigi să-mi aducă vreun halat sau ceva în genul.

- Vreți să vă frec un ness? mă întreabă cu niște ochede libidinoase Coana Foarte Mare.

- Cu un ceai nu v-aș refuza, dacă aveți. Pentru cafea e cam târziu pentru mine. Apropo, aveți idee cam cât o fi ceasul?

Costel dă din umeri, cotrobăie într-un sertar, scoate o telecomandă și pornește un televizor aflat într-un colț al încăperii. Butonează până ajunge la o televiziune de știri.

- Trei fără doișp'ce. Fă Leano, ai pus de cafea sau de ceai?

Nu mai aud continuarea. Pentru că pe burtieră citesc ceva în genul "Au mai rămas 2 zile până la sosirea în România a Președintelui Statelor Unite".

- Cum adică două zile până la vizita Președintelui Americii? îmi întreb proaspetele (în fine!) cunoștințe. S-a decalat vizita sau cum? Nu trebuia să vină săptămâna viitoare, vineri?

- Nu, cum săptămâna viitoare? se nedumerește Costel. Săptămâna asta, vineri.

- Poftim? Păi în ce dată suntem azi?

- Miercuri, 22 iunie. 2011! adaugă el, după o secundă.

Palitura crânșenă și mai multe nu! Intrasem vineri, în jur de ora 17 pe domeniul Blondei. Și am

ieșit patru zile jumate mai târziu, miercuri, puțin înainte de ora 3 dimineața!

Nouă

Mă reculeg cu un ceai de fructe de pădure în față. Cei doi mastodonți mă privesc în tăcere.

- Spuneți că pot să dau un telefon, zic după ceva vreme.

Costel îmi arată cu bărbia un telefon pe care-l luasem pe post de obiect de muzeu. E din ăla cu pâlnii, disc și manivelă.

- Pentru autenciti... autenci... anutecitate, răspunde el la privirile mele întrebătoare.

Nea Gigi apasă butonul verde (e bine cum am actualizat "ridică receptorul", sau mai insist?) fix la al nouălea țâr.

- Toni! Te întorsăși așa de repede, tăticu?

- De unde, nea Gigi?

- Păi, din misiunea aia secretă în Pakistan.

Lasă, îmi zic în barbă, că ne-om lămuri noi mai târziu.

- Da, nea Gigi, m-am întors. Pot să te rog să vii până la Palatul Mogoșoaia să mă iei?

- Sigur tăticu, că tot frec duda pe la Universitate. Sunt la o tablă cu băieții și...

- A, zic, bine, vino așa. Credeam că ești acasă, te-aș fi rugat să-mi aduci un halat de baie sau o pijama de la matală.

- Nema-problema, tăticu, păi cât îmi ia să mă reped pân' acasă d-aci? 10 minute ăl mult, la ora asta.

- Nu bre, lasă. Vino direct încoace. Mă găsești în ghereta de la poartă.

Douăzeci de minute mai târziu, niște faruri care proiectează umbre fantastice pe trei dintre pereți

mă anunță că omul meu a sosit. Îmi iau rămas bun de la gigantoasele mele gazde și promit să-i înapoiez cămașa lui Costeluș în zilele următoare, spălată, călcată și apretată.

Nea Gigi cască ochii ca la urs când îmi fac apariția.

- Tăticu, da' care-i treaba? Că ție parcă nu-ți plăceau jocurile de noroc.

- Îți explic, nea Gigi, un puțin de patience, ca să zic așa. Spune-mi mai întâi de unde știi de treaba cu Pakistanul.

- Haide bre, faci mișto de un om bătrân? Și încai la ora asta? Păi nu-mi zisăși chiar tu?

Ochi rotunzi, gură căscată, privirea aburită... cunoști materialul, da?

- Eu? Când?

- Când te așteptam în față la casa aia de lângă lac. Cam la vreo oră după ce intrași acolo, văzui prin oglinda retrovizoare că se apropie de mine un badigarde mare cât o camionetă. Ținea în mână un telefon. Se oprii lângă portiera din dreapta, îi dășchisăi geamul, se aplecă nițel, da' doar cât să-i văd o jumătate de bărbie, nu mai mult și p-ormă zisă "Nea Gigi?". "Prezent!", făcui eu, iar el îmi întinse telefonul. La telefon, tu. Îmi zisăși că a intervenit ceva urgent și că trebuie să plec într-o misiune în Pakistan, că e ceva topsicriu și că nu știi cât trebuie să stai plecat, așa că mă pui pe liber.

- Și eram chiar eu, nu cineva care semăna la voce cu mine?

Nea Gigi mă privește neîncrezător.

- Cum tăticu, dacă fuseși tu? Adicătelea nu-ți cunosc eu vocea, sau ce?

- Nu nea Gigi, dar vezi că...

Și-i istorisesc tărașenia. Mă rog, nu chiar toată, doar ideile principale și care-s de interes pentru el.

- ...de-aia zic că nu prea aveam cum să fiu eu.

- Toni, îți jur! se încăpățânează el. Fusăși tu toată ziua. Încă nu se născu ăla care să-i facă fundă la urechi lui Gigi. Ce dracu', am partruj' de ani antrenament cu stația și clienții. Poate te drogară sau hipnotivizară, dar de vorbit la telefon, tu îmi vorbești. Mie-n sută!

Mi-a traversat și mie prin mansardă ideea asta. Dar aproape 5 zile din viață care-ți dispar de pe răboj nu-s de colea. Și dacă în chiar prima oră din cele 100 care-mi lipsesc de pe inventar i-am cântat Aria Păcălelii lui nea Gigi, ce naibii oi fi putut oare face în restul de 99? Poate că, de fapt, Frumoasa din Pădurea Pinuită sau în fine, gașca ei, voise să mă lichideze nu pentru ceea ce aflasem, ci pentru ceea ce făcusem, ă?

Cu gândul ăsta înspăimântător în minte, îl rog pe nea Gigi să mă ducă la tanti Mitza acasă. Păstrez de multă vreme la ea o valijoară cu niște haine de-ale mele, plus că tot de acolo ar trebui să iau și chei să pot intra în propria-mi casă. Pe drum îl rog să mă pună la curent cu ce s-a mai întâmplat cât am fost eu plecat în "misiunea secretă din Pakistan".

- De un' să încep, tăticu? Știrile de pe plan intern sau ălea de pe plan extern?

Na, îmi zic, să vezi că s-or fi petrecut tot felul de catastrofe și jumătate din ele o să-mi fie puse mie în cârcă!

- Începe cu știrile de pe planul intim, nea Gigi. Maia, tanti Mitza, matale...

- A, toată lumea e bine, sănătoasă. Doar de soru-ta Ramona îmi zise Mitza că îi ieși un coș pe frunte și...

Îl apuc de braț și-l strâng atât de tare, că pune violent frână. Noroc că avem amândoi centurile, pentru că altfel căpățânile noastre ar fi înlocuit instantaneu farurile de la mașină.

- Ce pățiși, tăticu?

Îi dau drumul.

- Scuză-mă nea Gigi, dar de câteva zile, când aud de coșuri la femei, am așa, ca o reacție viscerală. Ce ziceai?

- Zisăi că din cauza unui coș, sor-ta se apucă de un curs de yoga. E sigură că din cauza stresului, căpătă nu știi ce energii negative care deteră pe-afară.

Zi-i soru-mea și pace! De când era de o șchioapă era foarte grijulie cu persoana ei. Mă relaxez, mă fac comod în scaun și-mi las privirile să-mi fie masate de luminile orașului, în timp ce nea Gigi îmi povestește despre... habar n-am ce. Adorm.

Știi că-s tipi care ar profita de ocazia asta să-ți livreze cu basculanta marfă onirică, ba chiar să antameze și oareșce revelații pârguite de subconștientul cel mereu la pândă. Dar pe Toni Bega îl poți lua acasă pe post de picamăr, nene: se înfinge direct în miezul lucrurilor.

Fac ochi în mijlocul unei gălcevi generalizate. E ziua în amiaza mare și nea Gigi e urcat pe capota mașinii. Se bălăcărește cu un Dorel aflat într-un excavator.

- Tu nu-nțelegi dobitocule că blocași tot traficu'? Stăm o căruță de proști ici-șă fiindcă te fătă mă-ta în excavator și te trimise la oraș să vezi și tu cum arată asfaltu'?

Suntem pe o stradă îngustă, nu-mi dau seama exact pe unde se află, pentru că nu mi-este familiară. După cum se-arată lucrurile, excavatoristul dădea să intre de pe o stradă secundară pe strada pe care ne aflăm noi, când s-a întâlnit bot în bot cu mașina lui nea Gigi. În spatele nostru, ciopor de mașini și claxoane turbate. În spatele excavatorului, alt ciopor de mașini și aceleași claxoane turbate. Aparent, e simplu: unul din cei doi trebuie să dea puțin în

spate și să-l lase pe celălalt să treacă. Dar în București nu cel mai deștept cedează, ci cel mai fraier, așa că...

Scot capul pe geam și strig:

- Hei, nea Gigi, ce se-ntâmplă bre?

Sare de pe capotă și urcă în mașină.

- Toni! Fusei precis că o să te trezească imbecilu'! Păi tăticu, treaba e că adormiși ca un prunc și n-avusăi inimă să te trezesc, așa că te adusei ușurel până în Berceni - suntem la vreo doo străzi de Mitza - și te lăsai să dormi. Se făcu ziuă și se ridică soarele, așa că dădui să mut mașina pe partea ailaltă a drumului, că bătea soarele direct pe tine. Și la manevra asta, uite! Dădui peste dobitocu' ăsta și nu vrea tâmpitu' dracului să se dea juma' de metru înapoi să ne lase să trecem.

- Cât s-a făcut ceasul?

- Noo și doojcinci.

Bun, deci am soilit șase ore ca popa. Mă simt proaspăt ca o picătură de rouă care încovoiaie gingaș un fir de iarbă în zorii diafani ai unei dimineți de primăvară (ă? talent, nene, nu Le Glumă!).

- Și unde zici că-i strada pe care stă tanti Mitza?

- Drept în față până în bolevart, dreapta și apoi a doua stradă la dreapta.

- Mulțumesc nea Gigi. Și pentru că ai venit să mă iei azi-noapte și pentru că m-ai lăsat să dorm. Dar o să mă duc la tanti Mitza pe jos, că aici naiba știe cât mai durează.

- Cum vrei, tăticu. Eu nu mă mișc d-aci nici un milimetru, ajunsei primul, deci dobitocu' ăla trebuie să dea înapoi.

Desculț și doar cu o cârpă înfășurată în jurul odoarelor perfect bărbătești, cu urme de noroi întărit pe fizic, fac furori când cobor din mașină. Corul claxoanelor isterice și al sudălmilor

proferate cu o cadență care i-ar face să crape de invidie pe mitraliorii de elită încetează brusc. Le-am luat maul, ce să mai!

Sprinten ca un cerb în călduri care aude pași sfioși de căprioară furișându-se prin pădure (nu, acum pe bune, nu te apucă un tremurici metafizic când știi că respiri același aer cu Toni B.?), o iau la picior spre tanti Mitza.

Partea bună e că o găsesc acasă. Nu doar blândul Ferdinand care sforăie în parcare îmi spune asta, ci și muzica ritmată care se aude chiar din fața blocului. Partea proastă e că oricât sun sau bat la ușa ei, nu obțin nici un rezultat. Până nu își termină exercițiile care "păstrează trupul tânăr și mintea de copil" (tanti Mitza dixit) n-o pot anunța că am sosit. Și cum sunt înțolit ca măscăriciul cel nebun al împăratului, n-am altceva de făcut decât să mă aștern turcește pe preșul ei de la intrare, să mă sprijin cu spatele de ușă și să meditez la splendida creație a Olarului Suprem. Eu.

Nu știu cât rămân așa. Poate douăzeci de minute, poate o jumătate de oră. Cert e că la un moment dat fac o tumbă și mă dau de-a berbeleacul ca bolovanul lui Sisif ajuns în vârful muntelui. Buna mea mătușică a deschis brusc ușa. Are în mână o ditamai bâta de baseball și o privire feroasă. Îmi spune ceva, dar nu înțeleg nimic, muzica e prea tare. Mă ridic și-i fac semn că nu aud. Ea trăneste ușa prin care mi-am făcut o apariție atât de rostogolitoare, îmi dă să-i țin bâta și se duce să oprească un fel de muzică sub formă de răgete ritmate, întretăiate din timp în timp de chiuituri.

- Doamne, tanti Mitzo, dar ce-i așa-zisa muzică pe care o ascuți? spun atunci când hidoșenia încetează și putem să ne înțelegem om cu persoană.

- Îi zice tribal rhythm și e foarte la modă, Chico. Ritmurile primare mă ajută mult la exercițiile

mele, mai îmi spune și-mi ia din mână bâta de baseball să o pună la locul ei, în debaraua de pe hol. Dar cu așa-zisa ținută a ta ce e? Că m-a sunat Ileana să-mi spună că la mine pe preș s-a aciuat un bagabont murdar și aproape dezbrăcat. Voia să cheme Poliția, dar i-am zis că rezolv eu problema.

Ileana e doamna Popa, vecina de palier a lui tanti Mitza, ușile de la apartamentele lor sunt față în față.

- Dar cum naiba ai auzit telefonul? explodez. Că am sunat și am bătut la ușa matale cinci minute încontinuu și n-ai auzit nimic.

- Am văzut că am primit un mesaj pe mobil și m-am oprit din exerciții să îl citesc. Îmi spunea Ileana să o sun, dar să nu închid muzica, ca să nu dau de bănuț. Așa că am vorbit cu ea de pe balcon. Dar cu tine ce e?

- Îți povestesc imediat. Dar fii bună tanti Mitzo, trebuie musai să fac un duș și să pun niște haine pe mine. Mai ai valiza pe care ți-am dat-o?

- Desigur. Vezi în șpais, pe raftul de sus.

Găsesc tot ce-mi trebuie pentru o ținută decentă. Drace! Dar n-am cu ce să mă încălț.

- Tanti Mitzo, din păcate n-am lăsat nimic de pus în picioare aici. Ai niște papuci sau ceva în genul ăsta?

- Stai așa, Chico.

Se duce în dormitor și se întoarce cu o cutie de Nike în care se află o pereche de "adidași" noi nouți. Mărimea 43. Deci ar trebui să-mi vină ca turnați.

- Cum de te-ai căptușit cu ei, tanti Mitzo?

- I-am comandat de la un magazin online din Anglia, face ea. Dar m-am încurcat la mărimi, în loc de 6 am luat 8, că englezii ăștia nu-s capabili să aibă și ei chestii ca oamenii. De-aia au și pierdut ditamai Imperiul.

M-a rupt! Auzi la ea, și-a comandat online chestii! Păi, unde o să ajungem în ritmul ăsta, cine să mai țină economia dâmbovițeană pe picioare dacă până și pensionarii cumpără din străinătate?

Mă înfig în baie și zece minute mai târziu mă întorc mai curat, mai uscat și mult mai îmbrăcat decât am fost în ultimele... naiba știe câte zile.

Tanti Mitza mă așteaptă cu un mic dejun copios și cu o cafea țeapănă.

- Ia spune, Chico.

Și-i spun. În timp ce balotez de parcă aș fi la concursul "Haplea 2011", faza pe țară. Îi derulez filmul pe ecran lat și cu toate amănuntele necesare.

Cum am găsit casa din Mogoșoaia. Cât de ciudată era casa din Mogoșoaia. Cine m-a întâmpinat în casa din Mogoșoaia. Când eram convins că n-o să mai văd lumina zilei în măruntaiele casei din Mogoșoaia. De ce cred că există o legătură între moarta cu furuncul și mama stăpânei casei din Mogoșoaia.

- A, femeia cu furuncul! mă întrerupe tanti Mitza. Mi-am amintit cine e și de unde o cunosc.

Și pleacă din bucătărie să caute pozele pe care le-am lăsat la ea când m-a dus nea Gigi la Mogoșoaia.

- Hai tanti Mitzo, o strig, nu fi față și nu mă mai fierbe. Cine e femeia?

- Nimeni, îmi spune și-mi întinde poza fără furuncul a femeii. Roxana Nimeni.

Zece

- Who the fuck is Roxana Nimeni and why is this name supposed to tell me something?

- Chico, revino-ți, că am un rever de stânga mai crâncen decât backhand-ul cu două mâini al lui Björn Borg. Te resetez cât ai zice miau fără cratimă!

- Cine e Roxana Nimeni și de ce ar trebui să-mi spună ceva numele ei? traduc la botul calului.

- Of, Chico, zău că uneori îmi pun niște întrebări în legătură cu tine. Cum să nu știi tu cine e Roxana Nimeni? Fata aia, de la știri, de la TVR.

Pana mea! Nu cred că m-am mai uitat la știri în ultimii 10 ani. De fapt, ca s-o spun pe-a dreptă, cu excepția meciurilor de fotbal mai importante și a unor filme de pe canalele cu specific cinematografic, nu m-am mai uitat în general la televizor. Pentru că, vorba lui nea Gigi, "cu televizorul cretinizați poporul".

Dar acum că tanti Mitza mi-a spus, parcă-parcă îmi pare că am văzut-o și eu pe femeie cândva la tembelizor.

- Dar nici Titi Petrescu de la IML nu a recunoscut-o, deci presupun că nu era chiar așa de celebră, nu?

- Ei, nu era ea chiar Andreea Marin sau Mihaela Rădulescu, dar totuși, acum câțiva ani era în mare vogă.

- Aha! Acum câțiva ani, vezi? Și ce s-a întâmplat cu ea?

Am noroc cu tanti Mitza, că e o enciclopedie ambulantă când vine vorba de chestii care apar pe nu-chiar-atât-de-micile-ecrane-de-când-cu-plasmele-astea.

- Nu s-a aflat foarte precis, ziarele și revistele mondene au speculat că se măritase cu un miliardar misterios și gelos care i-a interzis să mai apară la televizor. O voia numai pentru el.

Mă uit din nou la poza femeii. Nu mi-aș fi pus banii pe ea că era în stare să stârnească asemenea pasiuni. O figură absolut comună, iar din ce îmi aminteam că văzusem atunci, pe stradă, nici nu avea un corp menit să bage la idei vreun eremit care a renunțat la cele lumești de zeci de ani. Dar cine știe, poate că puterea ei de seducție stătea în cu totul alte planuri.

Îi împărtășesc și lui tanti Mitza gândurile și nedumeririle mele.

- Așa e, Chico, toată lumea a zis asta. Mai ales că pe atunci avea, cât? 24-25 de ani?

- Nu știu, mătușică. La IML ziceau că femeia are 31 de ani. În ce an s-a retras din activitatea competițională știristică?

- În 2006. Dar nu mai știu dacă imediat după ce a murit Miloșevici, în martie, sau Gică Petrescu, în iunie. Că țin minte că a făcut anunțul că pleacă din televiziune chiar la sfârșitul unei emisiuni speciale... 11 martie 2006, izbucnește ea triumfătoare, acum îmi aduc aminte precis, a fost la al treilea vaccin al lui Gomez, când i-am făcut și antirabicul și m-am gândit ce coincidență, să-i fac lui Gomez vaccinul antirâie exact în ziua când a crăpat ciumă ăla de Miloșevici!

- Bun, deci Roxana Nimeni avea 26 ani când s-a retras din televiziune, acum 5 ani și un pic, rezum eu. Ai idee ce a făcut după aia?

- Nu, Chico. După ce s-a retras, a dispărut cu totul de pe radare. Când mi-am dat seama cine e, chiar m-am străduit să-mi aduc aminte dacă am mai citit sau auzit ceva de ea de atunci, dar nimic. Ceea ce e ciudat, la cât de câinoși sunt ăștia din presă. N-ar fi lăsat ei din mână un asemenea

subiect gras, mai ales că era de-a lor și știi cât de bine e văzută capra vecinului în lumea Mioriței. Dar cine știe, mă gândeam că o fi plecat împreună cu miliardarul ei din țară și că s-or fi pus pe făcut copii.

- Hm, uite că nu prea, era chiar foarte în țară, zic. Auzi, tanti Mitzo, dar apropo, s-au întâmplat chestii de vineri până azi legate de cele două morți? Adică s-a făcut ceva tam-tam, s-a zis ceva, pe undeva? Știi ceva de la nea Gigi?

- Nimic, Chico, e ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Nici ziarele și nici televiziunile nu au zis nimic, nici de Roxana Nimeni, nici de vecinul tău. Iar de la Gigi știu că l-au chemat la Parchet la vreo două zile după evenimente, a dat niște declarații scrise și l-au lăsat în pace de-atunci. Mă gândesc că toată presa e mult prea obsedată de venirea americanului și nu prea mai e loc de crimele și violurile obișnuite.

- Hă? onomatopizez eu. Aaa, Președintele Americii! Aoleo, tanti Mitzo, cred că e o demență generală, toți clienții mei sunt implicați pe diferite bucățele în vizita asta. Aveam o grămadă de întâlniri planificate, chiar și în week-end. Iar eu am dispărut de cinci zile!

- Să știi că m-a sunat băiatul ăla, Viorel Popescu, în fiecare zi să mă întrebe de tine. I-am zis ce știam de la Gigi, cu misiunea secretă din Pakistan, dar nu prea m-a crezut. Foarte bine crescut băiatul, nimic de reproșat, dar și foarte insistent.

- Dă-mi voie să dau câteva telefoane, tanti Mitzo.

- Sigur Chico. Du-te în sufragerie și vorbește liniștit. Eu o să strâng masa, mă schimb și apoi mă duc puțin până în piață să văd ce mi-au păstrat fetele mele bun.

"Fetele" lui tanti Mitza sunt câteva femei în vârstă care locuiesc pe lângă București și vin să vândă în piață la Big Berceni. Tanti Mitza nu gătește decât cu produse naturale și proaspete, așa că se aprovizionează numai de la ele. "Dar m-am domnit și eu, Chico, nu mai fac piața când se crapă de ziuă, așa cum făceam pe vremuri".

Stau pe telefon mai mult de două ceasuri. Din fericire pentru mătușă-mea, Viorel e singurul client care îmi este și amic, pentru că altfel, dacă toată lumea ar fi avut numărul ei de telefon, cred că trebuia să-și ia vacanța anuală de pescuit în Delta în iunie în loc de septembrie.

Pentru că e multă treabă, scap destul de rapid cu explicațiile privind brusca mea dispariție. Doar Viorel e puțin mai insistent în chestiune, dar îi promit că-i trimit cartea când e gata, cu tot cu un autograf special, și mă lasă în pace.

Reușesc să mă pun la curent cu tot programul Președintelui. Deși stă în România mai puțin de 8 ore, are o groază de evenimente la care participă. Și-ți dai seama că, pe lângă tot aparatul din Servicii - atât ale noastre, cât și ale americanilor - la fiecare acțiune este angrenat cel puțin unul din clienții mei. Cred că doar Summit-ul N.A.T.O. din 2008 a avut mai multe forțe de securitate pe metrul pătrat. Mai ales că și Prima Doamnă va participa la câteva acțiuni separate, dintre care cea mai importantă va fi la filiala locală a "Hope for Shop", o organizație fondată de chiar de Domnia Sa pentru a apăra dreptul la shopping al femeilor din lumea întreagă.

Stabilesc cu fiecare Director de Operațiuni un program de vizite pentru mâine dimineață la obiectivele pe care le are fiecare companie în grijă. Cum se află într-o zonă relativ compactă, estimez că până la prânz le voi termina pe toate.

Tanti Mitza se întoarce cu un coș plin, tocmai când trec în revistă notițele de pe cele 5 coli A4 pe

care le mâzgălisem (câte una pentru fiecare client) și consolidez informațiile relevante pentru mine pe o singură pagină. Mă uit la ceasul de perete. S-a făcut aproape ora 1.

- Ți-e foame, Chico?

- Cam da.

- Am luat niște mânățarci frumoase foc. Vrei să-ți fac o tocăniță cu niște mămliguță lângă?

- Mai întrebi, tanti Mitzo? Dar după ce mâncăm o să te rog să mă repezi și pe mine până acasă.

- Nici o problemă, Chico. Oricum trebuia să ajung prin Băneasa zilele astea, că mi-a făcut undițele meșterul meu și mă gândeam să le fac proba pe lac.

Tanti Mitza pleacă în fiecare an în Deltă cu un mănunchi de scule de pescuit și se întoarce după o săptămână cu un snop de vreascuri. Pentru că dânsa e o temperamentală. Și dacă peștele nu trage, se transformă într-un fel de McEnroe al pescuitului. Meșterul e un nene de la Asociația Pescarilor Veterani de Război, care locuiește pe o stradă de lângă Lacul Băneasa și care are răbdarea îngerească să-i repare an de an sculele lui tanti Mitza.

- Pot să te ajut cu ceva?

- Valea, Chico. Te chem când e gata.

Profit de ocazie să-l sun pe amicul cu bazele de date.

- Salut Nae. Dacă nu-i prea mare deranjul, mi-ar trebui oareșce informații despre cineva.

- Servus Toni, sigur. Ai CNP-ul persoanei, să mergă mai ușor?

- Nț. Nu am decât un nume: Roxana Nimeni.

- Hm, o să fie destul de dificil să o găsim. Uite, am două, patru, șase... douăsprezece Roxana Nimeni. Știi măcar de unde e?

- Eu în București am dat de ea, dar nu-s sigur că e de aici. Singurul lucru pe care-l știu despre ea e că a lucrat la TVR până în martie 2006.

- Lasă-mă te rog să sap zece minute. Te sun înapoi pe numărul ăsta?

- Perfect! Mulțam Năică!

Dar nu trec nici măcar două minute și țârâie telefonul. E Nae.

- Toni, hai că am găsit-o.

- Ești mare domnule!

- Ei, lasă... Ce vrei să știi despre ea?

Chiar așa. De unde să încep?

- Unde figurează cu domiciliul?

- În București, pe Strada Măslinului nr. 14. E casă, nu există număr de apartament sau altceva.

- Starea civilă?

- Necăsătorită.

Îhm. Dacă ăia imediat după Revoluție erau miliardari de carton, ăștia inventați de presă oare cum s-or numi? Miliardari de maculatură?

- Unde a lucrat ultima oară?

- A fost Asistentă Manager la Hindelmat, filiala din România a unui concern german din domeniul tiparului. Firma figurează cu sediul la Piața Victoriei, în America House, la etajul 5.

- Și, înainte de asta?

- La Televiziunea Română. 5 ani, din 2001 până în 2006. A fost primul ei job, s-a angajat direct din facultate acolo. A terminat jurnalismul.

- Rude în viață?

- A fost orfană. Luată din orfelinat imediat după '90 și crescută până la majorat într-o familie surogat de penticostali. Și din câte văd, familia respectivă a emigrat în Australia în 2001.

- Bine domnu' Nae, am cam terminat cu întrebările. Ție ți-a sărit ceva în ochi despre ea?

- Nu, Toni, nimic. A, bine, în afară de faptul că în 2006 a făcut un avort la o clinică din Viena.

- Mulțumesc. Lada de bere tot la adresa cunoscută o trimit, da?

Râde și închide.

N-am aflat mare lucru despre Roxana Nimeni, dar cel puțin acum chipul femeii cu furuncul are o identitate - un nume, o adresă, niște locuri de muncă. Sunt mulțumit, pentru că, vorba lui Nae, acum am material "de săpat".

- Chico, la masă! mă strigă tanti Mitza.

Mă duc să mă spăl pe mâini, apoi deschid ușa bucătăriei. Și pățesc ca în desenele animate la care mă uit cu Maia: îmi cade limba din gură și se rostogolește ca un covor roșu pe jos. Nu poți să-ți imaginezi cu ce arome trebuie să dau piept! Știu că japo au inventat cărțile cu mirosuri și mă gândesc ca într-una din zilele astea să scriu una la patru mâini cu tanti Mitza. Promit că pe tine te anunț mai întâi dacă iese șmenul, bine?

Tocănița e dumnezeiască. Rad trei porții una după alta. În pauzele de realimentare îi povestesc lui tanti Mitza ce am aflat despre Roxana Nimeni.

- Îmi pare rău de ea, să știi. Mi-ar fi plăcut ca povestea cu miliardarul să fie adevărată. Părea fată bună. Păcat că n-a apucat și ea 5 ani de Coasta de Azur sau de Caraibe.

- Da, nu știu ce să zic, mătușico. Treaba aia cu avortul, totuși...

- Totuși nimic, mi-o taie scurt apriga mea mătușă. Îți spun că era fată bună, cine știe ce s-o fi întâmplat dacă a fost nevoită să ajungă la avort. Era tânără și proastă ca toate muierile, i-o fi luat careva mințile și așa puține pe care le avea atunci.

Nu știu dacă telenovelele vorbesc din tanti Mitza, sau chiar experiența ei de viață, dar tind să-i dau dreptate.

- O să aflăm, tanti Mitzo, fii fără grijă. Sărumâna pentru masă, a fost excepțională tocănița.

- Să crești mare în urechi și-ntre picioare, Chico. Haide, să mergem, că ziceai că vrei să te duc acasă.

Unsprezece

Îmi regăsesc cu plăcere micul meu apartament. A fost dragoste la prima vedere între mine și el. Nu-i vreun palat, dar are tot ce-i trebuie, acolo unde trebuie. Plus că toate ferestrele dau spre parculețul din spatele blocului, sunt la etajul 4 și nu mă deranjează nimeni, iar singurul meu vecin de palier e nea Gigi. După ce am stat cu chirie vreo cinci ani în el, m-am învârtit să-l cumpăr, așa că fiind al meu, îmi place chiar mai mult decât la început.

Fac curat printre mijloacele de comunicații. Am robotul telefonic plin ochi de mesaje, o sută douăzeci de apeluri nepreluate pe mobil și încă pe atâtea mail-uri și SMS-uri. Răspund la cele importante și le șterg pe cele urgente.

Într-o oră sunt gata. Dintre ai mei m-a sunat Mamina, ca în fiecare duminică, iar soru-mea de vreo 3 sau 4 ori.

Vorbesc mai întâi cu Mamina. Mă anunță că s-ar putea să vină prin București cam într-o săptămână, dar că o să-mi spună ea ce și cum la momentul potrivit. Apoi trângănim vrute și nevrute despre câte în lună și în stele, cale de vreo cînșpe minute.

Ramona în schimb mă ia la prelucrat direct:

- Toni, ce se întâmplă cu tine și cu viața ta? Când o să te așezi și tu, să nu mai bîntui de nebun? Că nu mai ai 25 de ani, trebuie să-ți faci și tu o familie, să...

- Parcă ai fi maică-mea, ripostez. Adică, pardon, maică-ta!

Și mă umflă rîsul.

- Râzi tu râzi, dar nu e rîsul tău.

- Normal. L-am moștenit de la tata. Adică, pardon, de la taică-tu! Auzi băi soru-mea, apropo, că voiam să te întreb de mult.

- Ce?

- Dacă ne înjură careva de mamă pe unul din noi, se cheamă că ne-a înjurat pe amândoi, noi fiind frați, nu?

- Hai băi Toni, zău, nu poate vorbi omul serios cu tine că tu o dai imediat pe miștocăreală.

- Păi ce vrei să auzi, mamă dragă? Spune-mi, să te fac fericită, că am auzit că ești un pic cam stresată.

- Un pic? Asta numești tu un pic? Casa, copilul, serviciul, casa nouă, meșterii, banii... simt că înnebunesc!

- Păi și de-asta te-ai înhămat la lecțiile de yoga, ca să mai ai încă o activitate de pus pe listă?

Rămâne o clipă interzisă.

- Băi nene, la asta chiar nu m-am gândit. Pfff, știi că ai dreptate?

- Normal. De-aia sunt frate mai mare. Uite, poate mi-o lași câteva zile pe Maia, să-ți iei și tu câteva zile de concediu. Fie să pleci cu Dan vreo două zile din București, să mai respirați și voi niște aer, fie să vedeți în liniște de șantier, dacă e musai și altfel nu se poate. Și tot zicea Mamina că vine în București, poate o ia pe Maia o săptămână-două la Timișoara cu ea.

- Da mă Toni, mulțumesc. Să știi că o să mă gândesc foarte serios la ce mi-ai spus.

Promit să trec pe la ei cât de repede pot, transmit salutări lui Dan și pupici de crocodil zgâtiei și ne despărțim prieteni.

Mă bag în baie să zac în apă rece cu gheață.

Ce? Vrei și tu rețeta? Bine, ia de scrie: se umple cada pe trei sferturi cu apă rece. Se varsă în ea două găleți de câte 10 litri pline ochi cu gheață (3

din cele 4 sertare ale congelatorului meu sunt folosite exclusiv pentru producția de gheață). Se ia inima în dinți și se intră tiptil în cadă. Ordinea e următoarea: mai întâi în picioare, apoi așezat în fund și în cele din urmă întins pe spate, acoperit cu apă până la gât. Trebuie să stai minim 15 minute în ciorbă și-ți garantez că după vei avea un tonus fantastic. De vreo câțiva ani de când am început să fac treaba asta de 2-3 ori pe săptămână, n-am prins nici măcar un guturai.

Ca să-mi ocup mintea cu ceva, îmi povestesc cazul de-a fir a păr.

Roxana Nimeni, o fostă vedetă de televiziune, moare în plină stradă, în fața blocului în care locuiesc. Avea în vârful nasului un furuncul gigantic, iar în buzunar o carte de vizită cu numărul de telefon al unui medium. Prima persoană care ajunge la trupul prăbușit pe trotuar să se intereseze ce s-a întâmplat, este un vecin de-al meu, domnul Ionescu. Drept răsplată, se alege cu premiul întâi la concursul "curioșii mor repede". Găsesc cartea de vizită luată de la Roxana Nimeni în mâna rece a domnului Ionescu; mi-o subtilizase cu multă subtilitate din buzunar, după ce mă chemase la locul faptei, iar eu mi-o însușisem cu tupeu. La Institutul de Medicină Legală aflu că furunculul Roxanei era cu telecomandă. După ceva mai mult de o oră de la deces, furunculul a dispărut fără să lase nici o urmă. Sun la telefonul găsit pe cartea de vizită și am o conversație aiuritoare cu cineva cu o voce de fetiță, care pretinde că numita Violetta a fost ștearsă din catastifele de la Evidența Populației de mai bine de 20 de ani. Aflu cu ajutorul unui prieten adresa plațului unde este instalat postul telefonic și plec într-o vizită de curtoazie. Locul, aflat pe malul lacului Mogoșoaia, e ciudat rău. Există un Disneyland în miniatură, cu toate personajele celebre care se hârjonesc în voie prin el, dar și casa

vrăjitoarei care voia să-i halească pe Hänsel și Gretel. Stăpâna casei e o bunăciune blondă, cu voce de fetiță și puteri paranormale, care mă "îngheață" și-mi citește gândurile. Aflu că e fiica Violettei și că maică-sa, deși era vrăjitoare și putea să vadă în viitor, a murit imediat după Decembrie '89. Chiar înainte să predea decontul la casierie, Violettei îi crescuse un furuncul în mijlocul frunții, care i-a dispărut la scurtă vreme după deces. Încă de pe vremea când trăia, Violetta își tipărise una sau mai multe cărți de vizită unde trecuse numărul de telefon pe care îl va avea fiica ei peste ani și ani. O astfel de carte de vizită am găsit-o 21 de ani mai târziu asupra Roxanei Nimeni. Ședința de parapsihologie cu fata Violettei se termină prost pentru mine, cu o bastârcă încasată în freză și cu un mijlociu KO. Mă trezesc într-o încăpere gigantică aflată sub pământ, patru zile mai târziu. Singurul lucru pe care am aflat că l-am făcut în perioada respectivă este că am vorbit cu nea Gigi la telefon și l-am trimis la plimbare pe motiv că e nevoie să plec într-o misiune în Pakistan. Încăperea în care sunt prizonier se transformă în acvariu, dar reușesc să mă salvez de la a deveni mâncare pentru peștii din lacul Mogoșoaia, folosind coșul de evacuare al unui cuptor pentru a mă alimenta cu oxigen. Mă întorc între sâni familia și aflu de la tanti Mitza cine este sau, mai bine zis, cine a fost Roxana Nimeni. Cer date suplimentare despre ea, dar nu aflu decât că nici vorbă să se fi măritat și să fi plecat din țară, așa cum a scris presa; de fapt, a ocupat un post obscur într-o companie obscură. Iar retragerea ei din lumina reflectoarelor a coincis cu un avort făcut în Viena (!).

Cum firul Violeta triplu T (mă lași s-o botez Tripluț?) s-a rupt, iar reînnodarea lui s-ar lăsa cu repercusiuni deloc plăcute asupra părților mele cele mai fragede, n-am decât s-o iau pe firul roșu al Roxanei. Undeva trebuie să se intersecteze cu al

vrăjitoarei Violetta și atunci o să apară mai mult ca sigur probleme, dar au englezii o vorbă care mie-mi place mult: "we'll cross that bridge when we get to it". Adică, să ne facem griji doar când ne-or ieși dânsle în cale.

Cum mâine dimineată am programat șnurul cu ai mei clienți, după-amiaza asta mi se pare numa' bună să amușin nițel primprejurul vieții domnișoarei Nimeni.

Nu-ți fac un desen, că am două mâini stângi la treburile astea, dar cred că-ți imaginezi că după douăj' de minute de stat la o temperatură sub 10 grade Celsius, te simți ca și cum ai avea o elice știi tu unde. Nu-mi ia mai mult de 100 de secunde să ies pe ușă ferchezuit ca un ginerică experimentat și proaspăt ca o miresică virgină.

Primul popas, în parcare de reședință amenajată prin amabilitatea Primăriei pe spezele noastre de contribuabili. Arcul Verde mă așteaptă cuminte. L-am botezat așa pentru că fiind un Volkswagen Beetle, chiar are formă de arc. Iar de verde e verde pentru că l-am câștigat la o promoție la bere acum câțiva ani. Nu mă întreba marca, habar nu am. Cum habar nu aveam nici că am participat la promoția respectivă. Pur și simplu m-am trezit cu un telefon într-o dimineată că am câștigat un Volkswagen Beetle. Simți în ce direcție s-au îndreptat bănuielile mele, nu? Bingo!

Puțin prăfuit Arcul Verde, dar cum sunt în șfunc, îl fac mintenaș să strălucească folosind un scutec de unică folosință. Am descoperit din întâmplare, pe vremea când Maia folosea echipament de genul ăsta, că scutecul de unică folosință e o armă foarte eficientă în lupta împotriva prafului bucureștean și de atunci țin un stoc permanent în mașină (da, aici poți să mă întrebi de marcă - Huggies sunt mult mai bune la șters praful decât Pampers).

Mă gândesc să dau mai întâi o tură pe la casa Roxanei, apoi pe la Televiziune și în cele din urmă

pe la ultimul ei job. GPS-ul îmi dă de știre că Măslinului e undeva prin Chitila. O luăm lin din loc și cât ascult jumătate de album Beatles, ajungem.

Arcul Verde e o mașină foarte mișto. Problema principală cu ea este că-i la fel de vizibilă ca un castravete înfipt într-un cur care se lăfăie la soare pe o plajă de nudiști, așa că o parchez cu o stradă mai departe de ținta mea. Nu țin neapărat să bat la ochi. Sunt în partea aia dinspre Triajul Chitila, o zonă destul de dubioasă, dar care se potrivește cu darea la fund a fostei vedete Nimeni. Sunt surprins totuși să constat că toată rețeaua de drumuri e complet refăcută, pentru că ultima dată când am fost pe aici era să-mi rup atât mașina, cât și șalele.

Măslinului e o stradă de case mici și destul de prăpădite. Nu face excepție nici cea de la numărul 14. E o casă doar pe parter, proaspăt văruiată în alb, cu un acoperiș simpatic, roșu aprins. Are o grădină mică în față, câteva cuiburi de flori și niște tufe înflorite care dau un miros dulceag plăcut.

Sun la zdrăngănitore. Nu-mi răspunde nimeni.

- Nu e acasă domnișorica.

M-a interpelat o băbuță cum vezi în ilustratele de la sfârșitul secolului XIX. E îmbrăcată cu fustă neagră, o ie cu motive florale și poartă un batic negru, pe care și-l ține legat ca vādanele, sub bărbie. Stă pe o bancă în curtea casei din stânga celei la care tocmai am clopoțit. Toarce lână cu fusul și caierul. Mă privește cu doi ochișori negri, vii și curioși, care la vremea lor trebuie să fi băgat în boală mulți flăcăi.

Mă apropii de gardul ei.

- De unde știi, bunică, ai văzut-o plecând?

- Nu domnișorule, n-am văzut-o venind. De vinerea trecută n-a mai fost nici o activitate în casa domnișoricii.

- Activitate? Ce fel de activitate?

Mă măsoară cu privirea.

- Dar ce treabă ai domnișorule cu ea?

Simt un fel de jenă să o trombonesc. Scot din buzunar legitimația de agent de investigații și i-o arăt pe deasupra gardului.

- Agent de investigații, citește ea. Adică nu ești de la Poliție, nu?

- Nu bunico. Am lucrat niște ani pe la băieții cu ochi albaștri, dar acum sunt pe cont propriu.

- Mai bine că ai plecat, că te văd băiat dezghețat și te-ai fi prostit la ăștia - și face un semn generic cu mâna în care ține fusul. I s-a întâmplat ceva fetei?

De ce oare nu pot să o mint?

- Da, a murit. Dar din cauze naturale. Avea probleme cu inima și a făcut un stop cardiac vinerea trecută, pe stradă, chiar în fața blocului unde locuiesc.

- Dumnezeu să o odihnească! zice băbuța. Dar dacă zici domnișorule că a murit de inimă, ce anume investighezi dumneata aici?

Ți-am zis că nu-i de colea bunicuța de când am văzut-o.

- Avea un coș foarte mare pe nas când a murit. Și după vreo oră, acesta i-a dispărut. Medicul care a examinat-o n-a fost în stare să-mi dea nici o explicație, așa că...

- Nimeni n-a putut să-i dea vreo explicație domnișoricii. Sau să o ajute cu ceva. Avea casa plină în fiecare seară de tot felul de oameni pe care îi chema să încerce să o scape de buboiul ăla de pe nas. Nu doar doctori de-ăia mari, dar și vraci, țigănci cu descântece, cocoșați, oameni cu energiile...

La ce faună se vântura prin casa Roxanei Nimeni, abia acum înțeleg la ce anume se referea

fermecătoarea mea interlocutoare când spunea că n-a mai observat nici o activitate în casa vecină.

- Bunico, te superi dacă arunc o privire în casa ei?

- Nu, domnișorule. Găsești cheia atârnată de o sfoară, în stâlpul din dreapta al porții. Acolo i-o lăsa unei femei care venea la curățenie.

- Și femeia a venit de când n-ai mai văzut-o pe vecina dumitale?

- Nu. N-a mai intrat nimeni acolo de când a plecat domnișorica. Femeia venea numai când o anunța Roxana.

Îi mulțumesc pentru informații și-i spun că mi-ar plăcea să am un pulover împletit de ea din lână pe care o toarce, apoi mă îndrept spre poarta Roxanei Nimeni, să caut cheia.

- Sigur, domnișorule. Atâta doar că eu nu vând împletiturile, trebuie să te gândești la un alt mod prin care să-mi răsplătești munca.

- Da bunico, o să mă gândesc. Dar pentru asta trebuie mai întâi să ne cunoaștem, nu? Eu mă numesc Toni Bega. Matale cum îți zice?

- Violeta Dubluț, domnișorule.

Doisprezece

Cred că-ți dai seama ce frână pun, nu? Simt cum mi se duce piciorul până la gleznă în asfalt. Pesemne că am o moacă patetică tare, fiindcă băbuței i se face milă de mine și mă execută cu sânge rece, ca pe un cal de rasă (cred și eu!) rănit iremediabil la un picior:

- Dar n-am nici o treabă cu Violetta Tripluț. E doar o coincidență de nume.

- Cine e Violetta Tripluț, bunico? fac eu pe nizonaiul.

- Haide, zice băbuța, nu te face chinez acum. Sunt sigură că ai găsit la Roxana cartea aia de vizită blestemată. Eu am spus mereu că de la ea i se trage buboiul ăla, o fi fost dată cu niște prafuri, sau poate o fi fost deocheată, că a doua zi după ce a primit-o i-a apărut minunea aia în vârful nasului.

- Cum bunico, a primit-o? De la cine?

- Asta nu mi-a spus domnișorica. Dar zicea că era o persoană însemnată, pe care o cunoscuse mai demult. Persoana i-a spus că a primit cartea de vizită de la o vrăjitoare, cu 20 de ani mai înainte și că numărul de telefon trebuia să o ajute să-și găsească adevărata familie.

- Aha, deci ai văzut cartea de vizită, bunico? Ți-a arătat-o Roxana, sau cum?

- Ți-am spus, domnișorule, că Roxana avea tot timpul cartea de vizită cu ea. Într-o zi, am rugat-o să mă ajute să dau jos din pod niște lână și i-a căzut din buzunar. Am găsit-o în grădină, lângă o tufă uscată de liliac. Am întrebat-o dacă era a ei și mi-a smuls-o din mână de zici că era cine știe ce comoară, apoi a pus-o în sân. Atunci am văzut

scrisul de pe ea și mi-a spus domnișorica povestea ei.

- Bun, și Roxana a sunat vreodată la numărul acela de telefon?

- Sigur că da, domnișorule. Dar zicea că întotdeauna auzea același mesaj: "numărul format este nealocat". În cele din urmă cred că a și renunțat să mai sune.

Hm! Vinerea trecută ori fusese brusc alocat numărul, ori domnișorica Nimeni voise să o ducă pe băbuța cea curioasă. E drept că și Nae îmi spusese că numărul figura ca fiind închis, dar totuși, pare destul de trasă de păr povestea Roxanei Nimeni.

- Și de când durează povestea cărții de vizită, bunico?

- Ce zi e azi, 22 iunie?

- Exact.

- Ieri s-au făcut 90 de zile. Domnișorica a primit cartea de vizită pe 21 martie, de echinocțiul de primăvară.

- Și de ce îi spuneai femeii de pe cartea de vizită "Violetta Tripluț", bunico?

- Așa îi zicea domnișorica. "Tot n-am dat de Violetta Tripluț, doamna Violeta", îmi mai spunea când o întrebam de sănătate. Era convinsă că buboiul i-a apărut ca un semn că trebuie să o găsească pe această Violetta, care ar fi putut să o ajute cu o poveste veche care o frământa.

Chestia cu avortul, pun pariu pe o masă la un restaurant cotate cu 3 stele Michelin, contra unui post negru de patruzeci de zile. Încep să o cunosc pe Roxana Nimeni, deși n-am văzut-o decât în două scurte ocazii, la mine pe stradă și la IML și în ambele dăți era țeapănă ca o bucată de șvaițer uitată în frigider. O fată care nu și-a cunoscut părinții, crescută până pe la 10-11 ani în orfelinatele ceaușiste, apoi într-o familie adoptivă

de penticostali. Face jurnalism și ajunge în televiziune, apoi capătă notorietate după ce devine știristă. Face un avort și apoi dispare pur și simplu, ajunge să lucreze într-un post oarecare dintr-o companie oarecare. Ca și cum s-ar fi călugărit, dar retrăgându-se nu din lume, ci din lumina reflectoarelor. Cineva îi dă o carte de vizită misterioasă și devine obsedată de aceasta, mai ales că îi iese un furuncul uriaș în vârful nasului imediat după ce intră în posesia ei. Încearcă repetat să scape de furuncul, apelând la tot felul de soluții, și totodată să o găsească pe Violetta care-și scria numele cu 3 de T. Moare pe stradă și la scurt timp, furunculul îi dispare de parcă nici n-ar fi existat vreodată.

- Îți mulțumesc încă o dată, bunico. Și uite, m-am gândit cum să-ți răsplătesc munca dacă îmi faci puloverul acela: cu o vadră de vin de buturugă. Îl face un prieten de-al meu și e 100% natural.

- Bine domnișorule, mă prind. Să treci să-ți iau măsurile când oi pleca.

Îi promit și mă duc să caut cheia de la casa Roxanei Nimeni. O găsesc exact unde îmi spusese băbuța. Sunt de fapt două chei, una de la poarta curții și una de la casă. În cutia poștală, care se deschide către curte, sunt doar niște pliante publicitare.

Intru în casă. Sunt trei camere, o baie și o bucătărie mică. Plutește un miros ciudat. Nu doar de casă închisă, ci ca și cum s-ar fi ars câteva vagoane de bețișoare parfumate de-a lungul timpului. Totul e foarte curat și în bună rânduială. Aș zice că "domnișorica" Nimeni avea oareșce manii în ceea ce privește ordinea și curățenia.

Nu știu dacă am pornit după ceva anume. Mă învârt pur și simplu peste tot, cu grijă să nu deranjez și să nu las urme. Mă surprind două lucruri: nu găsesc un calculator și nu există nici un fel de fotografii în toată casa.

Dormitorul Roxanei Nimeni e foarte spartan - un pat simplu și îngust, un șifonier și o masă de toaletă. Cred că sunt primul bărbat care intră aici. În șifonier, suspectele de serviciu: fuste, sacouri, compleuri, bluze, cămăși.

Îmi atrage atenția o valiză frumoasă și foarte elegantă aflată pe șifonier. Mă opintesc destul de serios să o dau jos, pentru că e grea. Nu sunt un fin cunoscător, dar îmi pare a fi un Louis Vuitton veritabil. Nu are decât foarte puțin praf pe ea, semn că femeia care făcea curățenie, sau însăși Roxana, aveau mare grijă de ea.

Valiza e încuiată. Mă duc la masa de toaletă. Caut cu grijă prin sertare, dar nu găsesc nimic. Totuși, cheia de la valiză ar trebui să se găsească aici, sunt sigur. Văd un fel de casetă metalică pe măsuta de toaletă. Roxana Nimeni ținea în ea tot felul de nimicuri - agrafe, broșe, inele. Răstorn conținutul pe masă și bingo! dau peste cheie.

Pun cu grijă valiza pe pat și o descui. E o garderobă întreagă cu haine și pantofi de firmă și numai de-alea țepene, gen Gucci, Prada, Burberry. Toate noi-nouțe și nepurtate, de parcă tocmai fuseseră luate de pe umerășele sau rafturile din magazin. Scot atent tot conținutul valizei și-l înșir în grămezi ordonate pe pat. Pe una din laturi există un fel de buzunar pentru obiecte mici. Înăuntru găsesc un plic de la un atelier pentru dezvoltat filme, cu vreo 20 de fotografii. Toate prezintă același cadru, luat în diferite momente, în care apare un bărbat la vreo 50 de ani, cu o mină serioasă, care privește fix în cameră; agățată de gâtul lui, în diverse ipostaze care de care mai sugubețe, e Roxana Nimeni, ceva mai tânără decât am văzut-o eu. Figura bărbatului îmi este vag cunoscută, dar nu știu de unde să-l iau exact.

Mă uit pe plic; de regulă procesatorii pun data și ora la care au fost scoase pozele. Găsesc într-adevăr scris cu un pix albastru "18.03.06 11:22".

Deci pozele sunt făcute la o săptămână după retragerea din televiziune a Roxanei Nimeni. Pun plicul cu poze în buzunar, apoi așez la loc tot conținutul valizei, exact în ordinea în care l-am găsit. Ferec valiza și o duc înapoi la locul ei. Las cheia în caseta metalică, împreună cu restul obiectelor.

Încui ușa de la intrare, apoi poarta de la stradă și pun cheile în stâlpul porții, așa cum le-am găsit. Mă duc la vecina Roxanei să-mi iau rămas bun, iar ea să-mi ia măsurile pentru pulover. Cu palma, așa cum se făcea din bătrâni. Obțin de la ea promisiunea că, în cazul în care vor apărea gaborii pe interval să-și arate mutrele antipatice la domiciliul Roxanei Nimeni, să nu povestească nimic despre trecerea cometică a lui mândel. Șmecheroasa e de acord, dar cică treaba asta mă costă 10 litri de vin în plus. Crede-mă, în vremurile noastre, în care intimitatea înseamnă să fie doar 100 de oameni prezenți la nunta ta familială, e un preț foarte mic pentru discreție.

Când ajung la Arcul Verde, scot pozele din poznaș să mă holbez mai pe îndelete la ele. Sunt absolut sigur că îl cunosc pe tipul care e pe post de umerăș pentru Roxana Nimeni. Și sunt și mai sigur că tanti Mitza o să-mi spună cine e, în cazul în care nu reușesc să-mi aduc singur aminte.

Demarez către Televiziune. Nu de alta, dar am un stoc de întrebări care abia așteaptă să fie plasate pe piață. Și ce loc mai bun decât Televiziunea Română știi tu pentru asta?

Prin centru sunt deja restricții de circulație, așa că răzbat destul de greu până pe Pangrati. La ultimul serviciu al Roxanei nu am cum să ajung decât mâine, după ce-mi termin treburile profesionale.

La Televiziune, bai mare. Nu pot să intru în instituție, că n-am acreditare, cică. Două telefoane mai târziu vine însuși directorul adjunct să mă ia

de la poartă. Nu fiindcă aş fi eu mai şmecher decât media naţională, dar prin natura meseriei cunosc tot felul de oameni, iar unii din ei ajung dintr-un motiv sau altul să-mi fie extrem de recunoscători şi să nu-mi poată refuza nimic. Îi spun că vreau să aflu unele lucruri despre o tipă care a fost angajată până în 2006 la Televiziune în redacţia ştiri, se scuză că el a venit doar de la alegerile din 2008, dar că mă prezintă cui trebuie. Într-adevăr, mă recomandă Şefului Departamentului Ştiri, care, aflu chiar de la el, e în Televiziune din februarie 1990.

- Toni Bega, mă prezint.

- Ştefan Anton.

- Mă interesează o fostă angajată a departamentului dumneavoastră, Roxana Nimeni.

- Oh, Roxana, bineînţeles că o cunosc.

- De ce "oh, Roxana", dacă nu-s foarte indiscret?

- Deoarece chiar eu am angajat-o.

- Am devenit fanul dumneavoastră, daţi-mi voie să vă sorb cuvintele ca pe nectar.

- Ha, ha! Sunteţi foarte simpatic, domnule Dega.

- A, nu, vă rog. Bega. Toni Bega. Degas a fost un pictor mult prea mare ca să merite să-i întinăm memoria. În fine, spuneţi că dumneavoastră aţi angajat-o pe Roxana Nimeni. Cum s-a întâmplat asta?

- Pur şi simplu, în urma unui concurs. Am dat un anunţ pentru 4 posturi de redactori, ea era, dacă nu mă înşel, în an terminal la jurnalism, a trimis CV-ul, am chemat-o la interviu şi asta a fost.

Îl studiez printre gene. Bate spre 65 de ierni, deci acum 10 ani, când a angajat-o pe Roxana Nimeni, avea în jur de 55 ani. Pare genul interesat mai degrabă de un terariu decât de femei. Tind să îl cred.

- Și cum a ajuns din redactor, prezentator de știri?

- Din întâmplare. Am avut o prezentatoare la știrile de pe canalul 2, care a plecat în concediu de maternitate, am făcut un mic test în redacție pentru citit de pe prompter și dicție, iar Roxana a ieșit din avion cel mai bine. Și chiar dacă nu era o frumusețe, oamenii au îndrăgit-o, pentru că reușea să transmită dincolo de sticlă faptul că ei îi păsa de ce se întâmplă, nu era un simplu cititor de prompter. Și de la canalul 2 a ajuns la canalul 1, iar acolo, de la știrile de noapte a ajuns în prime-time când titularul a plecat corespondent permanent în America. O fată excepțională, vă spun, caldă, muncitoare și foarte serioasă. Ar fi avut un mare viitor în televiziune, păcat că a renunțat atât repede.

- Și aveți idee de ce a făcut-o?

E sincer nedumerit.

- Nu, nu ne-a explicat niciodată gestul. Pur și simplu, a venit într-o dimineață în redacție și ne-a spus că vrea să plece din televiziune. Cum asta e o glumă frecventă la noi, nu a luat-o nimeni de bună, toată lumea s-a gândit că avea poate o zi mai proastă. Deși, dacă stau să mă gândesc mai bine, acum îmi dau seama că dimpotrivă, părea foarte fericită. Ei bine, în aceeași seară, la sfârșitul unei emisiuni speciale, a anunțat în direct că este ultima ei emisiune. Și asta a fost tot. Nu am mai văzut-o niciodată de atunci. Am înțeles că s-a măritat cu un miliardar și a plecat din țară. Mare păcat, vă spun, mare păcat de ea.

Cu asta nu pot să fiu decât de acord.

Îi mulțumesc, îl rog să-i transmită salutările cele mai onctuoase domnului director adjunct și o tai. Mi-aș lăsa Arcul Verde la Televiziune și aș merge pe jos până acasă, că e o seară superbă de vară. Dar îmi aduc aminte că a doua zi trebuie să o pornesc cu noaptea în cap la treburi, așa că îmi

recuperez mașina și pornesc ușurel spre casă, cu toate geamurile și trapa larg deschise, să am măcar senzația că merg la pas.

Trag cu nesaț aer în piept, ignor extrem de zen claxoanele și mă bucur de viață prin toți porii.

Treisprezece

Mă trezesc la 6. Alerg până la 7. La 7:30 ies pe ușă, pregătit să dau piept cu o dimineață care se anunță grea. Profesional vorbind, sigur, că n-am fost cu ea la ginecolog să văd dacă e într-adevăr gravidă.

Șnurul merge ață. Nu doar pentru că mândel cunoaște meserie și evoluează cu talent, ci și pentru că am clienți aleși pe sprânceană, care au trecut de mult de faza "firmă de badigarzi". Sigur, e nevoie și de acestea, că trebuie păzite muzeele și mall-urile de muște, dar companii care să ofere cu adevărat servicii de pază și protecție sunt foarte puține. Acelea care înțeleg că protecție nu înseamnă de fapt mușchi, ci creier. Capitol la care băiatu' excelează, pentru că imaginația mea o ia cu mult înaintea realităților din teren. Iar clienții mă plătesc cu bani grei tocmai ca să le verific și să le îmbunătățesc scenariile pe care le elaborează specialiștii lor.

Termin în jur de ora 13:00, așa că-mi îndrept caii verzi din pistoanele Arcului către o cârciumă de prin Domenii. În drum opresc la o benzinărie să adap și mașina, că nu mi se pare corect ca eu să stau și să înfulec și Arcul Verde să mă privească invidios de pe margine.

Sunt client vechi, așa că mă așez la masa mea preferată de pe terasă, pe care am norocul să o găsesc liberă. În mai puțin de un minut se înființează la mine Johann, bucătarul și apropiatul locantei.

- Servus Toni, mă bucur că nu ne-ai uitat.

Da, omul e sibian, eu timișorean, așa că simpatiile s-au cimentat brusc și irevocabil cu ani

buni în urmă, când ne-am găsit prin orașul lui Bucur.

- Servus Ioji! Cum aș putea să uit de gulașul tău fabulos? Am fost câteva zile plecat, de-asta n-am ajuns pe la tine. Dar promit să recuperez, că nu mi-a prea priit deplasarea. Mâncare proastă, deh, n-ai tu de unde să știi cum e.

Îi face plăcere complimentul, știe că nu-mi umblă gura doar ca să schimb aerul din sistemul intern de ventilație.

- Ca de obicei, Toni?

- Ygen! zic și-i fac cu ochiul.

- Nem tudom Magyar, face el și pleacă spre bucătăria lui.

Îhm. La fel ca bănațeanul, nici ardeleanul nu știe maghiară. Până în momentul în care are nevoie să o vorbească.

"Ca de obicei" înseamnă slănă cu pită, telemea și ceapă în deschidere, apoi o supă de rață cu găluște și deloc în cele din urmă ante-pomenitul gulaș.

Terasa nu e foarte plină, sunt doar trei mese ocupate. Oamenii preferă să stea înăuntru, la aer condiționat. La o masă aflată cumva în diagonală de masa mea se află un nene care are fața ascunsă într-un ziar de sport. Tresar. Pe prima pagină, zăresc o mutră familiară. Mă duc spre el.

- Fiți amabil, puteți să-mi împrumutați pentru o secundă ziarul dumneavoastră?

Ritm, eleganță, dicție și distincție - ce-ți poți dori mai mult de la un biped de parte bărbătească?

- Nu vezi cretinule că am treabă cu el? aud o voce răgușită din spatele fițuicii, fără ca aceasta să-și schimbe fie și pentru un milimetru poziția.

Nu știu la voi cum funcționează treaba, dar asupra mea grobianismul are un efect potențator. Mai ales cel neprovocat, ca în cazul aici prezent.

Individul are pe masă o halbă de bere aproape plină și o farfurie în care se mai află cam jumătate de porție de gulaș. Înșfac farfuria și-i vârs conținutul pe deasupra ziarului, direct în scăfârlie, apoi spăl necazul cu berea din halbă. Omul dă drumul ziarului de parcă ar fi fost curențat și cade cu scaunul pe spate. E un ins pirpiriu, la vreo 50 de ani, cu o față trasă și smeadă, înțolit ca un funcționar public, într-un costum ponosit care miroase destul de pregnant a naftalină. Dă din mâini și din picioare ca o broască țestoasă care a avut un accident și a aterizat pe spate. E sufocat de indignare, sos, bucățele de carne de vită și bere:

- Dar cum vă permiteți? Poliția! Chemați Poliția!

Îl ridic cu tot cu scaun și-l așez din nou la masă. Când dă cu ochii de fizicul lui mândel, se înmoaie. Se gândește probabil că l-aș putea transforma lejer în vânăță doar dacă strănut ceva mai tare spre el.

- Nu v-am cerut decât pentru o clipă ziarul, iar dumneavoastră mi-ați vorbit foarte, foarte urât. Păi se poate?

- Mda... mda... mă... hm... scuzați. Pofțiți, pofțiți, mai face el, îmi întinde ziarul și se cară sub privirile amuzate ale spectatorilor spre toaletă, să salveze ce se mai poate salva din aparențe.

Iau ziarul și mă întorc la masa mea. Da, am văzut bine. E tipul care apare în pozele găsite la Roxana Nimeni în valiza Vuitton, ceva mai îmbătrânit. Răsfoiesc în grabă ziarul să găsesc articolul, pentru că pe prima pagină apare doar fotografia lui, însoțită de câteva cuvinte provocator-profetice: "Peste 5 ani vom câștiga Champions League". Are ditamai spread-ul, în mijlocul ziarului. "Virgil Mormonescu, noul proprietar al clubului Steaua Fetești, anunță investiții de 300 milioane de euro pentru a transforma proaspăt promovata echipă din Bărăgan într-o stea a fotbalului european".

Virgil Mormonescu, bravo! Știam că îmi e cunoscută figura lui. A fost adjunctul directorului SRI de la înființarea serviciului și până în '94, când a intrat în politică. Unde a fost extrem de activ până la sfârșitul anilor '90 - a făcut și desfăcut guverne, ba chiar a fost și ministru în vreo două rânduri. Apoi atenția i s-a canalizat pe afaceri și, deși a rămas în Parlament până în 2004, n-a mai ieșit la rampă decât sporadic și cu inițiative care de care mai abracadabrante (alegerea senatorilor pe viață sau secesiunea Țării Românești și înființarea Valahiei ca stat independent și de sine stătător fiind cele mai proeminente). De atunci s-a retras din politică și nu s-a mai auzit de el. Sau, cel puțin, eu nu am mai auzit de el. Habar n-am nici în ce afaceri este implicat. Aha, stai așa, că zice la gazetă, bibicule! Energie, imobiliare, agricultură, transporturi, fabrici de armament și comerț. S-a implantat așadar în toate sectoarele importante din economie și cică are o avere (el însuși declară asta) de 2 miliarde în monedă europeană. Și n-a apărut în topurile de specialitate de până acum pentru că "am fost ocupat să fac bani". Tare!

Între timp primesc gustarea ardelinească. Deși de regulă savurez fiecare îmbucătură, acum înghit mecanic. Ai ghicit, pentru că roțițele s-au pus în mișcare și neuronii lui Toni B. scot fum cenușiu.

Virgil Mormonescu a fost gagiul Roxanei Nimeni. Sau, dacă e să mă iau după pozele găsite la fată, mai bine zis ea a fost gagica lui. Nu-s cititor în stele, dar filmul evenimentelor cred că a fost așa: Roxana îl întâlnește pe bătrânul tapir la începutul anilor 2000, el o vrăjește cu părul grizonat și aura de coios pe care și-a creat-o, ea se dă cu roțile în sus și i se pare că l-a prins dacă nu pe Dumnezeu, măcar pe Adjunctul Lui de picior, el i-o fi promis marea cu însurătoarea, ea i s-a oferit pe de-a întregul și s-a lăsat de televiziune, el a însărcinat-o personal și mai cu seamă intrauterin,

ea a vrut să păstreze copilul, el nici pomeneală, ba chiar a și convins-o (sau chiar obligat) să facă avort, dar la Viena, departe de posibili ochi indiscreți din România. Roxana își pregătise valiza să plece într-o vacanță cu el, când a aflat că e însărcinată. Și din momentul ăla, totul s-a schimbat pentru ea. Sunt sigur că n-a vrut să mai dea ochii cu el când s-a întors în țară, așa că a tras aer adânc în piept și s-a dat la fund definitiv. Și a făcut-o cu dedicare și talent, a continuat să trăiască departe de ochii lumii și nimeni nu a mai știut nimic de ea timp de 5 ani. Până când în viața ei au apărut o carte de vizită și un furuncul.

Ți-am spus că a început să-mi placă de fata asta, nu? Da, mulțumesc, am memoria scurtă. S-ar putea să trec pe stradă pe lângă tine și să nu te recunosc, deși nu mai departe de ieri am băut o bere sau un ceai împreună. N-o fac cu răutate, pur și simplu o am mică. Ptiu! Scurtă, vreau să zic.

Nu sunt departe de Piața Victoriei și tare aș vrea să vorbesc cu câteva persoane de la ultimul loc de muncă al Roxanei Nimeni. Cer nota și o întind, nu înainte de a trece pe la Ioji să-l salut și să-mi cer scuze pentru agitația de mai devreme. Ioji mă asigură că n-a fost nici un deranj, dimpotrivă, pentru că individul pe care l-am pus la punct cică e nu știu ce inspector la administrația financiară de sector, căruia el îi plătește "taxă de protecție" sub formă de consumație zilnică.

Frățicule, suntem dați dracului, ce să mai! Păi unde ai mai auzit tu de cârciumă care să plătească taxă de protecție nu la băieții de cartier, ci la băieții din administrația publică, ă? Ăla care a scos-o p-aia cu "Eterna și fascinantă Românie" a fost un geniu pur, crede-mă.

Când ajung în fața clădirii America House din Piața Victoriei, pauza de masă e pe sfârșite și roiuri-roiuri de corporatiști de toate mărimile, formele și orientările sexuale mășăluiesc spre

intrarea în stupul unde-i așteaptă cuminți celulele în care produc bani pentru rata la casă și vacanța din Turcia.

Norocul meu e că, fiind în Arcul Verde, sunt așezat și mă țin cu mâinile zdravăn de volan. Pentru că peisajul este șocant, incredibil, uluitor, imposibil: nenumărate furuncule de genul celui văzut acum câteva zile pe nasul Roxanei Nimeni. Cele mai multe pe nas și pe frunte, dar zăresc câteva și pe obraz sau pe bărbie. Mari, semețe, purulente. ȘI TOATE, ABSOLUT TOATE, NUMAI LA FEMEI! E ca și cum ar fi fost detonată bomba cu furuncule în clădire, iar furunculele alea ar fi fost antrenate să se dea exclusiv la femei.

Îmi adun falca și ochii de pe jos și pornesc în căutarea unui loc de parcare. Un act de o rară temeritate, știu, la ora și în locul respectiv, care l-ar face invidios pe însuși Rambo. Mă învârt mai bine de un sfert de oră prin zonă până găsesc unde să parchez Arcul Verde. Sar din mașină și galopez la disperare către intrarea principală din America House. Culmea! Nu mai întâlnesc nici o femeie cu furuncul pe drum. Când deodată zduf! dau peste una chiar pe traiectoria pe care sunt înscris și în impetuozitatea mea, o răstorn. Plonjăm amândoi în van să ne prindem propriile umbre.

- Mă scuzați, nu v-am văzut venind, zic.

O ajut să se ridice, îmi scot batista din buzunar și încerc să o scutur de praf.

- Lăsați, nu face nimic, îmi zice ea privind mereu înspre pantofi.

Încerc să-i văd ochii. O apuc ușurel de bărbie și-i ridic încet capul. Și atunci văd o frumusețe. O frumusețe de furuncul, în locul unde familia Douglas își poartă cu mândrie gropița devenită trademark. Și când zic frumusețe, nu te gândești la frumusețea Carpaților, ci la frumusețea Alpilor. Nu Moldoveanu, ci Mont Blanc, da? Dar și fata e

frumușică foc. 28-29 de primăveri, brunetă, ochi albaștri, toate alea așezate în locurile potrivite, de formele și mărimile potrivite.

E o cafenea la parter, așa că o invit cu tupeu la un ceai, spunându-i că nu accept "nu" ca răspuns. Măcar în felul ăsta să mă revanșez față de carambolul căreia i-a căzut victimă din cauza neatenției lui mândel. Se uită la bulbul de lalea de la încheietura mâinii și susură "Bine, dar numai 10 minute, că trebuie să fiu la birou la și jumate". Sunt perfect de acord, așa că o rog să mă conducă la o masă din cafenea, ea știind mai bine ca mine ambientul. Prilej care-mi oferă ocazia să admir un peisaj fesiero-dorsal pe care mi-ar plăcea să-l cunosc mai îndeaproape.

Îl știi pe Toni B., nu? Ține loc cu mare succes săgeților de dart:

- E un fel de epidemie la voi sau e condiție obligatorie în CV ca să lucrați aici? Pentru că am văzut că aproape toate femeile au așa ceva.

Roșește. Hopa! N-o fi virgină la vârsta ei, ce zici?

- Nu știu ce să zic. Epidemie nu e, pentru că nu are toată lumea. Și oricum, ce epidemie ar fi aia care ar afecta numai femeile, nu?

- Drept. Și a apărut de mult povestea asta?

Se gândește o clipă.

- Să tot fie vreo trei săptămâni.

Nu prea se leagă cu ce am aflat de la Violeta Dubluț. Ea spunea că Roxanei i-a ieșit furunculul a doua zi după ce a primit cartea de vizită a vrăjitoarei Violetta, iar cartea de vizită o primise hăt! de echinocliul de primăvară.

Își face apariția un chelner să ne întrebe ce ne-ar pofti inimioarele. Textual. "Ceiuleț de mușetelică pentru domnișorica, ceiuleț verzișor și apică platilică pentru minică" îi comand, la fel de textual.

- Ești sigură că trei săptămâni și nu trei luni? o întreb după ce rămânem din nou singuri.

- Doamne, trei luni? Păi cine crezi tu că ar rezista trei luni cu pacostea asta? Cred că aş înnebuni de tot dacă aş şti că o să am chestia asta atâta timp.

Marchează un punct fata. Pe lângă cel pe care-l primeşte din oficiu pentru că ne tutuim.

- Dar ştiu eu pe cineva care are cam de trei luni o astfel de podoabă, pe nas.

- Fata de la Hindelmat, vrei să spui? Da, ea a fost prima căreia i-a ieşit un furuncul de-ăsta. Lucrăm pe acelaşi etaj şi am văzut-o de la început. Dar după aceea, nu i-a mai ieşit nimănui, până acum cam 3 săptămâni, când brusc s-au înmulţit exponenţial cazurile. A scris şi la ziar, nu ai văzut?

- Nu, citesc doar "Gazeta Filatelistului" dintre ziarele româneşti. Dar spune-mi, dacă sunteţi mai multe care aţi păţit asta, aţi vorbit cu cineva pentru tratament?

- La început nu, dar după ce a apărut articolul despre noi în ziar, au venit tot felul de specialişti aici să ne consulte. Iar acum se ocupă de caz un laborator special al Ministerului Sănătăţii. Avem promisiunea că în câteva zile va fi găsit un leac.

Nu vreau s-o dezamăgesc spunându-i care e leacul care a fost dovedit în două cazuri că funcţionează ireproşabil.

- Trebuie neapărat să plec, mulţumesc pentru ceai, îmi spune şi se ridică de la masă.

- Stai, te conduc. La Hindelmat venisem când am dat peste tine pe stradă.

Plătesc şi ne îndreptăm spre lift. Liftul, plin ochi. Jumătate din femeile aflate în lift au câte un vulcan purulent pe faţă, de regulă în locul cel mai vizibil cu putinţă. Abia acum fac cu fata schimbul tradiţional de etichete de botez - "Toni" - "Bianca" - "Îmi pare bine" - "Şi mie".

Ajungem la etajul 5. Lifturile ne revarsă într-un coridor lung, care străbate clădirea pe lungime, dintr-o parte în cealaltă. Practic, coridorul desparte clădirea în două și astfel o jumătate de etaj are birourile înspre Bulevardul Nicolae Titulescu și Pasajul Victoriei, iar cealaltă jumătate spre Filantropia.

Bianca are birourile pe partea dinspre Titulescu și-mi spune că Hindelmat este la trei birouri distanță, pe aceeași parte.

Moment în care observ că dintre toate femeile care au coborât din lift împreună cu noi, cele care au furuncul se îndreaptă toate, fără excepție, înspre birouri aflate pe partea cu Pasajul Victoria, iar femeile fără furuncul înspre birourile care dau în spate, spre Filantropia.

Paisprezece

Îmi iau la revedere de la Bianca, nu înainte să-i spun că mi-ar face o mare plăcere și deosebită onoare (sau invers) să ne mai vedem într-una din zilele astea. Ea nu zice nici da nici ba (deci e da, ascultă la mândel, că mi-a căzut întâmplător în mână unicul exemplar din "Manualul de întrebuințare și comprehensibilizare a femeii" pe când eram doar un țânc dornic să pătrundă misterele Universului), ci îmi cristalizează un "Papa Toni!", își ia de mână furunculul și-și face dispărută fermecătoria prezență pe o ușă pe care scrie cu litere de o șchioapă "P.R.T.Z.U.L. S.A.". Îmi dăltuiesc în memorie aceste nobile buchii și mă îndrept neînfricat și cu pasul sigur spre sediul firmei la care lucrase Roxana Nimeni. Pe care naiba să mă ia dacă-mi aduc aminte cum am botezat-o. Stai o secundă, să mă recitesc (oh, bucurie!). Aha, Hindelmat! Bun, haide, că acum am tot ce-mi trebuie la mine.

Palpez un buton marcat cu o săgeată roșie sub care scrie lătrător, tot cu roșu și în majuscule, "SUNAȚI AICI!". Ușa se deschide aproape instantaneu, cu un zgomot care seamănă al naibii de bine cu armarea unei puști automate.

Îmi introduc fizicul și personalitatea în ambient. E frumos ca într-un coșmar pe care-l are o moluscă oarbă, veșnic târătoare pe fundul Pacificului și care n-a auzit niciodată de chestia numită Soare. Totul e în nuanțe de gri, cenușiu, plumburiu, pământiu și negru. Mă simt de parcă aș fi fost parașutat într-o mină de cărbune. Zăresc un lămpaș care se îndreaptă spre mine. Pardon! Nu e un lămpaș, e fața unei duduie care mă întâmpină. Furuncul-

free, dacă-mi permiți o mică sclifoseală romglezică.

- Bună ziua! Pot să vă ajut cu ceva?

În principiu, cred că eu ar fi trebuit să-i pun întrebarea asta. Că e prea tânără să moară de silicoză. Și dacă un autor nu are grijă de personajele lui, apăi cine s-o facă?

- Bună să-ți fie inima, domniță. Aș vrea să vorbesc cu cineva despre o angajată a firmei dumneavoastră, Roxana Nimeni.

- S-a întâmplat ceva?

Păi ia să vedem... Ce? Să nu bag o recapitulare, zici? Ești tobă de cartea pe care o citești, știi tot ce mișcă în materie de intrigă și personaje, te trezesc noaptea la două și ești în stare să-mi faci un rezumat concis și coerent a ceea ce s-a întâmplat până la pagina asta? Bine mă, bine.

- Roxana a murit.

Fetei îi dau brusc lacrimile și se pune pe smiorcăit.

- De la furunculul acela i s-a tras, nu? Săraca de ea, cât a mai pătimit cu el!

Fandez elegant:

- Erați prietene?

- Prietene e mult spus. Dar o apreciam pentru că era o fată foarte la locul ei și care n-ar fi încercat niciodată să calce pe cadavre ca să ajungă mai în față.

Zicând de cadavre o bușește iar plânsul. Bun, am oroare de inundații de când cu acvariul de la Mogoșoaia în care era cât pe ce să joc rolul somnului cel de moarte în care m-adânciră barbarii de varani, așa că o readuc la cestiune.

- Cu cine ziceai că pot să vorbesc în legătură cu Roxana?

- Ăăă... păi n-am zis, că m-ați luat cu... Dar puteți să vorbiți cu Herr Direktor Heinrich. Este...

adică a fost șeful Roxanei.

Și iar începe să dea apă la șoricei.

- Mă scuzați, eu sunt mai emotivă, așa, și plâng foarte ușor. Haideți cu mine, o să vă conduc în sala de întâlniri și apoi o să îl anunț pe Herr Direktor.

O luăm pieptiș prin mină. Zău că nu știu unde e mai trist - prin birourile ca vai mama lor ale funcționarilor publici sau prin birourile sclipicioase ale corporatiștilor. La primii e apăsător, prăfuit și îmbătrânit, dar totuși, sub stratul de jeg există viață și dacă uiți un sandviș într-un sertar, o să facă viermi. La ultimii, totul e atât de proceduralizat, clasificat și aseptice, încât o muscă rătăcită printr-un astfel de birou o să își facă singură sepuku de nervi și plictiseală după maximum 5 minute.

Traversăm o plantație de-aia numită ironic "open space". Că spațiu e, nu-i vorbă, dar fiecare sclav lucrează într-un cubical de 2 pe 2 metri, în care singura pată de culoare e monitorul. Și aia doar dacă are acces la Internet și la site-urile de porn.

În partea cealaltă ajungem la niște uși aliniate ca la paradă. Ghida mea lăcrămoasă deschide una din ele și văd o sală tipică de întâlniri - masă lungă, scaune, flipchart într-un colț, ecran pentru proiector pe un perete. Dar e o chestie care mă răcăie, așa că fac dreapta împrejur și mă întorc să mai parcurg încă o dată plantația. Da, asta e! FEMEI CU FURUNCUL NU AM VĂZUT DECÂT PE PARTEA DREAPTĂ ȘI DOAR LA BIROURILE DINSPRE GEAM.

Îți descriu un pic peisajul, ca să vezi mai bine ce-ți zugrăvesc eu coala, în niște cuvinte atât de măiestre. Culoarul de trecere pe unde m-a adus Lăcrămioara desparte două zone de cubicle. În partea dreapta sunt trei rânduri de birouri, din care primul e așezat chiar lângă peretele de sticlă care dă spre Titulescu, iar în partea stângă sunt patru

rânduri de birouri. La nici o femeie care lucrează la birourile din partea stângă nu am văzut vreun furuncul, după cum nu am văzut nici la femeile care lucrează în rândurile doi și trei de birouri din partea dreaptă. Furuncule au doar femeile care lucrează la birourile așezate lângă geam. Iar dragul de Subi (subconștientului meu) mi-a dat una după ceafă, să casc ochii și să văd ce e de văzut.

Mă întorc la Luminița (da nene, să înnebunesc, acum am aflat și eu, pe fătucă o cheamă Luminița Lăcrămioara Tănase!), care îmi privește manevrele cu ochii mari, dar din fericire zvântați.

- Biroul Roxanei care este?

N-a ținut prea mult zbiceala. Iar i se umectează obrăjorii:

- Acolo, lângă ușa lui Herr Direktor - și-mi arată primul birou de pe rândul dinspre geam, aflat într-adevăr aproape de o ușă continuată cu o fereastră mare ca de acvariu, care dă înspre plantație. Știți, Roxana este... adică era asistenta dânsului. Dar vă rog, poftiți în sală. Doriți o cafea sau o apă minerală cât așteptați?

- Un ceai verde se poate?

Iar îi dau lacrimile. Ce-am mai zis de data asta, păcatele mele?

- Vă rog să mă scuzați... Ceaiul verde era preferatul Roxanei și... Sigur că se poate, trimit imediat pe cineva cu el la dumneavoastră.

Și iese.

Iar eu profit să intru. La idei.

"Deci în mulțimea celor care prestează în America House există submulțimea femeilor. În mulțimea femeilor există submulțimea femeilor care lucrează la birourile aflate în partea din față a America House, cea dinspre Pasajul Victoria. În mulțimea femeilor care lucrează la birourile aflate în partea dinspre Pasajul Victoria a America House, există submulțimea femeilor cu birou lângă

geam. Cu o singură și notabilă excepție, tuturor femeilor din America House care au biroul la geam pe partea dinspre Pasajul Victoria, în urmă cu circa trei săptămâni le-a apărut câte un furuncul monstruos pe față".

Îmi întrerupe jongleriile cu mulțimile o femeie în vârstă, care intră și lasă o tavă pe colțul mesei, fără să spună nici un cuvânt. Pe tavă, un serviciu japonez de ceai. Ceainic, cești, bol pentru prepararea ceaiului, tel și măsură de ceai din bambus și bineînțeles cutia cu Matcha, ceaiul verde japonez măcinat fin ca o pudră. Prepar patru cești de ceai usucha, adică subțire. Pe cel gros (koicha) nu prea îl suport, e prea amar pentru papilele mele made in Europe. Gaijin, știu.

Îmi golesc mintea de gânduri și mă umplu de liniște, cu fiecare înghițitură de ceai.

Sunt pe cale să îmi torn a treia ceașcă, când ușa se deschide cu forță și pacea mea interioară e făcută țandări de apariția unui nene furios ca un taur. E mai înalt ca mine cu un cap (iar mândel, la cei 1.85m pe care-i măsoară din creștet până în tălpi, nu-i tocmai un irinel), lat în umeri și solid ca Schwarzenegger. E prevăzut cu niște labe atât de uriașe, că-s sigur că dacă și-ar pune ambiția, ar putea ascunde lejer în pumn o minge de baschet. Are în jur de 45 de ani, e blonziu și niște ochi de un albastru spălăcit, pe care și-i înfinge fără menajamente în cei ai lui mândel. Apoi începe să latre ca un apucat:

- Was soll diese Scheiss mit Roxanas Tod?

Adică neaoșește și pe strămoșește spus, "ce e căcatul ăsta cu moartea Roxanei?". Ceea ce urmează se desfășoară integral în germană, limbă care este ca maternă pentru băiatu' (până la 5 ani am avut o doică nemțoaică, iar der Schule am făcut-o în germană), dar aici îți dau direct dublajul în română, să nu te surmenezi excesiv cu Google Translate:

- Dreeepți! urlu atât de tare, încât ceștile de ceai încep să vibreze pe tavă.

Matahală ia poziția de drepti și bate involuntar călcâiele.

Continui să urlu la el ca pe câmpul de instrucție:

- Numele, gradul și unitatea!

- Heinrich Stein, caporal... dar ce e prostia asta?

Aha, deci încep să se întoarcă mințile călătore la cuib, da?

- Pe loc repaus, îi spun cu vocea mea obișnuit-prietenoasă. Nu e vina mea că am ajuns aici, dumneavoastră m-ați luat din scurt. Nici măcar nu ne-am prezentat cum trebuie: mă numesc Toni Bega, sunt agent de investigații și am venit să vă pun câteva întrebări despre Roxana Nimeni.

- Aveți o legitimație care să dovedească această afirmație?

- Desigur, poftiți.

Îi întind cartonata. A fost ideea lui Viorel să-mi facă o astfel de legitimație, din partea Asociației Societăților de Pază și Protecție. E cu poză, tricolor, ștampile și tot tacâmul. Ba, dacă o deschizi repede, îți cântă și imnul. "O să-ți prindă bine, o să vezi că te vei lovi de situații în care o să ai nevoie de așa ceva și la bizon dau întotdeauna bine chestiile cu ștampile", m-a înduplecat el. Deși eu nu l-am convins că în loc de "agent de investigații" aș vrea să apară "curios", fac o notă mentală să dau o bere cu proxima ocazie când mă văd cu Viorel.

- E în regulă, mi-o întinde Schwarzie înapoi. Îmi cer scuze pentru începutul nefericit, dar mărturisesc că eram foarte îngrijorat de Roxana. Dacă nu apărea nici mâine la birou, eram hotărât să mă duc la Poliție.

Ne așezăm la masă. Îmi refuză cu un gest scurt ceașca de ceai pe care i-o ofer. Mai bine, o să-mi

rămână mie mai mult.

Mă privește atent și cu o undă ușor perceptibilă de tristețe:

- E adevărat ce ai spus, Roxana a murit?

- Îi fac un mic rezumat pentru uzul lui propriu.

- Când ai văzut-o ultima dată pe Roxana?

- Vinerea trecută. A venit ca de obicei prima. Deși noi avem programul de lucru între 9 și 18, eu vin la birou la 7:30, iar Roxana la 8:00. Nu i-am cerut-o niciodată, pur și simplu așa a considerat ea că trebuie să facă.

- Înțeleg.

- Cu puțin înainte de ora 10, a dat buzna la mine în birou, foarte surescitată. M-a rugat... nu, cuvântul potrivit este m-a implorat să-i dau liber în acea zi, pentru că se ivise ceva foarte urgent de care trebuia să se ocupe atunci. N-a vrut să-mi dea detalii suplimentare și am presupus că e ceva legat de furunculul ei. Am încercat să o ajut cât am putut cu asta, am trimis-o la un bun prieten de-al meu care are o clinică în București unde lucrează cei mai buni dermatologi din România, i-au fost date niște tratamente acolo, dar fără nici un rezultat. A încercat tot felul de variante, tratamente naturiste, tratamente homeopate, ținea o cură bazată pe ceaiuri...

- O.K., și ai lăsat-o să plece?

- Desigur.

- De ce?

Mă privește surprins.

- Pentru că în 5 ani de când lucrează cu mine, Roxana nu mi-a cerut niciodată nimic. Nici o mărire de salariu, nici avansarea pe alt post, nimic!

- Cum a ajuns să lucreze pentru dumneavoastră?

- Eu am deschis reprezentanța Hindelmat în România în primăvara lui 2006, iar primul angajat a fost Roxana. Am publicat un anunț în "România

Liberă", a venit la interviu, vorbea binișor germană și s-a prezentat foarte O.K., dar ce m-a convins a fost faptul că dintre toți candidații, ea a părut cea mai motivată să obțină jobul. Nu m-am înșelat și m-am felicitat de atunci de nenumărate ori pentru alegerea făcută. Roxana este... hm... a fost o persoană excepțională.

L-a înecat emoția pe Terminator.

- Mulțumesc, Herr Direktor.

- Vă rog, dacă putem să facem ceva pentru familia Roxanei...

- Din păcate Roxana era orfană, a fost crescută într-un orfelinat și apoi...

- Ce spuneți acolo? mi-o taie el. Pe mama ei am cunoscut-o și eu. Chiar Roxana mi-a prezentat-o acum vreo doi sau trei ani.

Sigur că n-am niciun motiv să-i dau crezare tancului german. Dacă a zis Nae că e albă, păi musai e omăt. Omul îmi simte imediat neîncrederea:

- Pot să vă arăt chiar și o poză a ei, zice. Dacă mă scuzați un minut, o am la mine în birou.

Desigur. Că. Îl. Scuz.

Revine cu o fotografie înrămată, format mare, pe care mi-o întinde.

- Acum 3 ani a fost.

E o fotografie de grup în care apar vreo 30 de persoane, făcută chiar în sala cea mare cu multe birouri de care ne desparte doar o ușă. Toată lumea are câte un pahar de șampanie în mână și peste tot în cadru apar confetti, coifuri de hârtie într-un curcubeu de culori, papelitos și artificii.

- Petrecerea de Crăciun? întreb.

- Nu, aniversarea Hindelmat de 1 noiembrie. În 2008 sărbătoream 175 de ani de la înființare.

Herr Direktor se află bineînțeles între mijloacele pline de entuziasm ale sclavilor pe care îi

păstorește. Roxana Nimeni este în stânga lui și pare un copil pe lângă statura impozantă a celui căruia îi era asistentă.

Ridic o privire mustind nu doar de inteligență, dar și de întrebări:

- Nu înțeleg. Unde anume spuneți că este mama Roxanei?

Îmi arată cu degetul o umbră pe fundal, pe care nu o remarcasem.

- Acolo. O figură foarte pitorească de altfel.

Îmi ies ochii din cap ca melcului de efort când se opintește la drum cu bordeiul în spinare. Știi cine e în poză, sfioasă ca o fată mare, așezată pe un scaun și cu mâinile odihnind în poală? Violeta Dubluț, vericule!

Cincisprezece

Da, te aud. Zici că băbuța-vecinuța Roxanei se dovedește o mare maestră a combinațiilor, hm? Și că mi-a vândut la gogoși de aș putea acum să-mi deschid un magazin într-un cartier mai populat al Capitalei, gen Titan, hm?

Nu zic nu. Poate s-ar dovedi util să-i mai fac o vizită mămăiței.

- Și cum s-a întâmplat? Pur și simplu a venit în ziua aceea la birou și a zis "Herr Direktor, v-o prezint pe mama"?

- Aproximativ corect. A plecat la sfârșitul programului și s-a întors cu dânsa la petrecere.

Simt o mâncărime în talpa dreapta, ceea ce înseamnă că trebuie să purced la drum (dacă simți însă mâncărimea în talpa stângă înseamnă că trebuie să-ți schimbi urgent ciorapii).

- Vă mulțumesc pentru timpul acordat, Herr Direktor. Ați putea să mă conduceți până la biroul Roxanei? Aș vrea să arunc o privire înainte de plecare, dacă nu vedeți vreun inconvenient.

- Nu, desigur, poftiți. Apropo, aveți idee ce ar trebui să facem cu lucrurile ei? Va trebui desigur să-mi găsesc o altă asistentă și...

"The Assistant is dead! Long live the Assistant!" a strigat Managerul.

- Puneți totul într-o cutie și sigilați-o. S-ar putea să v-o ceară la un moment dat cineva.

Biroul Roxanei este o încrucișare extrem de reușită spartano-germană: nu există decât strictul necesar și totul este aliniat la milimetru. M-am aruncat rău de tot cu sfatul către Herr Direktor. Chiar și o cutie de lentile de contact s-ar fi dovedit mult prea încăpătoare pentru a păstra lucrurile

personale ale Roxanei în ea. Nu văd nici măcar un capăt de ață care să fie al ei.

Biroul e așezat cu fața către peretele din sticlă care dă în stradă. Mi se pare ciudat că nu există jaluzele sau ceva în genul ăsta. Mă așez pe scaunul Roxanei.

- Se poate lucra dacă bate soarele în geam? întreb.

- Fără probleme. Geamul e făcut dintr-o sticlă specială care se opacizează în funcție de luminozitatea exterioară, mă lămurește cavalerul teuton. E o invenție a unei companii care face parte din același grup cu Hindelmat.

E o nebunie pe Titulescu la ora asta. Tramvaie, mașini, autobuze, mașini, camioane, mașini, scutere, mașini... un șuvoi neîntrerupt de roți care duc nepăsătoare oameni grăbiți, tracasați și nervoși. Aici e bine, că nu se aude nimic din balamucul de afară, dar nici nu vreau să mă gândesc ce viață au oamenii care locuiesc în blocurile aflate pe partea cealaltă a bulevardului.

Îmi iau rămas bun de la ex-Führer-ul Roxanei Nimeni. Îl las dând ordine unei fătuci să elibereze biroul fostei sale asistente.

Ies de la Hindelmat și mă ciocnesc de Bianca, fermecătoarea mea cunoștință de mai devreme.

- Toni, cred că o faci intenționat! mă apostrofează ea cu drăgălășenie. Nu e posibil să te repezi așa în mine de fiecare dată când ne vedem.

- Legea atracției personale, mamă dragă, ce să facem? Nu te poți împotrivi legilor firii. Plus că îmi erai datoare cu numărul tău de telefon, așa că vezi ce temeinic lucrează karma, nu?

- Poftim? surâde ea.

- Păi, mai devreme erai foarte grăbită și n-am apucat să ți-l cer, zic.

- Tu întotdeauna ești așa de direct?

- A, nuuu! Dar azi e ziua aceea specială din timpul lunii.

Când râde face două gropițe delicioase. Bine, îmi tulbură puțin senzorialul furunculul ăla din bărbie, dar nimeni nu-i perfect, nu? Facem schimb de telefoane și-i promit că o sun mâine spre seară. Suntem pe cale să ne despărțim ca doi buni potențiali prieteni, când brusc îmi vine o idee:

- Bianca, tu ai cumva biroul așezat la geam, spre pasaj?

Mă privește surprinsă.

- Exact, de unde știi?

- Și câți sunteți la voi în firmă care aveți biroul la geam?

Se gândește o clipă.

- Cinci. Ba nu, șase.

- Toate fete?

Încuviințează.

- Și la toate v-a ieșit câte un coș din-ăsta?

- Nu. Doar la patru dintre noi.

S-a făcut muci teoria mea cu mulțimile și submulțimile!

- Dar două colege sunt noi. Au venit abia săptămâna trecută.

I-aș spune că o iubesc, dar îmi e teamă să nu intre la cine știe ce idei legate de oareșce chestii premature. Că nu e cazul, zău!, mândel însuși l-a învățat pe Sting șmecheriile de care s-a tot vorbit prin presă.

- Și din celelalte colege ale tale care nu au biroul la geam nu a pățit nimeni necazul ăsta?

Pauză de refacere după șoc.

- Fantastic, Toni! Niciuna! Doar noi, cele de la geam ne-am pricopsit cu... asta.

Intră văzând cu ochii la idei:

- Crezi că soarele e de vină? Sau poate sticla aia ciudată pe care au folosit-o la geam? De fapt, n-are cum - își răspunde tot ea. Dacă ar fi așa, logic ar fi ca pe toate etajele să fi fost același efect, nu?

- Cum adică?

- Furuncule nu au ieșit decât la etajele 1, 3 și 5. Și pot să jur acum că numai la fete care au biroul lângă geam.

Ciudat e puțin spus. Adicătelea, nu doar că sunt numai femei care au pățit-o cu furunculele, dar i-auzi una! i-auzi două! numai femeile care lucrează pe etajele 1, 3 și 5 au primit asemenea podoabe neprețuite în dotare. Simt nevoia să iau puțin la palme mulțimile și submulțimile alea, că mi se par mult prea obraznice!

Reiterez promisiunea că ne vom auzi mâine la telefon și ne despărțim. Eu spre lifturi, Bianca spre treaba ei.

Mă trezesc în stradă pe negândite. De fapt, na!, pe foarte gândite. Că nu fac decât asta, să gândesc. Îmi ridic privirea spre clădire. America House e formată din două paralelipiede suprapuse. Primul, mai mare, are doar parter și etaj. Al doilea, ceva mai scurt și mai îngust decât primul, are 7 etaje. Nu-mi dau seama de aici ce înseamnă etajele cu furuncule, așa că mă hotărâsc să traversez bulevardul Titulescu. Mi-e imposibil să o fac atacând direct traficul, așa că mă duc spre trecerea de pietoni de la intersecția cu Dr. Felix. La semafor, deși sunt cu gândurile în altă parte, îmi atrage atenția un personaj neobișnuit. Arată ca sosia lui Albert Einstein. Dar ce zic eu aici de sosie! Tipul arată ca fratele geamăn al lui Einstein. Coamă de păr alb și vâlvoi, mustață deasă, nas prominent... ce să mai, Einstein în jurul vârstei de 60 de ani, în carne și oase! E îmbrăcat într-o redingotă neagră și pantaloni gri închis, dar în picioare e încălțat cu niște pantofi caraghioși, ca de clovn, multicolori și cu partea din față mult mărită.

În mâna dreaptă are un baston lung, terminat cu o măciulie din argint care de la distanță îmi pare a fi bustul lui Lenin.

Cum de nu se repede lumea la el să-i ceară autografe, e un mister pentru mine. Nu doar atât, dar omul pare să treacă neobservat. De fapt na!, am zis Albert Einstein, nu Ștefan Bănică jr. Traversează tacticos bulevardul, fără să se grăbească și aparent fără să vadă ori să audă ceva din ceea ce îl înconjoară. Ajuns în partea cealaltă, se îndreaptă spre Piața Victoriei, dar nu parcurge mai mult de 100 de metri și intră într-o scară a unuia din blocurile de 10 etaje aflate vis-a-vis de America House. Mi s-a părut mie, sau a aruncat o privire la clădirea de birouri înainte să dispară? În fine, ce importanță are?

O iau și eu agale pe urmele lui Einstein. Găsesc scara în care a intrat, e înghesuită între sucursala unei bănci și o cofetărie. Intru în cofetărie, cer un cremșnit și o cola și mă așez la o masă de la geam. Cremșnit pe naiba! Mai bine îi spuneau cremshit.

Se vede perfect America House de aici. Etajul 1 face parte din paralelipipedul de jos, iar etajele 3 și 5 din cel cocoțat în spinarea lui. Clădirea are în total 8 etaje. N-are nici o logică. De ce să fi făcut furuncule doar femeile de la etajele astea?

Și atunci se întâmplă, vericule.

Văd trecându-mi prin față ca un fel de umbră care se izbește cu un vaiet de trotuarul din fața cofetăriei în care mă aflu. Țâșnesc afară ca lansat din blocstarturi.

E un nene care are pe el doar o pereche de chiloți și un maieu și care a venit de s-a împrăștiat pe caldarâm. Mă uit în sus. E o fereastră deschisă la etajul 6 sau 7. Și la fereastră îmi pare că zăresc pentru o fracțiune de secundă chipul Einsteinului de adineauri.

Îmi întorc privirea spre bucata de carne nu tocmai proaspătă de pe trotuar. E un tip la vreo 30 de ani, longilin și hirsut, de origine arabă. Are niște tatuaje complicate pe cele două brațe și în mod evident, e la fel de mort ca un pachet gol de țigări mototolit și aruncat pe jos.

- Să sune careva la 112, zic către omul ăla strânși ca la urs (ai observat că oamenii sunt atrași de moarte la fel ca muștele de căcat?) și mă reped spre intrarea în scara blocului pe unde-și topise prezența Albert Einstein.

E din aceea prevăzută cu sistem de închidere, poți să intri doar dacă ai codul de acces sau dacă îți deschide cineva dinăuntru. Mă uit după vreo plăcuță de firmă și am noroc că este o agenție de turism în scară. Sun și mi se deschide. Chem liftul, dar oricât insist, nu vine. Lumina rămâne aprinsă la etajul 10.

Mă reped pe scări. Urc câte trei trepte deodată. Ajung la etajul 6. Sunt câte 4 apartamente pe etaj, însă doar unul e plasat în așa fel încât o fereastră să poată să fi fost folosită pe post de rampă pentru Abdulahul de jos.

Sun și bat la ușă în același timp. Îmi deschide o madamă groasă și neguroasă, în capot și cu părul prins într-o plasă neagră, cu găuri mici. Răzbat până la mine niște mirosuri grele din bucătărie, deci nu cred că-și fierbea un ou. E puțin contrariată, dar îmi zâmbește cu bunăvoință, pentru că îmi luasem încă de dimineață aerul meu de băiat bun și comestibil.

- De la dumneavoastră a sărit cineva de la geam?

S-a dus dracului bunăvoința.

- Vai, domnule, dar cum vă permiteți?

- Ce-i Getuțo, ai avut musafiri? bubuie o voce dinăuntru și nici una, nici două, ușa care înainte

fusese doar întredeschisă, se trânteste cu putere de perete.

O dată cu manevra asta, perspectiva mea se lărgeste brusc, așa că focalizez pe o aschimodie care, cum să-ți zic? nu e nici măcar pe sfert față de doamna cu plasa de păr. E un nene mic, slăbănog, de o vârstă greu de localizat. Ar putea să aibă 40 de ani, dar la fel de bine ar putea să fi trecut de 60. Omusculul mai posedă o mustăcioară subțire, à la Dali, bărbuță și o pereche de ochi aprigi de care se folosește să o săgeteze pe Getuța.

- Nu, Marcelică, cin' să vie la noi cât nu ești tu acasă? face cu o voce mică și stinsă numita Getuța.

- Treci! face energicul Marcelică, cu aceeași voce bubuitoare și-i face semn spre ușa bucătăriei. Îți cer decât o explicație! îi zice gesticulând larg, în timp ce îmi trânteste ușa în nas.

Urc la etajul următor și sun la ușa aflată chiar deasupra celei a magicului cuplu Getuța și Marcelică. Nimic. Insist. Așisderea idem la fel, nici o reacție. Pun mâna pe clanță și o scutur. Ușa se deschide!

Intru într-un hol mic. O ușă în față - bucătăria. O ușă la dreapta - sufrageria. O ușă alăturată celei de la bucătărie - dormitorul. O ușă în stânga - baia. Mă năpustesc în dormitor.

E o mizerie cruntă. O saltea gonflabilă, scâlciată și pe jumătate dezumflată ține loc de pat și de unic mobilier. Salteaua e acoperită cu un cearceaf gălbui și aproape transparent. Peste tot prin cameră sunt împrăștiate resturi de mâncare, boarfe de tot felul, dar mai ales tone de mucuri de țigări, parte strivite în scrumiere improvizate, parte aruncate aiurea, în mici grămăjoare, pe ceea ce în secolul trecut trebuie să fi fost o mochetă.

Fereastra e larg deschisă. Mă apropiu și arunc o privire în jos. De aici a plecat în zbor planat Been Landed, nu încapă nici o îndoială.

Lângă fereastră se află un fel de lunetă montată pe un trepied reglabil pe înălțime. Zic un fel de lunetă, pentru că în partea dreaptă are o fantă îngustă în care ar fi putut avea loc două baterii AA puse în serie și deși instrumentul e prevăzut cu niște lentile la ambele capete, nu se poate vedea nimic prin ele. Din partea opusă fantei pornește un cablu subțire și lung de circa 20 de centimetri, terminat cu un buton.

Dacă prin așa-zisa lunetă nu se vede nimic, de-a lungul ei se zărește perfect America House, aflată chiar peste drum. Și brusc se aprinde lumina în mansarda mea. Cum puteau să capete furuncule în locuri foarte vizibile, aflate pe față, numai femeile care stăteau la birourile de la geam? Pentru că la ele putea să bată drăcovenia asta montată pe trepied! Și oricât de neverosimil sună, chestia care a fost scoasă din fantă trebuie că e un instrument de creat furuncule, iar ansamblul nu e altceva decât un dispozitiv de ochit și de tras. Iar maurul mai jos storcit, nu era altcineva decât trăgătorul cu furuncule. Care din faptul că s-a transformat în tester pentru legea gravitației, am putea deduce că și-a cam făcut datoria.

De ce lua el în cătare doar femei și de ce doar femeile de la etajele 1, 3 și 5 din America House? Asta încă n-o știu, dar am o presimțire că o să aflu.

Rămâi alături de mine și n-o să-ți pară rău! Misterele Toni Bega dezlegate numai în cărțile Toni Bega!

Şaisprezece

Fac o inspecție fulger prin apartament. În sufragerie e un televizor cu ecran CRT, o canapea și un corp de bibliotecă, gol cu desăvârșire. Bucătăria e la fel de sumar amenajată. Aragaz cu trei ochiuri și cuptor, un frigider care șade cam într-o rână, o masă cu două scaune și două corpuri suspendate. În frigider, doar două articole, însă din belșug: conserve de linte și sticle de bere la PET de 2 litri. În baie, care e din aceea cu duș, se găsește o mașină de spălat automată veche de cel puțin 10 ani, un săpun și un prosop foarte jegos, în rest nimic altceva.

Dacă Einstein chiar a fost aici, cu siguranță nu avea unde să se ascundă. Și cum liftul nu funcționa, iar eu nu m-am întâlnit cu el pe scări, nu rămâne decât varianta să fi ieșit pe terasa de la ultimul etaj și de acolo să fi coborât în altă scară și să dispară.

Deschid ușa cu gândul să o iau pe scări în sus, să-mi verific teoria, dar dau cu ochii de două chestii care mă fac să mă opresc.

Primul este numărul apartamentului, format din cifre turnate din metal și lipite pe ușă. Cifrele sunt 1, 3 și 5, ceea ce obligatoriu ne dă numărul apartamentului în care mă aflu ca fiind 135. Iar al doilea e o ceată de polițiști și jandarmi care tocmai își face apariția pe palier.

Încerc să le explic că am văzut un suspect la geam după ce a sărit cetățeanul, dar n-am prea mult succes. Din privirea ageră a unor băieți deduc că însuși mândel dă foarte bine pe postul de suspect central. Un gradat ia cuvântul în numele mănunchiului de organe:

- Agent-Şef Coacăză. Dumneavoastră cine sunteţi şi ce căutaţi în apartamentul acesta?

- Toni Bega, şefu'...

- Agent-Şef!

- Toni Bega, Agent-Şef Coacăză, să trăiţi, cu nemărginit respect! Deci să vedeţi, eu, ca un cetăţean cu plata taxelor la zi şi deci fără probleme majore de conştiinţă, deci mă aflu în confetăria aflată la parterul acestui bloc şi deci consumam liniştit una bucată cremşnit (deci să nu luaţi, e foarte nasol!) dimpreună cu una sticlă cola de marcă şi producţie coca-cola şi deci mă gândeam la gândurile mele când deodată deci am văzut pe cineva care pleosc! - trântesc un pumn în palmă de tresare tot poporul - a căzut de la etaj şi s-a împrăştiat pe trotuar. Deci cum eram la o masă chiar la geam, am sărit imediat de la locul meu ca să văd deci dacă pot oferi primul ajutor. Deci nu mai era cazul, pentru că domnul cetăţean decedase instantaneu la impactul cu asfaltul, dar ridicându-mi privirile să văd de unde a căzut, deci mi s-a părut că zăresc figura unei persoane la o fereastră deschisă la unul din etajele superioare ale blocului, aşa că m-am repezit către încoace. Cum deci nu am avut timp să văd la ce etaj se afla fereastra deschisă, deci am oprit prima dată la etajul 6, unde i-am inoportunit pe numiţii Getuţa şi Marcelică, aflaţi la domiciliu şi deci prestând diverse activităţi gospodăreşti, apoi am urcat aici, la etajul 7, unde am găsit ceea ce puteţi vedea. Deci menţionez că am găsit uşa închisă, însă aceasta nu era încuiată şi că nu am atins şi nu am mutat nimic de la locul lui, deci drept urmare închei prezenta declaraţie pe care o dau, susţin şi semnez, astăzi, 23 iunie 2011, la Bucureşti, România.

Am debitat toate enormităţile astea dintr-o suflare, în poziţie de drepti, privindu-l drept în ochi pe Agentul-Şef Coacăză, aşa că ţin să te anunţ că micul meu discurs face furori. Mi se cer

autografe, dedicații muzicale și înseminări artificiale pentru verișoare sterpe. Îți spun, în ritmul ăsta Toni B. o să ajungă iute ca fulgerul vreun șef de cult, sau poate chiar vreun artist de varieteu cu statuie în Cimitirul Belu.

- Ați anunțat criminalistica? întreb după ce efervescența se mai potolește umpic.

- Toni, Toni, aud o voce care vine dinspre scări, cum se face că dau de fiecare dată de tine acolo unde apar niște răcitură pe tarabă?

După glas, aș zice că e fostul meu profesor de la Academie, Florin Mardescu. Rotund, jovial, mustăcios și campion mondial la băut bere, bancuri cu evrei ("da' io am voie, că-s pe jumate tăiat împrejur") și skandenberg.

- Ei, haide dom' profesor, exagerați, zău! Nu cred că ne-am mai văzut de când i-ați făcut inventarul mațelor chinezului ăla și aia a fost când? Cu mai bine de 8 sau 9 luni în urmă, nu?

Apare. Cu încetinitorul, treaptă cu treaptă. Roșu, asudat, maiestuos. Are o batistă de dimensiunea unei sacoșe de hypermarket pe care încearcă să o folosească în același timp pe post de evantai și de absorbant, dar fără prea mult succes.

Ajăntu' Șăf îl plachează direct:

- Agent-Șef Coacăză, să trăiți! Îl cunoașteți pe domnu' aici prezent, va să zică?

Mare greșală de abordare, îți spun.

- Mă băiatule...

Agentul-Șef tresare.

- ...mă coacăza lu' tata...

Agentul-Șef dă să protesteze.

- ...mă tu câtă școală ai făcut la viața ta, mă?

- Doișpe clase, plus postliceala... îngaimă Agentul-Șef pierit.

- Păi vezi, mă puțici, mă? Cam cât a făcut un singur coi de-al meu, mă ștrumfule, mă.

Ștrumful ar vrea să fie Moș Crăciun în momentul ăla, să aibă butonul cu freeze screen și să se photoshop-eze naibii din cadru.

- Și cu toate astea, tu în loc să-mi oferi un scaun, un pahar cu apă sau o roșcată, mă coacăză mă, tu ce faci? Mi-o iei la întrebări de parcă tu și karma mea ați supt de la același sfârc?

- Mă sss... sss... ssscuzați, o dă în bâlbâială Coacăză.

- O să te scuz după ce vezi ce mama dracului e cu liftul ăla. Nu e posibil ca la tonajul meu să mă cațăr 7 etaje, parol!

Intră în cocină (ups, voiam să zic apartament!) și se așează greoi pe unul din cele două scaune aflate în bucătărie. Oftează mulțumit.

- Toni dragă, vezi te rog dacă găsești un pahar cât de cât frecventabil în mizeria asta. Mi-e o sete de nu văd bine om cu persoană.

Găsesc într-unul din corpurile suspendate o cutie cu șase pahare înalte de suc care par noi-nouțe. Dau să spăl unul la chiuvetă, dar mă oprește:

- Nu, lasă, am eu ceva mai bun decât apa pentru asta.

Și cotrobăie prin geanta lui uriașă, de forma și de dimensiunea unui purcel cam de 100 kile, scoate câteva sticlute și vată sterilă, toarnă un pic din lichide pe o halcă de vată, unge rapid paharul pe dinafară și pe dinăuntru, apoi aprinde o brichetă. Se face o flamă puternică, dar care nu durează mai mult de o secundă până se consumă, după care își strânge materialele și le îndeasă înapoi în geanta lui fără fund.

- Așa, face el mulțumit, așa. Am inventat eu o combinație care sterilizează instantaneu orice. Din păcate arde ca dracu', completează el melancolic.

Bun, acum niște aqua chiorensis zici că aș putea primi?

- Am ceva mai bun pentru dumneavoastră, dom' profesor.

Și-i trântesc pe masă un PET de bere.

- Ușurel, Toni, ușurel. Smuciturile prea bruște cauzează la aciditate. Bun, bun! Nu-i chiar marca mea favorită, dar măcar e rece. Vrei și tu un pahar, dragul meu?

- Nu, mulțumesc, sunt cu mașina.

Desface cu atâta grijă dopul de la sticla de bere, de ai zice că-i un amant versat și vârstat, care-și năclăiește degetele în nasturii de la bluzița Lolitei. Își servește scurt două doze. Jap-jap, una după alta și fără să-și miște omușorul. Cam cum ai bea tu un shot de tequilla.

- Uuuf, Doamne, bună-i berea rece. Io-s cam iconoclast de felul meu Toni, mă știi, dar zău că i-aș face o statuie băiatului ăla care a inventat berea.

Ne întrerupe Agentul-Șef Coacăză. Raportează că liftul e din nou funcțional, nu era defect, pur și simplu cineva a lăsat ușa deschisă în mod intenționat și răuvoitor la etajul 10. Mardescu îl concediază fără un cuvânt, doar din încheietură.

- Ia spune Toni, care e tărășenia?

Îi repet și lui ce-i povestisem Agentului Coacăză, dar fără să mai fac pe prostul de data asta.

- Iar acum e prea târziu să te mai duci după Einstein ăsta al dumitale, este?

- Este. Oricum, dacă-mi permiteți, m-aș duce să dau o fugă până la etajul 10 să văd cu ochii mei.

Încuviințează în timp ce golește încă un pahar.

- Mircea, fă-te că lucrezi! îl strigă pe asistentul său, un tip tinerel și filiform, tuns chilug și care poartă niște ochelari cu lentile rotunde, ceea ce-i dă un aer de Ghandi ratat. Iar voi ăștia - face un

gest suveran asupra buchetului de organe - valea! Așteptați-mă în fața blocului, că nu am nevoie de voi aici.

O iau pe scări, n-am răbdare să stau după lift. La etajul 10 sunt doar două apartamente pe palier, casa liftului ocupă mare parte din spațiu aici. Chiar lângă ea se află o scară din aceea escamotabilă, prinsă pe tavan. Trebuie să tragi de un cablu ca să se desfacă, apoi poți urca până la o trapă de acces către terasa blocului. Trapa e zăvorâtă cu un lacăt mare cât o conservă de fasole cu cârnați. Trag de el fără folos, e încuiat.

Dacă Einstein a plecat pe aici, trebuie să fi avut cheie, lacătul nu e forțat și nici nu a avut timp să-l "gâdile". A coborât scara, a descuiat trapa, a tras înapoi scara după el și... Pfff! Exact, cum a încuiat la loc lacătul? Uneori îmi vine să-mi dau șuturi în cur, dar noroc că mă iubesc prea mult ca să mă rănesc singur. Prefer să le las femeilor sarcina asta.

Și atunci, nu rămâne decât o singură posibilitate, firește. Einstein a intrat într-unul din apartamentele de la etajele 7, 8, 9 sau 10.

Sun la prima ușă care-mi iese în cale.

- Cine e? aud o voce de copil.

- Nenea Bega, zic. La ce apartament îl găsesc pe nenea administratorul?

- La 102. Care se află la etajul doi. Auziți, dacă-l vedeți, să-i spuneți că nu eu am spart oglinda de la lift, m-a spus degeaba la părinți.

- Bine piciule, îi spun. Dar cum îți zice ție?

- Lăsați, face năpârstocul, că știe dânsul despre cine e vorba.

Pentru operativitate, apelez la mijloace mecanizate de transport. Ușa apartamentului 102 zici că e pom de Crăciun. E prevăzută cu leduri de jur împrejur, iar o coroană măricică din ramuri de brad atârnă de pragul de sus al ușii. Nu apuc să soneresc, că ușa se deschide abrupt. Mă întâmpină

un nene îmbrăcat într-o cămașă roșie, care-mi produce vertijuri pe retină. E un nene pensionar, cu o burtă în formă de bilă, cu păr alb, dar sprâncenele vopsite într-un negru ca pana corbului. Poartă un chimir din piele, lat de două palme, o pereche de pantaloni negri de velur și o pereche de cizme roșii, cu carâmb.

- Da vă rog, în ce problemă?

- Sunteți chiar domnul administrator?

- Da vă rog, în ce problemă?

O fi el fudul de urechi, sau nu rotunjesc eu bine cuvintele?

Ridic cu 33% vocea:

- Mă interesează locatarii de pe scara dumneavoastră, începând cu etajul 7 și terminând cu etajul 10. Fiecare apartament în parte.

- Da vă rog, în ce problemă?

Plusez cu încă 50% decibeli pe sec, să se oftime toți sunetiștii!

- Pentru o investigație, urlu cam pe la 80% din capacitatea maximă a bojocilor.

- Dar de ce țipați așa, Doamne Dumnezeule?! Nu sunt surd! Ce fel de investigație?

- Păi n-ați auzit de locatarul care s-a aruncat de la 7?

- Nu! Ce? Când? Cine?

N-o fi surd, dar nici nu stă prea bine cu senzorialul, de vreme ce șeptelul lui a început să facă acrobații aeriene, iar el habar n-are.

- Haideți, zic, mă grăbesc grupa mare, aduceți-mi cartea de imobil, v-am spus că...

Devine brusc bănuitor.

- Dar dumneavoastră cine sunteți și în ce calitate îmi cereți acest document confidențial?

Mamăăă, cum i-aș face un ushu-ciuciu-kan (e o schemă magnifică, să-mi amintești să pun o poză,

da?), să văd ditamai cocoșul cum se transformă într-un pui mic, plăpând și piuitor. În loc de asta, îi fac figura cu legitimația și adaug pe post de Viagra:

- Jos e Poliția și Jandarmeria, iar eu sunt sus cu criminaliștii. Poate băgați nițel cărbuni, că vă spun că arde.

Moșul îmi înapoiază cartonata și zice scurt, din vârful buzelor:

- Maria, cartea!

Să-ți spun... să nu-ți spun...

Bine, hai, că mi-ești simpatic/ă. De undeva din spatele lui moș Chimirel se ivește o cadână. Din aia cum vezi în visele umede, da. Aproape goală, cu o părere de voaluri care mai mult îi descoperă părțile esențiale decât să i le acopere, cu vâl care-i lasă doar ochii negri, mari și aprinși vederii, în picioarele goale și cu zeci de brățări pe mâini care clincănesc îmbietor. Ține în mână dreaptă un catastif format mare, iar în stânga un portțigaret lung. Îi înmânează bucova lui nenea administratorul, apoi ne învăluie pe amândoi într-un nor parfumat de tiutium.

- Maria, partea! face fără să îi arunce vreo privire nea Caisă, față de care dezvolt brusc un sentiment love-and-hate, fiindcă n-am habar dacă tânăra e fiică-sa ori nevastă-sa.

Și cadâna dispare ca o nălucă, la fel cum a apărut.

Îmi dau cât mai firesc cu puțință o palmă, ca să-mi pun ordine printre neuronii care ar fi început și ei o Revoluție de Iasomie.

- Mă interesează cine sunt locatarii de la etajele 7-10.

- Pfff, păi sunt 18 apartamente, face Omul cu Cadâna.

Îmi vine ideea cea bună:

- Stați așa, de fapt mă interesează doar apartamentele care sunt date în chirie.

- A, așa e mai simplu. Ia să vedem. Bun, de la 7 e închiriat apartamentul 135...

- Cine e proprietar?

- O doamnă care e plecată în străinătate de vreo 10 ani. Îl are închiriat printr-o agenție care se ocupă de tot. Înainte locuia cineva de la Guvern în el, dar de vreo doi ani se tot schimbă chiriașii. Uneori chiar și de 3-4 ori pe an. Acum e închiriat cam de o lună unui fotograf străin.

- Unui ce? mă mir eu.

- Așa mi-au zis de la agenție, că e un fotograf din străinătate care o să stea câteva luni în București, să facă un album.

La cum arăta apartamentul, tipul cu dorințe irepresibile de zbor cel mult făcea fotoreportaje cu lighioanele târâtoare de prin apartamentele construite de Ceaușescu.

- Bun, să-i anunțați că fotograful lor tocmai și-a luat zborul și trebuie să găsească pe altcineva să umple cuibul.

- Aoleo, păi fotograful s-a aruncat? Nț, nț, nț, ce ți-e și cu artiștii ăștia, dom'le! Sensibili, sensibili, da' odată fac poc!

- În afară de apartamentul 135, ce mai este închiriat până la etajul 10?

- Doar 152, de la nouă. Dar chiriașul nu e acasă, a plecat în Provincie acum două zile și mi-a lăsat mie cheile, că ar trebui să vină niște meșteri să-i repare un aparat de aer condiționat.

- Atât?

- Atât! închide el cu zgomot clasorul existențialist.

- O ultimă întrebare, domnule...

- Vladimirescu. Tudor Vladimirescu.

- Toni Bega, încântat. Nu, pe bune, ăsta e numele dumneavoastră din buletin? Mie mi-ar fi plăcut mult să mă cheme Nicolae Bălcescu, de ce să nu recunosc.

Nu servește glumița. Dimpotrivă.

- Da, e numele meu din buletin. Și da, Tudor Vladimirescu e strămoșul meu. Care e întrebarea dumneavoastră?

- Cine sunt locatarii de la celelalte apartamente de la etajul 7?

- Domnișoara Elinescu, o tânără actriță de la Nottara, care a moștenit apartamentul de la părinți. Familia Georgescu. Foști profesori amândoi, acum pensionari. Și domnul Chiu, care nu știu ce hram poartă sau cu ce se ocupă. A cumpărat apartamentul acum cinci sau șase ani, vorbește românește cu un accent ciudat, dar n-aș putea spune că e străin, totuși.

- Arată ca Albert Einstein acest domn Chiu?

Mă privește ca pe o morsă venită să-i ceară un foc ("și repede, că mă grăbesc, în 5 minute am scufundări!").

- Nu, bineînțeles, ce întrebare e asta? E cam de vârsta dumneavoastră, în jur de 35 de ani.

- Și când spuneți că se numește Chiu, ce vreți să spuneți? C-h-i-u sau litera Q?

- Litera. Victor Q este numele dânsului.

Şaptesprezece

O iau spre lift. I-aş face o vizită amicului Q. Brusc, mi-aduc aminte de promisiunea făcută mai devreme:

- Auziți, puștiul de la 10 spune că nu el a spart oglinda din lift, a fost pedepsit degeaba.

- Siiigur, dacă zice el, sunt convins că așa e, ricanează Vladimirescul.

Ridic din umeri și-mi văd de drum. Ce să-i explici omului psihologice de-astea de finețe, cum că puștiulache n-avea de ce să mai mintă, de vreme ce și-o luase deja? Mă roade totuși curiozitatea, așa că nu mă pot abține să nu-l întreb din ușa liftului:

- Și cum a spart geamul, cu praștia?

- Nici vorbă, face el. Cu laserul.

Înghet.

- Cum cu laserul?

- Are o sabie laser cu mâner metalic și eu cred că o fi făcut tot felul de manevre, a lovit oglinda din greșeală și a făcut-o țândări.

- Posibil, da. După cum există și varianta să aveți în bloc niște oameni îngrozitor de urâți, iar oglinda pur și simplu să fi cedat psihic.

Și mă car. N-o s-o prindă, sunt sigur, dar cel puțin m-am răcorit nițel.

Când ajung la 7, mă întâlnesc cu Mardescu. Asistentul său tocmai sigilează ușa.

- Toni, e așa o cocină locul ăsta, că i-am chemat pe băieții de la uzină, să vină ei să se desfășoare. Noi n-avem ce să mai ardem gazul de pomană pe aici. Ai avut vreun noroc cu acțiunea ta?

- Nu dom' profesor. Am fost la administrator să cer relații despre vecinii de palier ai mortului. Și acum vreau să le pun câteva întrebări celor pe care îi găsesc acasă.

- Succese mărețe, tinere! îmi mai aruncă el înainte de a-l înghiți gura monstruoasă a liftului.

Mă orientez puțin prin spațiu. Dintre ușile de pe palier, una are sigiliile criminalisticii, iar alte două au plăcuțe cu numele locatarilor. Mă îndrept spre cea care n-are de niciunele ("Toni Bega este cea mai mărinimoasă persoană care se egzistă. Decât că nu vrea niciodată să ne dea bani." Uniunea Națională a Cerșetorilor Profesioniști din România). Degetul arătător se dă cu posteriorul de ușă. Ușa indignată scoate niște zgomote cioc-ciocănoase. Două clipe de suspans și...

Flash! Flash! Flash! Ceea ce luasem drept vizor era de fapt un fel de obiectiv de cameră foto și cineva m-a tras în poză.

Ușa se deschide. În prag mă întâmpină Albert Einsteinul de mai devreme. Atât doar că a întinerit cu vreo 15 ani și nu mai are pantofii ăia ciudați în picioare, ci niște bascheți Air Jordan vintage.

- Bună ziua, domnule Toni Bega, zice într-o română perfectă, dar în care se simte un accent ușor, pe care nu reușesc să-l identific.

- Bună să vă fie inima, domnule Einstein. Să știți că sunt un mare fan, v-am citit "Teoria relativității" de cel puțin trei-j' de ori și cu fiecare ocazie am înțeles cuvinte noi din ea. Mă scuzați pentru această ținută neglijentă. Dacă știam că vă întâlnesc și mai cu seamă, dacă știam că se lasă cu filmări de seară, treceam să-mi salut frizerul și apoi croitorul.

Se amuză reținut.

- Pofțiți, intrați. O să vă explic.

- Poate începeți direct cu faptul că știți cine sunt, deși eu nu-mi amintesc să ne fi cunoscut, zic și mă

înfirip în bârlogul Q-ului.

Apartamentul are aceeași configurație ca acela al zburătorului neînaript care îi este vecin de palier, dar asemănările se opresc aici. Parcă intru într-un modul lunar. E bușit de tehnologie până în plăsele. Ușa e un fel de scanner gigantic. Nu poză mi s-a făcut mai devreme, ci am fost scanat din cap până în picioare. Îmi regăsesc imaginea în mărime naturală pe un monitor care ocupă un perete întreg din fosta bucătărie.

- Felicitări, domnule Bega, sunteți bine din toate punctele de vedere, face gazda mea și mă invită să iau loc într-un fotoliu masiv din piele.

- Sunteți prea amabil, domnule Einstein, dar știu foarte bine că am pelvisul mic.

- Eh, nu mărimea contează, ci...

- ...ce faci cu ea, da, da, cunoaștem. Dar vedeți, dacă e mic cârligul, nici peștele nu poate fi prea mare, așa că eu unul nu mi-aș pune economiile pe culoarea asta.

Avem un început de conversație ușor apocaliptic, ești de acord cu mine, nu? Păi și acum tu ce ai vrea, dacă vorbesc cu însuși Einstein? El a început!

Se apleacă spre mine și mă sfredelește cu șvaroavschele cititoare de horoscoape matinale (sigur, în cazul în care e credincios în cele nesfinte):

- Cât o să mai jucăm jocul ăsta stupid, domnule Bega?

Mă aplec și eu spre el și-i ofer oportunitatea să-mi admire de la o distanță mult mai convenabilă frumoșii iriși la care a muncit Mamina timp de 9 luni:

- Nu știu, domnule Einstein, dumneavoastră să-mi spuneți. Sau ar trebui să vă spun mai degrabă domnule Q?

- Puteți să-mi spuneți cum vreți dumneavoastră. Chiar și Verde Împărat, dacă doriți.

- Nu mi-ați spus unde și când ne-am cunoscut.

- Sunt ceva ani de atunci. Și pe vremea aceea, amândurora ne semnau cecurile lunare niște instituții foarte, foarte discrete.

Și cu un gest își trage de pe față fața lui Einstein, cu tot cu păr, mustață, sprâncene, urechi scl. De sub deșeurile einsteiniene răsare figura palidă a lui Zhubin, un iranian pe care l-am cunoscut într-adevăr în urmă cu 8-9 ani când lucram în Servicii, într-o misiune atât de secretă că nici măcar acum nu-ți pot spune nimic despre ea. N-aș folosi cuvântul "amic" în ceea ce îl privește, dar situațiile limită te apropie destul de mult de oamenii alături de care le traversezi.

- Zhubin! Ce faci în România? Și cum de vorbești atât de bine românește, ticălosule? Nu te învățasem decât înjurăturile.

Surâde:

- Care mi-au fost de mare ajutor, Toni. Fără ele, zău că n-aș fi învățat să vorbesc atât de bine limba ta. Dar când ajungi să simți pe vârful limbii savoarea unui cuvânt precum "pizdă", vrei imediat să devii intim cu cea care l-a fătat. Auzi aici: făt - fătare - desfătare. Des. Făt. Are. Înțelegi cum devine cazul? Îți spun, Toni, chiar și pe gratis aș fi venit în România, pentru că sunt în limbă după limba română.

- Aha, deci ai un job aici?

- Ce căcat aveți voi cu englezismele astea? izbucnește Zhubin. "Serviciu" nu vă mai satisface, o dăm în gherle de import?

Omul nu zice rău, dar totuși, limba e un organism viu și parcă n-ar trebui să fie ca oaia (în franceză: mouton), care e musai să o ia pe un anume drum, că altfel se trezește cu câinii de pază

care o aleargă să-i facă masaj la jugulară (bonjour tristesse!). Nu?

- Bine mă, bine, reformulez: ți-ai luat un serviciu în România?

- Da. Lucrez de șapte ani cu un mare mahăr de-aici de la voi. Consultant, zâmbește el pe sub mustața pe care acum n-o mai are. Pe partea operațională.

- Și? E secret de stat identitatea omului?

- Nu, deloc. E Virgil Mormonescu.

Na-ți-o frântă, că n-o mai pot repara și a ieșit din garanție, iar polița Casco nu acoperă acest gen de evenimente!

Zhubin îmi vede freamătul organelor interne:

- Îl cunoști?

- Nu, dar am auzit de el, firește. Știi că a lucrat și el în Servicii, nu?

- Bineînțeles. Știu tot ce mișcă despre tot ce trebuie să știu, Toni. Cu asta mă ocup.

- Atunci spune-mi ce știi despre o anume Roxana Nimeni, Zhubin.

- Nu prea multe. Știu că acum câțiva ani șeful a avut o gagică pe care o chema așa. Una care lucra la TVR. Cum nu l-a inoportunit pe șeful cu nimic, n-am avut motive să mă interesez îndeaproape de ea.

- Și nu știi că lucra aici, peste drum de tine?

- Roxana Nimeni? Nu mai lucra la TVR? Și de ce acest verb la trecut, Toni?

Mă duce cu preșul, sau cu ditamai covorul persan omul meu din Teheran?

- Pentru că a murit, Zhubin. Și atunci când s-a întâmplat asta, avea un furuncul gigantic în vârful nasului. Chestie de care aparatul vecinului tău, care și-a încercat talentele de Aurel Vlaicu nițel mai devreme, nu e deloc străin.

Din palid, Zhubin devine și mai palid.

- Toni, te rog, stai deoparte și nu te băga în treaba asta. Riști să te arzi foarte tare și pe bune că mi-ar părea foarte rău să pățești ceva.

- Oh, simt cumva o amenințare în aer, dragul meu?

- Nu e o amenințare, e o rugămintă, ți-am spus. Jocurile sunt foarte mari și la niveluri foarte înalte. În numele trecutului nostru glorios, te rog să nu te amesteci.

"În numele trecutului nostru glorios"?!? WTF, se crede acum Decebalus per Scorilo?

- Cam târziu, bătrâne. Sunt vârat până la gât în trebușoara asta. Și te anunț cât se poate de oficial că n-o să mă las până nu-i dau de capăt.

Pe cât de prietenos era la începutul discuției, pe atât de sloios devine acum.

- N-aș fi vrut să ajungem la asta, crede-mă.

Și apasă un buton al unei telecomenzi pe care o scoate din buzunar. Imaginea 1:1 a lui băiatu' de pe monitorul cât peretele, care ne-a urmărit atentă și tăcută schimbul de cuvinte de până acum, dispare. În locul ei... stai, că trebuie să încep un paragraf nou.

În prim plan avem așa: tanti Mitza. Maia, cu Pooy al ei în brațe. Pe Maia o ține în brațe Ramona. Nea Gigi. În plan secundar sunt trei gealați, înarmați cu puști automate și fețe acoperite de cagule.

- Tooooniiii! face Maia. Uite pe cine am aici - și îl întinde pe Pooy spre cameră.

Pooy este cel mai bun prieten nevorbitor al Maiei, un iepuraș de pluș cu urechi lungi și îmbrăcat într-o pufoșenie de pijama, pe care i l-am făcut cadou când a împlinit 1 an.

- Îl vezi? Ți-a zis "Bună"!

- Îl văd. Spune-i și din partea mea "Bună", zgâmboi. Acum o să vorbesc puțin cu adulții, bine?

Dă din cap a aprobare și-l strânge pe Pooy la piept.

- Ce s-a întâmplat, tanti Mitzo?

- Eram în parc, Chico. Eu și Gigi jucam o linie, soră-ta citea, Maia se dădea în huțulușe, când deodată a venit un domn la noi, care ne-a spus că ai avut un accident și că suntem chemați de urgență la spital.

Manevra clasică.

- Și în parcare vă aștepta o dubă din care au ieșit niște băieți neprietenoși, care v-au poftit să mergeți cu ei, nu?

- Exact. De unde știi?

- Am mai văzut filmul ăsta. Sunteți bine în rest, v-au bruscăt sau v-au făcut ceva oamenii ăia?

- Nu Chico, sunt foarte politicoși, dar...

Zhubin taie sonorul cu o altă apăsare de buton.

- Ai auzit destul, Toni. De văzut însă, n-ai văzut încă nimic. În cazul în care nu ne înțelegem ca doi oameni mari, bineînțeles. Pe scurt, lucrurile stau așa: dacă vrei să-i mai vezi în viață, trebuie să pleci acum la Brașov. Te duci la hotelul Carpatin din Poiană și ceri camera 72. Nu o părăsești până mâine seară la ora 20:00. Dacă ți se face foame sau sete, apelezi la Room Service. Nu trebuie cu nici un chip să-ți părăsești camera. Dacă faci exact așa cum îți spun, începând cu ora 23:00, chiar înainte de podul de la Otopeni, pe partea dreaptă, te va aștepta un Volkswagen Caravelle de culoare neagră în care îți vei reîntâlni rudele. Dacă nu urmezi cu exactitate planul, n-o să-i mai vezi niciodată. O să-i executăm pe toți, pe rând. Ultima o să fie fetița, să-i vadă pe toți murind sub ochii ei.

Dacă privirile ar putea ucide, sunt sigur că jeturile care-mi țâșnesc din pupile ar produce un

genocid planetar până s-ar răcori în calota glaciară.

Zhubin butonează din nou la telecomanda lui minune, iar imaginea de pe monitorul uriaș se schimbă iar. Văd o cameră de hotel cu un pat imens în mijloc.

- Toni, camera 72 de la Hotel Carpatin, face prezentările Zhubin. Aici trebuie să te văd până mâine la ora 20:00.

Ticălosul!

Își privește cutia de conservă de la încheietura mâinii.

- E 16:30. Până găsești mijloc de transport, până ieși din București, cu drumul până la Brașov... la 19:30 trebuie să fii în cameră. Ai fix 3 ore începând de acum. Și ca să nu avem surprize, va trebui să ai tot timpul asta cu tine - și-mi arată un utilaj de dimensiunea unui mouse, prevăzut cu ecran LCD monocrom și cu un buton supradimensionat de culoare roșie. E un dispozitiv de monitorizare GPS și va trebui să apeși butonul cel roșu pentru marcarea poziției în care te afli la Otopeni, la Ploiești, la Sinaia, la Brașov și atunci când ajungi la hotel, în Poiana Brașov.

Câinele, s-a gândit la toate!

- Uite, o să luăm poziția de plecare, zice și apasă butonul roșu, apoi schimbă imaginea de pe ecran.

Apare harta Bucureștiului și un punct roșu lângă Piața Victoriei.

- Poftim, de acum ți-l las în grijă ție.

I-l smulg din mână.

- Toni, îți fac un rezumat, ca să fim foarte clar înțeleși: la ora 19:30 astăzi trebuie să fii la Hotel Carpatin din Poiana Brașov. Pe drum va trebui să-ți marchezi poziția cu dispozitivul GPS. La hotel nu părăsești camera până mâine la ora 20:00. Dacă toate se întâmplă așa, mâine la ora 23:00 îți capeți

familia înapoi. Dacă un singur lucru iese din program, toți vor fi executați.

Sunt calm precum ursul grizzly la pescuit de somoni:

- Zhubin, cred că îți dai seama că nu e loc de întors de pe drumul ăsta. Te-ai atins de familia mea, deci totul este extrem de personal acum. L-ai văzut pe urecheatul pe care-l ținea în brațe fetița, da? Un singur fir dacă se clintește din blana lui, îți jur că singurul meu scop în viață va fi să te găsesc și să te ucid. Apoi mă voi duce în Iran, îți voi căuta familia și îi voi ucide pe toți cei pe care îi voi găsi în viață, până când stirpea ta va fi ștearsă de pe fața Pământului. Caută în dicționar cuvântul stirpe dacă nu-l cunoști.

Optsprezece

Ies alergând din bloc. Nu mai e nici o urmă din Mustafaul care și-a împrăștiat organele și deșirat visele pe asfaltul bucureștean. Au spălat chiar și trotuarul, ce părere îți faci? Moartea unui semen e parte din jocul cu mărgelile de sticlă - unele țacănesc mai tare, altele mai încet, iar altele deloc, dar mărgelile continuă să se înșire inexorabil pe fir, una după alta, zi după zi.

Îmi scot din alergare telefonul din buzunar. Din păcate, nu mai am numărul pe speed dial ca altădată. Înalt o rugă scurtă, dar intensă, către Marele Centralist. Să nu aibă telefonul închis. Să răspundă. Să fie acasă.

Doamne, mulțumescu-ți! Sună! Răspunde chiar el, la al doilea sau al treilea țâr. Încetinesc din goana nebună, pentru că trebuie să vorbesc și să mă fac înțeleș:

- Salut, Toni sunt! Ești acasă?

- Toni! Incredibil, de când nu am mai auzit nimic de la tine! Acasă, da. Mă pregăteam să ies până în Dorobanți.

- Nu! strig. Așteaptă-mă, vin spre tine. Îmbracă-te în ceva lejer și mai ia un rând complet de haine cu tine, inclusiv de încălțat. Așteaptă-mă în fața casei, ajung în 10 minute. Tot în Floreasca, da?

- Tot Floreasca. Toni, e ce mă gândesc eu că e?

- Da. Să fii pregătit. Îți povestesc când ne vedem.

Închid și îmi reiau sprintul spre Arcul Verde. Ajung, mă arunc în el și demarez în trombă. Ceasul de bord îmi arată 16:37.

Conduc ca un nebun. Pe linia de tramvai, pe trotuare, pe roșu, pe contrasens, n-are nici o

importanță. Arcul Verde se transformă pe negândite în Furia Verde, iar adrenalina ne ține pe amândoi în priză. Aterizez la numărul cunoscut pe strada Ceaikovski la 16:45. 8 minute între Piața Victoriei și Floreasca la ora asta, cred că e un nou record național!

Toni Bega mă așteaptă în fața casei. E în tricou și pantaloni trei sferturi, în picioare are niște espadrile de pânză, iar în mână ține un pachet. Nu opresc mașina. Încetinesc, deschid portiera și Toni Bega sare în mașină. Apoi calc accelerația și țâșnim.

Arcul Verde ne privește înmărmurit, cu oglinda retrovizoare. Toni Bega pe scaunul șoferului. Toni Bega pe scaunul pasagerului din dreapta. Parcă-i și aud gândurile prin torsul motorului: "Aoleo, dom' Inginer, păi eu n-am semnat decât pentru un singur Toni Bega!".

Bun, hai, că văd că arzi și tu de nerăbdare să primești o bucată consistentă, nu? De explicație zic, firește.

N-am un frate geamăn. Cel de-al doilea Toni Bega se numește Toma Bucur și inițialele nu sunt singurele lucruri pe care le avem în comun. Avem aceeași înălțime, mărime la haine, număr la pantof, culoare a ochilor și grupă sanguină. La început, nu semănăm așa de bine ca acum, dar mâna celui mai iscusit chirurg plastic de la Spitalul Militar a făcut minuni. Chestia tare e că nu i-au umblat numai lui la fizic, ca să-l facă să semene cu mândel, ci ne-au lucrat pe amândoi și ne-au adus la un portret comun. Cât de tare semănăm, te întrebi? Păi de pildă, l-am trimis o zi la Timișoara, la Mamina. N-a știut că nu eram eu.

Cât am lucrat în Servicii, Toma a fost dublura mea. Vezi tu, uneori misiunile în care eram trimis erau atât de secrete, încât în afară de șeful meu direct, nimeni nu trebuia să știe că eram în misiune. Trebuia să continui să fiu prezent la

birou, acasă sau aiurea. Toma lucra la contabilitate și habar nu aveam de existența lui, până într-o zi în care cineva întâlnit pe un coridor mi-a pus un teanc de facturi în brațe și mi-a cerut să mă ocup urgent de ele. Chestia m-a intrigat, firește, așa că am făcut o vizită la Departamentul Financiar-Contabil, unde l-am descoperit pe Toma. Șeful meu a adoptat ideea dublurii cu entuziasm și astfel, trei luni mai târziu, plecam în prima din misiunile în care "rămâneam". Atunci când era posibil, "schimbul" îl făceam cu o zi înainte, astfel încât "Toma" să se poată îmbolnăvi intempestiv, să aibă o înmormântare în familie sau pur și simplu, să-și ia un mic concediu. Lucrurile erau facilitate serios și de faptul că eram amândoi burlaci și locuiam singuri.

- Pune pachetul de haine pe bancheta din spate și apoi vino să preiei volanul, îi spun. Mă schimb, apoi trec eu la volan și te îmbraci cu hainele mele.

Ne mișcăm ca la înot sincron. Au trecut ani buni de când nu am mai făcut asta, dar uite că reflexele nu se pierd chiar atât de repede. Până ajungem la Podul Băneasa ne-am schimbat amândoi. E 16:50. Toma rămâne la volan, iar eu pe bancheta din spate. Îi dau instrucțiuni precise: marcarea prezență (hotărâm ca la Podul Otopeni să apăs eu butonul și abia apoi să-i predau dispozitivul), 19:30 hotelul Carpatin din Poiană, camera 72, stat în cameră până la ora 20:00 a doua zi, pornit înapoi spre București. Dacă totul merge bine, ne dăm întâlnire la pasarela de la aeroport, să facem rocade identităților până la ora 23:00, când ar trebui să mă întâlnesc cu oamenii lui Zhubin. Bine, trag speranță că o să rezolv problema până atunci, dar e bine să facem planul ca la carte. Îi dau portofelul și actele mele, iar eu le iau pe ale lui. Îi iau și mobilul, ca să nu fie tentat să-l folosească la hotel.

Ajungem la Podul Otopeni la 17:01. Apăs butonul de marcarea poziției, apoi îi dau GPS-ul

lui Toma.

- Tomiță, ai 2 ore jumate să ajungi la Hotel Carpatin, în Poiană. Ai timp suficient. Grăbește-te, dar nu exagera, să nu te oprească gaborii pe drum, că o să pierzi timp prețios. Nu doar eu, ci mai ales Maia, Ramona, tanti Mitza și nea Gigi ne bazăm pe tine. Când se termină nebunia asta, o să vedem cum te pot răsplăti pentru ceea ce faci pentru mine și ai mei.

- O.K., Toni, știi că poți conta pe mine. Vorbim când mă întorc. Baftă!

- Și ție la fel, Tomiță.

Ne despărțim la pasarela de la Otopeni, prin aceeași manevră din Floreasca. Arcul Verde încetinește, iar eu sar din mers. Mă uit după mașină până dispare și-i țin pumnii lui Toma să iasă totul ca la carte.

Planul meu e făcut de mult. Mă voi întoarce în Piața Victoriei și-l voi pândi pe Zhubin. La un moment dat, va trebui să-și părăsească bârlogul și aș paria o ridicare din sprâncene contra unui epilat inghinal definitiv că una dintre stațiile în care va opri va fi locul unde îi ține pe tanti Mitza & co.

Ca să mă țin ușor după Zhubin am nevoie de o motocicletă. Să trec pe la garaj să o iau pe a mea, mi se pare periculos. Nu garantez că nenorocitul ăla nu și-o fi trimis un gealat să facă o cercetare de piață în ceea ce-l privește pe mândel. Eu așa aș fi făcut în locul lui. Îmi aduc aminte de un teren viran din Otopeni, unde se strâng o bună parte din mijloacele de transport adunate de societățile financiare de la cei care nu-și mai pot plăti ratele. Mă îndrept într-acolo.

E deschis, bineînțeles. Și are și zonă de mijloace de transport pe două roți. Oscilez între motocicletă de viteză (în garaj eu am un Ducati de 500 cmc) și scuter. Cum trebuie să trec neobservat, mă decid asupra scuterului. Găsesc un model GTV de 250

cmc de la Vespa, negru, care mi se pare un compromis reușit între discreție și viteză.

La biroul de vânzări dau peste o duduie rezonabil de comestibilă.

- Singurică, singurică? fac eu pe fantele de ghindă.

Îmi aruncă o privire atât de sictiră, că îmi izvorăsc brusc două ipoteze existențialiste: unu, e obosită la finalul unei zile de muncă; doi, nu-i plac castraveții, ci e consumatoare de cireșe. Oricum ar fi, îmi revizuiesc radical atitudinea, fiindcă în cazul meu, timpul costă mai mult decât bani:

- Vreau să spun, e cineva aici care mi-ar putea da niște informații despre un scuter pe care l-am văzut mai devreme?

- Dacă-mi spuneți codul pe care îl avea trecut pe plăcuță, vă ajut eu cu cea mai mare plăcere.

I-l. În schimbul lui, ea îmi. Dă informații exhaustive despre scuter. Prețul e O.K., starea tehnică așisderea, îi comunic, așa că eu aș vrea să-l cumpăr. Atât că există doar o singură mică-micuță problemă-problemă.

- Care? mă întreabă sincer interesată.

- Trebuie să dau o tură cu ea în prealabil. La motociclete e foarte important feeling-ul, o dată așezat în șa trebui să simți că ești de acolo, iar motocicleta trebuie să te simtă la fel.

Îmi dă asigurări că mă înțelege, dar trebuie să las o garanție. Îi spun foarte sincer că nu am suficient cash pentru garanție, dar că îi pot lăsa actele mele (bun, ale lui Toma, dacă e să fim foarte riguroși). Se explică la telefon cu cineva și îmi dă acordul. Primesc cheile și talonul. De cască e inutil să o întreb, chiar dacă prin absurd ar avea pe stoc așa ceva. Am capul atât de mare, încât există doar un singur fabricant (în Noua Zeelandă!) care face căști pe potriva mea. Ne luăm la revedere și promit

să mă întorc cât de repede se instaurează feeling-ul ăla și deci o să am un răspuns final pentru ea.

Rezervorul e aproape gol, va trebui să alimentez în drum de undeva. Mă uit la ce mi-a lăsat Toma în portofel. 300 de lei și ceva mărunțiș. Ar trebui să-mi ajungă până mâine.

Cap compas spre Piața Victoriei. Opresc la stația de alimentare de după Podul Otopeni. Pac-pac, benzină pentru V, pac-pac Red Bull pentru T, pac-pac două doze date pe gât, pac-pac la drum. Mi-am luat din magazinul de la stație o șapcă și o pereche de ochelari de soare cu lentile mari și fumurii. Și ca să-mi maschez puțin arătoșenia de fanele mele, bineînțeles, dar mai cu seamă ca să-mi pun la adăpost prezența de privirile și tehnica scrutătoare a lui Zhubin.

În Piața Victoriei îmi parchez scuterul pe trotuar, iar fizicul pe terasa unei cafenele aflată la doi pași de intrarea (sau ieșirea, contează de care parte a ușii privești problema) în scara unde locuiește Zhubin.

A trecut mai puțin de o oră de când am plecat de aici, dar aș vrea să mă conving totuși, într-un fel sau altul, că nu stau de popândău și că omul meu încă pontează la domiciliu. Ai vreo idee genială? Sau măcar genitală? Nu? Ce coincidență!

Mă rog, se prezintă la concurs câteva bucăți, dar nici una care să mă mulțumească plenar. Știi tu, care are curul prea mare, care bulane prea subțiri, care pieptii prea plați, care privirea sașie... la idei e la fel ca la femei, că nu degeaba rimează ele atât de bine. În fine, aleg una care se prezintă destul de convenabil per ansamblu. Sună așa: tocmesec un băiețică de la cafenea să se prezinte cu două capuccino și un fresh de portocale la ușa iranianului și...

- Te oprești mai întâi la etajul 6 și-ți alegi un apartament. Trebuie să reții numele de pe ușă și numărul apartamentului, pentru că de aici ai primit

comanda și aici ar fi trebuit să te prezinți, da? Apoi urci la 7, suni la ușa care nu are nimic scris pe ea, aștepti să îți deschidă cineva și întrebi dacă ai nimerit la apartamentul numărul X la familia Y, care a comandat două capuccino și un fresh de portocale de la cafeneaua de la parter. Când o să-ți spună că nu, mulțumești frumos și te întorci aici. Nu mă interesează să aflu decât dacă e cineva acolo, atâta tot. Până te întorci, domnul Caragiale aici prezent te va aștepta cumințel la o gură de aer.

Scot o bancnotă de 100 lei din portofel și o proptesc sub scrumieră. Băiatul nu așteaptă să-i spun de două ori. Dispare în cafenea și două minute mai târziu iese cu o tavă pe care sunt frumos aranjate două cești și un pahar înalt, împodobit cu o umbreluță colorată din care se înalță un pai.

Bat darabana în așteptare. Țsta e unul din puținele momente în care-i înțeleg pe fumători. Nu doar că-și injectează nicotină în venă, chestie care cică liniștește, dar își pot ocupa mâinile cu ceva. Când ai țigara aprinsă între degete, un pachet de țigări și o brichetă sau o cutie de chibrituri la dispoziție, e foarte simplu să-ți ocupi cei 10 pitici cu ceva. Iar dacă degețelele nu prididesc din activitate, atunci și creierul e pre(a)ocupat și nu simte cum trece timpul. Pentru că în lipsă de încărcare, Materia Cenușie începe să producă pe stoc gânduri, idei și paranoia. "Dacă...". "Mi se pare că...". "Ce-ar fi...". "Cred că...". "Parcă...".

Din fericire, comisionarul meu nu lipsește mai mult de câteva minute. Și se întoarce cu tava sub braț, goală ca un nud de Tonița.

- Ce-ai făcut, le-ai scăpat pe jos?

- Ei, sunt profesionist, ce naiba, cum să le scap? Să vedeți. Am făcut cum mi-ați spus. La 6 am ochit un apartament în care era o firmă, iar apoi am urcat la 7. La un apartament era ușa larg deschisă și era aglomerație mare înăuntru. Tot felul

de nașteți și gabori viermuiau prin zonă, cred că acolo locuia tipul ăla care s-a aruncat azi de la geam și s-a făcut piftie pe trotuar. Am găsit ușa foarte repede, așa cum mi-ați spus, după faptul că nu avea nici număr și nici vreo plăcuță cu nume. Am sunat și mi s-a deschis de parcă pe mine mă așteptau.

- "Așteptau"? De ce, erau mai mulți?

- Da, un domn bătrân cu mustață și păr alb așezat cu furca pe cap și o doamnă tânără care semăna cu Marilyn Monroe.

Albert Einstein și Marilyn Monroe, ce cuplu de vis! Îți dai seama ce copii ar fi avut? Cu inteligența ei și frumusețea lui, întemeiau o nouă rasă, zău.

- I-am întrebat dacă am nimerit la apartamentul 129, la firma Bizonul Maltez, că aveam comandă de la cafeneaua de jos pentru un fresh de portocale și două capuccino. Doamna mi-a zis că nu, dar că nimerisem foarte bine, că ar fi vrut și un fresh și o cafea și l-a rugat pe domnul cel bătrân să plătească. Prima dată am zis că nu se poate, că aveam deja comandă, dar moșul a scos o hârtie de o sută din buzunar, a luat paharul de pe tavă și i l-a dat femeii, apoi a luat și cele două cești, mi-a dat suta și mi-a zis "păstrează restul și ia viteză". Asta e.

- Bravo mă, te-ai scos! Nici un director de bancă nu face 200 lei în 5 minute, ca tine. Hai, ia-l și pe conu' Iancu de pe masă și adu-mi un ceai verde și o apă minerală cu bule. Caldă!

- Un ceai și o apă caldă, am înțeles. Vineee!

Și se duce. Iar mândel se pune pe așteptat. Și pe cărat saci cu gânduri la moara de măcinat.

Mă gândesc la Roxana Nimeni și la destinul ei capricios. Orfelinat, familie de împrumut, jurnalism, televiziune, jurnalul de știri, retragere din televiziune, avort, asistentă manager, furuncul, stop cardiac. La Virgil Mormonescu și ticăloșiile

pe care i le bănuiesc direct proporționale cu averea pe care a strâns-o în ultimii 10 ani. Mă gândesc cum s-o fi îndrăgostit ("ca o proastă", cum ar zice tanti Mitza) Roxana Nimeni văzând în el ditamai eroul și cum i s-a schimbat apoi cu 180 de grade viziunea când a rămas gravidă și el i-a refuzat dreptul de a aduce pe lume copilul lor. Mă gândesc la Violetta și cartea ei de vizită ciudată, veche de 21 de ani, dar cu informații pe ea proaspete de doar câțiva ani. La fiica ei cea blondă și frumoasă, stăpână peste un domeniu de basm și care, într-un fel, a rămas tot fetița care era atunci când mama ei a murit. La furunculele monstruoase, care dispar doar după ce purtătoarea lor își încheie socotelile cu viața. La Abdulah și laserul său producător de furuncule femeilor care... HEI! DAR ÎN URMĂ CU 21 DE ANI ȘI VIOLETTTEI I-A APĂRUT EXACT ACELAȘI GEN DE FURUNCUL, CÂND ABDULAH SE ZBENGUIA CU PUȚULICA ÎN ȚĂRÂNĂ, DECI EXISTĂ CINEVA CARE AVEA ȘI FOLOSEA TEHNOLOGIA RESPECTIVĂ ȘI ATUNCI. Cu siguranță că Zhubin (sau mai bine zis Mormonescu) este doar un utilizator al acestei tehnologii, care e veche de cel puțin 21 de ani. Ba aș zice 25-30 de ani, deoarece să creezi așa ceva ia ani de cercetări, teste și eșecuri. Ceea ce înseamnă că e o tehnologie care a fost creată și dezvoltată în anii '80 în România. Când cine era jupânul și stăpânul a tot ce mișca în țară? Exact, Securitatea. Iar Mormonescu a fost adjunctul șefului cel mare al ciupercăriei care a înlocuit Secu în 1990! Lucrurile vin de se leagă frumos, nu crezi?

Se lasă seara peste București. Mă uit la conserva cu timp de la mână, care mă informează la moment că e 19:45. Sper ca Toma să nu fi avut probleme pe drum și să fie deja în camera de hotel.

Pe ușa de la scara de bloc pe care o țin sub supraveghere de 2 ore și ceva mărunțiș își face

apariția un cuplu care-mi atrage cu violență atenția.

El are înfățișarea lui Făt-Frumos care tocmai s-a întors intempestiv acasă de la făurarul unde fusese să-și ascută paloșul și să-și potcovească armăsarul și are surpriza să o găsească pe Ileana Cosânzeana în palatul conjugal dimpreună cu Zmeul Cel Mare jucând poker pe băgatelele. Are întipărită pe față expresia unei scârbe absolute, iar pe el poartă o ie cu mâneci lungi și deschisă la gât, care lasă vederii un piept spelb și fără fir de păr, niște ȋtari strânsi pe picior, iar în picioare e încălțat cu un fel de opinci stilizate care arată ca și cum ar fi fost create la beție de Dolce, fără Gabbana. Nu pot totuși să nu-l recunosc pe Zhubin sub această înfățișare de basm.

Ea seamănă leit cu Albă-ca-Zăpada după ce a fost smotocită pe rând și repetat de toți cei 7 pitici, ofticați pe motiv că jupâneasa le-a afumat tocana favorită de hribi cu bucățele de cerb pe care le-o promisese încă de la Revelion. Părul vâlvoi, ochii roșii de plâns, urme de lăcrămuțe care au degajat canioane prin fardul cel gros de pe obraz (sau obrazul cel gros de sub fard?), rochia în neorânduială, condurii în mână.

Nu-i știam lui Zhubin pasiunea asta pentru deghizat, dar nu cunoșteam prea multe despre el în general vorbind. Oricum, mie treaba asta, în care el iese pe stradă numai sub înfățișarea altcuiva, îmi semnalează clar că omul are o colecție solidă de canari care-i cântă prin mansardă. Chestie deloc de natură să mă liniștească.

Mirificele personaje se îndreaptă ținându-se de mână spre parcare cea mare din Piața Victoriei. Măndel lasă niște bani ca răsplată pentru ospetia cafenelei și apoi ȋuști! pe Vespa. Intru în trafic și-i urmăresc agale. Mă opresc la semaforul de pe colțul cu Spring Time. Porumbeii mei se urcă într-un Lincoln Navigator de dimensiunea unui

magazin mijlociu de cartier. Măgăoaia iese din parcare și apoi țâșnește în direcția bulevardului Iancu de Hunedoara. Îi talonez de la o distanță convenabilă pentru ambele părți.

Străbatem Bucureștiul de la Nord la Sud, pe axa Ștefan cel Mare - Mihai Bravu - Calea Văcărești - Șoseaua Berceni. Când dăm în Șoseaua de Centură, facem dreapta. Drace! N-or avea treabă la Jilava, zici?

N-au. Mergem în continuare spre Măgurele. Din fericire, ei sunt mari și vizibili, iar eu mic și ușor de camuflat. Pe drum e suficient trafic, așa că reușesc să mă țin după mașina lui Zhubin relativ ușor, de la depărtare. Nu de alta, dar un scuter care se ține scai de tine pe Șoseaua de Centură i-ar da idei până și lui Stevie Wonder.

După ce traversăm Pădurea Măgurele, părăsim Șoseaua de Centură și ne înfundăm pe străzile care duc spre Platforma Industrială. Zhubin oprește în fața unei porți metalice kilometrice, în spatele căreia se zărește o clădire cu două etaje, cu aspect de institut de proiectare. Parlamentează câteva clipe cu cei de la postul de pază, apoi poarta culisează și mastodontul se introduce în curte. Opresc viespea și o iau la pas să văd unde a intrat Duo Ciudatti. Probabil e unul din ogeacurile de cercetare de pe vremuri, care a fost transformat în cazino, sală de bingo sau loc de ținut nunți. La poartă nu e afișată nici o plăcuță care să identifice în vreun fel cui aparține, sau ce anume se află în acel loc. Mă zgâiesc după gard. Clădirea pe care o văzusem e flancată de o salbă întreagă de construcții lungi și joase, care arată ca niște hangare mai pipernicite. E luminată a giorno și sunt o mulțime de mașini parcate în jurul ei. O fi vreo chindie, mă gândesc.

Mă interpelează un badigarde. E de la Securesse și e relativ nervos că-mi arăt fizicul și personalitatea prin părțile respective.

- Haide, circulă, că n-ai ce vedea. Plus că e proprietate privată aici, îmi aruncă.

- A cui? Întreb eu curios nevoie mare.

Dar nu primesc răspuns. Începe să-i pârâie stația pe care o ține agățată în piept și o voce de nene supărat răzbate până la ansamblul scăriță-ciocănel-nicovală al cărui fericit proprietar și utilizator sunt: "Gata, au sosit și ultimii invitați. Închide poarta și nu mai dai voie nimănui să intre, nici dacă e nevastă-sa lu' Papa de la Roma. 'Țeles?

- 'Țeles! îi răspunde badigardul. Nu las pe nimeni să intre, oricine ar fi.

După care individul fuge ca din pușcă de lângă mine, fără să mai îmi adreseze nici măcar o privire. Bun, știi cum zice berbecule, nu? "Dacă nu se poate pe aici, izbim prin partea cealaltă".

Mai întâi îi dau un telefon scurt lui Viorel de la Securesse să-l întreb cine îi plătește facturile locului din Măgurele pe care ei îl păzesc cu atâta abnegație. Te surprinde dacă-ți spun că-mi zice că un offshore din Cipru care se bănuiește că ar fi controlat de Mormonescu? Nu? Mă gândeam eu că nu folosești pepenele ăla dintre umeri doar ca suport pentru gel de păr.

Aștept să se întunece de-a binelea. Am ochit un loc unde aş putea să fac pe Sergei Bubka, la vreo 300 de metri de poartă. Acolo gardul face o burtă, ca și cum ar fi fost strivit de un copac sau un stâlp de înaltă tensiune care s-a prăvălit peste el. Fiindcă am uitat să-ți spun, dar locul e încercuit de un gard înalt de vreo 7 metri. Nu-s eu fan parkour, dar de când mă știu am fost un artist în a sări peste gardurile de o înălțime rezonabilă. Adică sub 5 metri. Și mi se pare că locul de care îți zic întrunește din plin calitatea asta.

Hai, ia și tu o pauză, mănâncă un sandviș, bea un ci-co, du gunoiul, scarpină-te prin părțile cu

stufăriș și pregătește-te, că o să urmeze vreo 60 de pagini în care n-o să ai timp nici să răsuflă.

Nouăsprezece

E o noapte fără lună. Doar niște stele stinghere pâlpâie emoționate pe firmament, speriate probabil de perspectiva că a rămas exclusiv în cărca lor sarcina de a furniza lumeni pentru pământeni. Care se știe cât de cârcotași pot fi!

O abandonez pe Vespa într-o fundătură și încerc să o priponesc cât pot de bine de un copac. Fac asta mai mult pe pipăite, că e un întuneric de-ți poți băga degetele în ochi ("ce-ți spuneam, dragă!"). Las șapca și ochelarii de soare în compartimentul pentru depozitare de sub șă. Dau peste o șurubelniță în cruce. Mi-o înfig mașinal la curea.

Am noroc că locul unde trebuie să ajung e luminat în noapte ca o torță. Mă împrietenesc cu gardul din exact cinci mișcări - trei să-l urc și două să-l cobor pe partea cealaltă. Mă fac una cu pământul, pentru că e destul de multă lumină aici și nu vreau să dau idei greșite celor puși să asigure paza.

Curtea în care mă regăsesc e vastă și lejer imensă. În spatele clădirii cu 2 etaje pe care o văzusem prin poartă sunt cinci rânduri de hangare, aliniate la distanțe egale unele de altele. Pe fiecare rând sunt cel puțin 3 astfel de construcții. Nu-mi dau seama exact câte, pentru că din locul în care sunt, nu văd decât până la al treilea hangar din șir, iar clădirile sunt foarte lungi.

Douăzeci de metri mai departe de mine se află o piramidă de containere metalice. Mi se pare un loc bun de campat și cercetat împrejurimile. Din trei salturi țepene (bine, fie, din patru și jumătate!) ajung la grămada egipteană. Din alte două salturi

mă cocoș în vârful ei, unde mă instalez cât se poate de comod.

Clădirea de 2 etaje îmi magnetizează privirile cu putere. Doar parterul e luminat și pentru că are niște ferestre foarte mari și înalte, pot vedea destul de bine înăuntru. Tot parterul pare să fie un singur și mare spațiu. Iar înăuntru... stai comod, ții zdravăn bucova asta bunăciune în mână, da? Ei bine, înăuntru e un bal mascat, neicușorule!

Nici dacă nimeream peste Congresul Național al Swinger-ilor nu cred că mi s-ar fi părut atât de ciudat. Măgurele și balurile mascate e ca și cum ai zice Strehaia - Capitală Culturală Europeană! Iar faza cea mai mișto e că se vede chiar de la depărtarea de unde trag eu cu ochiul că invitații au depus eforturi masive pentru a se ridica la înălțimea evenimentului. Zhubin și însoțitoarea lui sunt printre cei mai puțin reușiți, dar am un sentiment în ceea ce îi privește că ei nu au avut nici un motiv să se pregătească excesiv în materie.

Ca să-ți faci și tu o idee, ai zice că muzeul lui madam Tussauds a prins brusc viață în Măgurele: Joseph Stalin bea o bere cu Adolf Hitler, Shrek dansează cu Josephine Baker, John F. Kennedy o ciupește de părțile moi de din dos pe Heidi Klum, Wolfgang Amadeus Mozart joacă ping-pong la dublu cu Winston Churchill, Maradona și Eminem, Nicolae Ceaușescu sodomizează cu un ac de cizmărie niște gândaci de bucătărie, J.K. Rowling se întreține foarte animat cu Jenna Jameson, Stephen Hawking joacă prinselea cu George Clooney, Mao Zedong, Justin Timberland și Steve Jobs, iar Lady Di le explică lui Michael Jackson și Mihail Gorbaciov cum își pot trata depigmentările și respectiv pigmentările de ten (înțeleg asta după planșele colorate pe care le tot ridică deasupra capului Prințul Charles atunci când îi face ea semn). Deci da, participanți unul și una, ce să-ți spun mai mult.

Cum etajele 1 și 2 sunt învăluite în beznă, iar pe un colț al clădirii aflat la circa 50 de metri în diagonală de punctul unde mă aflu zăresc o scară de incendiu, mi se înfiripă cu putere în bibilică ideea să dau fuga să mă înfig undeva la etaj. Poate reușesc să trag cu urechea, să prind vreo conversație și să aflu ceva de Maia și restul familionului meu bucureștean. Hă? Da bre, știu că nu împart ADN cu nea Gigi, dar crede-mă, e planșeu din planșeu cu mine, așa că e ca și cum am fi rude.

Gândit și făcut! Pază nu am văzut să fie decât în fața clădirii, acolo unde se află intrarea. Dacă nu a plasat cineva niște lunetiști cu infraroșii pe clădire, am drum liber.

Cobor de la postul de observație. E o glumă pentru mușchii mei de varză călită să-mi ducă fizicul târâș până la colțul clădirii. Din două brațe am ajuns la etajul 1. Există un fel de brâu de cărămidă care înconjoară clădirea, iar trei ferestre mai departe de locul unde mă aflu, văd un geam uitat deschis. Un minut mai târziu sunt în clădire.

Am nimerit într-un birou. Sunt 5 posturi de lucru și câteva dulapuri. Mă uit după niște hârtii. Tăvițele de pe birouri sunt cocoșate de maculatură. Sunt comenzi. De arme. De la puști automate, pistoale și grenade, până la aruncătoare de flăcări, mortiere și tancuri de asalt. Majoritatea comenzilor vin din țări din Africa și Asia, dar sunt câteva și din America de Sud. Toate sunt adresate companiei Mori&Mori SA.

E bine. Și mi se pare din ce în ce mai frumos. Am nimerit într-una din fabricile de armament ale lui Mormonescu, în care - nu-i așa? - ce altceva se putea petrece într-o joi noaptea la ora 22 trecute fix, decât un bal mascat cu personaje și personalități care de care mai celebre și mai neverosimile?

Întredeschid precaut ușa de la birou și-mi preling privirile în toate direcțiile. Văd un coridor lung, dintr-un capăt până în celălalt al clădirii, mărginit de o parte și de alta de uși, pe toată lungimea lui. În stânga duce către niște scări care ghicesc că merg spre intrarea de la parter. În dreapta, coridorul se termină cu o ușă metalică. O iau într-acolo, scurgându-mă pe lângă perete și aruncând din când în când priviri în spate, să mă asigur că nu mă surprinde cineva.

Ușa e încuiată. Broasca e veche și nu cred că poate rezista farmecului deosebit pe care-l emană mândel prin toți porii. Îmi fac de lucru cu șurubelnița, dar ce să vezi? Dau peste o încăpățânată, care în plus face și pe fata mare. Că o fi, că o păți, că ea nu e obișnuită ca de la prima întâlnire să, că ea nu vrea să-mi fac idei greșite despre, că hâr, că mâr. Noroc că-mi vine ideea să o gâdil la sentiment cu cheia de la intrarea în blocul meu, că mi s-a părut că s-ar potrivi la calapod. Forțez un pic și ura! ușa se deschide.

Mă introduc, apoi închid cu grijă ușa. Am ajuns pe un mic palier scufundat în beznă. Aștept câteva clipe să mă obișnuiesc cu lipsa de lumină. E un fumoar, amenajat cu două măsute cu picior înalt și două scrumiere tubulare de inox. Sunt scări care urcă la etaj și scări care coboară la parter. Urc prima oară la etaj. Găsesc reproduș același loc de fumat ca mai jos și regăsesc același model de ușă metalică. Încuiată și ea. Asigurat din direcția asta, îmi îndrept atenția spre scările care duc spre parter. Cobor cu pașii moi, ca o pisică (mă gândesc la Gomez, săracu', sper să nu-și paradească de tot șalele!).

La parter sunt două uși. Una care dă spre exterior și care e încuiată cu un lacăt zdravăn și alta care dă înspre balul mascat, întrucât se aude zvon de muzică din spatele ei. Și această ușă e încuiată, dar fiind pe modelul deja cunoscut, știu

muzica de-i place. O descui și apoi o deschid milimetru cu milimetru, până privirea mea măiastră poate zări ce se află de cealaltă parte a ei. E o cameră luminată de niște neoane puternice din tavan. Și pare goală. Intru. E un vestiar. Pe toți pereții, de jur împrejur se află dulapuri înguste metalice, numerotate. Majoritatea ușilor sunt încuiate, dar sunt câteva larg deschise. Îmi arunc privirea într-unul. Au un raft montat cam pe la ultima treime a dulapului, iar imediat sub raft este prinsă o bară pentru umerase. În fața dulapurilor se află niște bănci din lemn, lustruite oglindă de frecușul zilnic cu buclele utilizatorilor. Centrul încăperii este de asemenea ocupat de dulapuri metalice, dispuse sub forma unui pătrat. Sunt un model mai lat, aproape dublu față de celelalte. Număr câte 5 pe fiecare latură. În fața lor nu sunt banchete din lemn, ci scaune din plastic. Probabil sunt ale ștabilor din uzină.

Ușa dinspre care se aude muzica este decupată în peretele opus mie, undeva în partea stângă. Spre capătul peretelui de pe mâna dreaptă sunt alte două uși. Pe una scrie "Toalete", iar pe cealaltă "Dușuri". Văd toate astea ascuns după dulapurile din centrul încăperii. Și bine fac, pentru că ușa dinspre bal se deschide brusc. Sar într-un dulap a cărui ușă e deschisă și o blochez pe dinăuntru cu șurubelnița. Din fericire, ușile sunt prevăzute cu niște găuri rotunde pentru aerisire, așa că nu risc să mă înăbuș înăuntru. Mă transform într-o statuie vie, cu urechile ciulite și mușchii încordați, gata să intervină în caz de nevoie. Aud voci care se apropie.

- Aici e bine, putem să vorbim în liniște, spune o voce groasă, tabagică, care se simte la ureche că e vocea cuiva care toată viața a dat ordine și e obișnuit să fie ascultat. Posesorul își așează posteriorul pe un scaun care face "auch!".

- Credeți? zice o a doua voce.

Dacă n-aș fi avut pantalonii bine securizați, crede-mă că dâșii (bună seara, Moldova!) ar fi luat-o la vale, împreună cu știi tu ce. E vocea lui Zhubin, vericule! Și știi ce se apucă să facă, ticălosul? Îhm, să verifice dulapurile. Mă felicit pentru inițiativa cu blocatul ușii și-mi promit în gând că o să-mi fac cinste cu niște omletă cu somon, combinația explozivă pentru ingerarea de fosfor în doză de dinozaur.

Rezultatul pare că-l mulțumește pe amicul persan. Îl aud că se așează la rândul lui pe un scaun.

- E-n regulă, zice.

- Ți-am spus, ce dracu'! Doar nu crezi că vreunul din ciumeții de aici ar avea tupeul să facă inginerii în deplasare, pe terenul nostru?

- Știu și eu? În Iran am învățat că există un singur lucru în care poți să te încrezi pe deplin: Profetul. Omul e carne, iar carnea e atinsă de moarte. Putrezește.

- Mi-ai spus că ai avut grijă de tot. Povestește-mi, e momentul să aflu detaliile.

- Mai întâi, am scăpat de trăgător. V-am spus că încă de când l-am adus în România și l-am plasat în bloc cu mine, i-am administrat un halucinogen. În fiecare noapte mă strecuram în camera lui, îl trezeam și-i spuneam că sunt un trimis al Profetului. Și că o să vin într-o zi și o să-i spun ce trebuie să facă pentru a câștiga 10.000 de fecioare în viața de dincolo. Astăzi după-amiază i-am spus că trebuie să se arunce de la fereastră, fix la ora 14:30, pentru că o să treacă pe sub fereastra lui un dușman al Profetului, iar el o să-l ucidă în cădere și-și va primi negreșit răsplata.

- Doamne, bigotismul ăsta religios o să piardă rasa umană, îți spun, Zhubin. Și, a executat ordinul?

Am așa, ca o furnicătură în măruntaie care-mi spune că vocea tabagică e însuși Virgil Mormonescu.

- Desigur. Era condiționat să facă asta. Liberul arbitru e o prostie europeană.

- Și scula?

- E aici, cu mine. O duc la domnul Palade să o încarce pentru mâine, să fim siguri că n-o să avem surprize.

- Așa, Zhubin, așa, bravo!

- Dar a intervenit o mică problemă.

- Și anume?

- Atunci când Azul s-a prăbușit, lângă el a apărut o persoană pe care o cunosc de mult. A lucrat în Direcția a 9-a, acum mulți ani am rezolvat chiar un caz împreună, în Liban. Mi s-a părut că m-a văzut la fereastră, de jos, fapt care mi-a fost confirmat de discuția pe care persoana a avut-o cu autoritățile sosite la apartamentul lui Azul. N-am vrut să risc nimic, așa că am dat ordin să fie reținuți câțiva membri ai familiei sale aflați în Parcul Cișmigiu.

- Zhubin, uneori mă uimești chiar și pe mine, zău! Cum ai aflat unde se găsea familia acestui individ?

- Mă plătiți să știu tot ce trebuie să știu, nu? Dar adevărul e că am avut și puțin noroc. Mătușa lui are un telefon foarte vechi și am reușit să preluăm controlul său cu un simplu SMS. Apoi a fost floare la nas...

- Floare la ureche.

- Poftim?

- Expresia în românește este "floare la ureche". Adică foarte ușor.

- A, da? Eu mă gândeam că "floare la nas", adică la fel cum e expresia cealaltă, "parfum!".

- "Parfum!" spui atunci când ceva e foarte, foarte mișto. "Cum a fost aseară la femei?"

Parfum!". Înțelegeți?

- V-am mai spus, aveți o limbă... parfum!

Râd amândoi.

- Bun, i-ai localizat mătușa în parc. Și apoi?

- Am trimis o echipă după ea. Nu era singură, ci împreună cu un domn, cu nepoata și strănepoata sa. I-am ridicat pe toți. Inițial, mă gândeam că doar profilactic. Dacă individul nu știa mare lucru, le-aș fi dat drumul.

- Dar individul știa destule.

- Nu destule, ci prea multe. Mult prea multe. Cerceta cazul cu furunculele de la clădirea de birouri de peste drum de apartamentul meu. Și pornise cercetarea de la... n-o să ghiciți niciodată.

- Roxana?

- Exact, de unde știți?

- Zhubin, sper că nu-ți imaginezi despre mine că am făcut banii pe care i-am făcut fiind un prost, nu? Ți-am spus de atunci că a fost o greșală foarte mare să testezi laserul cu atâta timp înainte de Ziua F.

- Așa este, dar v-am spus, mi s-a părut ceva atât de fascinant, încât pur și simplu nu am mai avut răbdare.

- Și mai spune-mi o dată, cum se face că din toată clădirea aia ai ales-o fix pe Roxana? Din toate țintele posibile, de ce tocmai pe ea?

- Pentru că din toate femeile cu birourile la geam, ea mi s-a părut a nu ieși cu nimic în evidență. Și m-am gândit că așa stând lucrurile, n-o să se facă mare vâlvă dacă testul reușea și chiar îi ieșea un furuncul gigantic pe față.

- Mda. Mda. Și tipul tău ce știa despre Roxana?

- Părea că totul. Oricum, mi-a spus că murise și îi dispăruse furunculul după moarte. Și mai știa că furunculele din clădirea de birouri fuseseră provocate de Azul, cu un aparat special.

- Nu se poate! Și ce ai făcut?
- Cel mai bun lucru pe care-l puteam face: să îl îndepărtiez de București până mâine seară, când totul va fi isprăvit, ținându-i familia pe post de gaj.
- Nu era mai simplu să-l ucizi, acolo, pe loc?
- Nu. Erau foarte mulți polițiști acolo. Dar mâine la 23:00 vine să-și ia în primire familia, așa i-am promis, și dacă hotărâți că...
- Da, bineînțeles. Nici măcar n-am hotărât eu, s-a condamnat singur când s-a implicat în povestea asta.
- Sunt sigur că dacă ies din dulap reușesc să ucid măcar unul din ei. Nu-i cu minte, zici? Mda, așa mă gândeam și eu.
- Am înțeles. Îi curățăm pe toți.
- Acum unde îi ții?
- Aici, în B25, împreună cu domnul Palade. Sub paza oamenilor noștri, desigur, nu a păcălicilor de la poartă.
- Dar de unde știi că individul s-a dus unde i-ai spus tu să se ducă?
- Priviți aici.
- Deduc că Zhubin îi arată ceva pe un telefon sau pe o tabletă.
- Era la mine, în Piața Victoriei la 16:30. Ce vedeți aici e primul marcaj. La ora 17:00 avem al doilea marcaj, la Otopeni. La 17:33 al treilea, la Ploiești. La 18:16 al patrulea, la Sinaia. La 19:05 al cincilea, la Brașov. Iar ultimul, la 19:22, la Hotelul Carpatin, din Poiana Brașov. Înțelegerea a fost ca la 19:30 să fie la hotel și să rămână acolo până mâine la ora 20:00.
- Bun, și de unde știi că nu s-a întors în București după ce a ajuns la hotel?
- Am un flux video direct din camera în care trebuie să stea până mâine.

- Bun. Cu el am stabilit. Pentru mâine totul e aranjat?

- Până la ultimul milimetru. După ce aterizează, se vor duce direct la Cotroceni. Apoi el pleacă la Parlament, iar ea se duce la fundația "Hope for Shop". O să fiu acolo. Chiar eu o să-i plantez cățelei cele trei furuncule pe față. Pe urmă o să vin să vă aduc laserul. Sau trimit pe cineva cu el la dumneavoastră, dacă intervine ceva.

Douăzeci

Îmi trebuie o mare doză de voință să mă controlez și să nu mă dau de gol. Doamne, un atentat la Prima Doamnă!

- Perfect, Zhubin, perfect. Și antidotul?

- Palade lucrează la el aproape non-stop încă de acum 6 luni, de când am pus mâna pe el. Am speranță că suntem aproape, deși nebunul zice că nu e un simplu proces de reversed engineering și că practic trebuie să recreeze țesutul la nivel celular. Cum ar spune el "Să creez viață, dragul meu Einstein, acolo unde am distrus-o".

- Ha, ha, ha! Tot ca Einstein i te prezinți?

- Altfel nu vrea să colaboreze. Devine la fel de mut ca un crab.

- Crap.

- Poftim?

- Crap. Ăla e peștele. Crabii sunt racii ăia grăsulii, care au clești mari. Iar expresia este "mut ca un pește".

- Am înțeles. Mulțumesc pentru explicație. Deci da, nu putem vorbi decât dacă mă arăt sub chipul lui Einstein. Atunci se însufletește și devine foarte volubil.

- Bătrân țicnit! Oricum, când o să avem și laserul care o să facă să dispară furunculele, nu mai avem nevoie de el. Și va trebui să te ocupi de el.

- Desigur. Cam cât credeți că mai durează balul?

- La 23:00 fix începe licitația. Adică peste exact 5 minute. După ce vând tehnologia pentru laserul cu furuncule, putem pleca acasă.

- Cât estimați că o să scoateți?

- 10 miliarde. Și cum 5% din afacere sunt ai tăi, mâine vei fi un om foarte bogat, Zhubin. Dar nu uita, banii nu vor fi transferați decât după ce Prima Doamnă a Americii se va pricopsi cu furuncule.

- N-aveți nici o grijă.

- Bun, să mergem. Nu vreau să ne lăsăm așteptați de miliardele alea.

Vocile se îndepărtează. Muzica din sala de bal se aude pentru o clipă tare, apoi revine la sunetul înăbușit de dinainte.

Îmi scot nasul din colivie. Liber. Ies pe ușa care dă spre scări. Mă asigur că o încui așa cum trebuie. Mă așez pe o treaptă. Răceala cimentului îmi face bine.

Maia, Ramona, tanti Mitza și nea Gigi sunt aici, în clădirea B25. Unul din hangarele care se află în spatele clădirii unde sunt acum. Va trebui să îl găsesc. Dar dacă sunt ținute ostateci în același loc cu acest Palade, inventatorul laserului cu furuncule, paza trebuie să fie zdravănă. Și Zhubin spunea că o asigură oamenii lor, nu cei de la Securesse. Probabil arabi, la fel ca acel Azol. Mai întâi să găsesc locul, apoi o să văd ce e de făcut. Cât despre atentatul la Prima Doamnă, am destul timp până dimineață. Îmi aduc aminte că sindrofia de la "Hope for Shop" va fi la ora 11:00 și că Securesse sunt cei care asigură locația, situată în apropierea Pieței Domenii.

Bun, deci planul de bătaie sună așa: caut clădirea B25, studiez locul și încerc să-i eliberez pe ai mei, fără să pun în pericol pielea nimănui. Dacă eliberarea îmi reușește, îi duc într-un loc sigur și apoi văd cum pot ajuta la dejucarea atentatului. Poate cu Viorel, poate direct cu foștii colegi din Servicii. Dacă planul nu reușește, va trebui să fac cumva să-l anunț pe Viorel de locul unde ne aflăm și de atentatul pus la cale, apoi să mă las prins. Prefer să fiu cu ai mei până în ultima

clipă, cine știe de ce șanse voi putea să profit atunci.

Se aude ca un fel de răpăit de tobe din sala de bal. Presupun că licitația s-a încheiat și totul se va termina curând. Urc la etajul 1 și mă duc din nou în biroul pe unde am intrat. Într-adevăr, se văd deja mașini care ies pe poarta cea uriașă. După circa 30 de minute, doar Lincoln-ul lui Zhubin a mai rămas în parcare. Mi-ar fi plăcut să pot să-l urmăresc și eu cu GPS-ul. Bag mâna în foc că a trecut pe la B25 și ar fi putut să-mi scutească mult din timpul dedicat căutărilor.

Nu trece nici un sfert de oră, că Zhubin se întoarce la mașină. E iarăși travestit în Einstein și e singur. Albă-ca-Zăpada ori a plecat mai devreme cu altcineva, ori l-a așteptat în mașină până își face numărul. Zhubin pleacă în trombă și poarta se închide în spatele lui, apoi se sting luminile de la clădirea în care mă aflu. Mai sunt păstrate doar niște lumini de veghe. Se lasă o liniște adâncă.

Las să mai treacă 15 minute, pentru orice eventualitate. Ceasul mă informează că s-au făcut deja 30 de minutele după miezul nopții. Ies pe geam și pornesc pe aceeași cale pe care am venit. Ajuns la scară, îmi vine o idee. Să urc pe acoperiș. Ți-am spus că e cea mai înaltă clădire din locul ăsta, nu? Ei, mă gândesc că de sus o să îl pot vedea mai bine. O să îmi pot lua niște repere și o să-mi pot face un plan cum să abordez cercetarea clădirilor joase și lungi. Sunt 50, de aici de sus se vede foarte bine. Tot perimetrul fabricii este un dreptunghi foarte lung. Clădirea cu 2 etaje pe al cărei acoperiș fac pe cocostârcul și care, după toate aparențele, e clădirea administrației, este plasată cam la mijlocul laturii mici, iar în spatele ei se înșiră hangarele de care ți-am povestit. Și știi care e chestia cea mai mișto? Că pe acoperișul fiecărui hangar este trasat un cod cu vopsea fosforescentă. B25 se află chiar în mijloc. Chiar dacă nu ar fi avut

codul pe ea mi-ar fi sărit în ochi, întrucât iese din tiparul celorlalte clădiri. E mai îngustă și mai scurtă, astfel încât se află la o distanță mai mare de clădirile care o înconjoară.

Îmi întipăresc bine în minte traseul până la B25, apoi cobor cu atenție pe scara de incendiu. În afară de punctul de la poarta de intrare, am văzut gherete fixe în cele patru colțuri ale fabricii. Iar de acolo, presupun că se fac ronduri pe cele 4 laturi, cu latura cea mare parcursă pe jumătate de oamenii de la fiecare post de pază. Ceea ce înseamnă că traseul cel mai sigur pentru mine este prin mijloc. Și că am avut baftă chioară când am intrat.

Mă bucur de faptul că e o noapte fără lună și că în fabrică nu e nici pe departe orgia de lumini care se întâlnește prin alte părți. Cu toate astea, am parte de o bucată dificilă, aflată între colțul clădirii administrației unde m-a debarcat scara de incendiu și primul hangar din șirul de pe mijloc. Distanța care desparte cele două clădiri este de circa 25 de metri și toată fâșia respectivă de teren este foarte bine luminată. Aș putea să fiu remarcat cu ușurință. Mă uit în jurul meu, poate găsesc ceva care să mă ajute. Privirea mi se oprește pe o coșmelie lipită ca o gălmă de clădirea administrației. Postul trafo, bingo! Meșteresc cu șurubelnița la ușa chioșcului de curent și 5 minute mai târziu un superb scurt-circuit suflă în lumânările din incintă. Încui cât pot de bine ușa cuștii de curent și o tai spre șirul de hangare.

Nu știu ce naibii or face în clădirile astea, dar sunt lungi, băi vericule! Au cam 150 de metri lungime, ceea ce nu e de colea. Apuc să ajung abia pe la mijlocul celei de-a treia, că lumina revine în tot campingul. Din fericire, fiecare clădire e luminată doar de câte un felinar aflat deasupra ușii de intrare, deci mă mențin într-o semiobscuritate propice. Oricum, mă opresc din înaintat și mă ghemuiesc la pământ. Ciulesc antenele de satelit,

dar nu remarc nici un zgomot neplăcut. Pornesc mai departe, nu chiar în pasul piticului, dar ceva similar. Ajung după circa 10 minute la capătul celei de-a patra clădiri. La buza "poieniței", cum ar veni. Mă fac una cu pământul și-mi trimit privirile în misiune de cercetare.

E groasă, fraților. La intrarea în B25 sunt plantate 2 gărzi, în stânga și în dreapta ușii. Înarmate până în dinți. Au uniforme și armamentul unor luptători de gherilă. Sânul primitor al scumpei noastre țări (că știi cum sunt prețurile pe la noi, nu?) se dovedește ca de obicei generos cu toată lumea.

Acum, tu ce zici să fac, să-i atac cu șurubelnița din dotare? Nu, nu? Mda, ai dreptate. Nu mi s-a urât cu zilele, plus că n-am apucat până la vârsta asta decât să plantez niște copaci. Făcutul de copii și construirea de case l-am amânat de câteva ori până acum și nu vreau să rămân dator.

Nu-i vorbă, dacă aș reuși cumva să ajung pe nevăzute lângă cei doi, n-aș avea nevoie de mai mult de 10 secunde să-i neutralizez. Și asta chiar fără să apelez la șurubelniță. Dar înăuntru naiba știe peste ce o să dau. Că nu ți-am zis, dar hangarele astea nu au nici măcar o fereastră sau un luminator pe acoperiș. Nada! Singurul punct de acces, dacă nu există oareșce tuneluri subterane, e ușa păzită de cei doi Hezbollahi.

Postul trafo e departe, așa că am nevoie de o diversiune nouă. Un incendiu parcă n-ar suna tocmai rău, zic. Nu mă despart niciodată de briceagul elvegigian, așa că numa' material de ars trebuie să găsesc. Cum? Da, briceagul elvegigian e un fost Swiss Army care a trecut prin mâinile lui nea Gigi, să-i facă tuning. Dacă inițial avea vreo cinspe funcții banale (cuțit, furculiță, forfecuță, tirbușon, fierăstrău etc.), după ce l-a prelucrat nea Gigi a ajuns la 99 de funcții. Ți le enumăr pe cele mai comune: cazma, pompă de bicicletă, cort de 4

persoane, cric, păpușă gonflabilă, mașină de scris, picamăr, toaletă ecologică, barcă pneumatică. Dacă punea nea Gigi și niște lemn de foc, zău că nu mi-aș mai fi dorit nimic de la viață.

Ochesc niște tomberoane de gunoi lângă clădirea aflată în dreapta celei pe care o sprijin cu nădejde. Dacă nu-s deșeuri metalice sau bucăți de tencuială, merită să-mi încerc norocul. O iau târâș spre ele. Odometrul îmi spune că sunt și chestii organice în ele. Fabric un fel de fitil din mânecile cămășii, pe care-l dau cu spray de gaz lampant din briceagul elvegigian, apoi strecor o mână șerpuitoare în tomberon și dau niște pâf-pâfuri și în interior. Desfășor fitilul de-a lungul clădirii, îl aprind, iar eu mă întorc la locul de unde am plecat. Fitilul arde vioi, ferit de privirile celor doi cerberi. Dar când flacăra ajunge în tomberon, buuum! Se produce ditamai explozia. Am un noroc chior că sunt lipit de pământ, pentru că explozia împrășcă șrapnele ca la Oituz. Când șfichiuiturile încetează, țâșnesc ca din bloc-starturi spre intrarea în B25, să-l fac de rușine pe Usain Bolt. Cele două santinele sunt la pământ și n-ai face diferența între ele și niște strecurători. Frățicule, ce naibii or arunca oamenii la tomberon într-o fabrică de armament?

Tocmai mă aplec să culeg niscaiva artilerie grea de la cei doi perforați, când ușa de clădire se deschide cu forță și își face apariția un detașament de vreo 20 de gealați. Sunt genul solid și toți poartă cagule. Nu asta îmi reține însă excesiv atenția, ci faptul că fiecare din ei are în mână câte un Kalashnikov. Brațele lui mândel se duc instantaneu să gâdile stelele:

- Don't shoot! Ne tirez pas! Nicht schießen! ;No disparen!

- Cine ești și ce cauți aici? îmi latră în arabă unul dintre gealați, care pare a fi șeful micului detașament.

- Nu înțeleg! îi răspund pe limba lui Beckham. Vorbești engleză?

- Un puțin. Ce faci acum și cum te cheamă ei?

- Hoț. Am venit la furat de explozibil. Bum-bum! zic și fac semnul universal al datului cu jula.

Mă privește neîncrezător.

- Chemați poarta! se răstește el în arabă către tovarășii săi.

Dar nu e nevoie. Că pe alee își face apariția o mașinuță electrică dăngănind din clopoțel. Nu, nu mașinuță din aia de golf, ci din aia de care vezi prin gări, cărând baloți de ziare și saci de poștă. Troșcoleta frânează în fața noastră și 4 agenți Securesse coboară din ea cu bulanele în mâini.

- El hoț, zice arabul în engleza lui pocită și-mi dă un brânci către agenți. Voi luat și chemat Poliție.

Patru bulane care se abat concomitent asupra fermecătoarei mele persoane sunt exact cu patru mai mult decât poate suporta un om, mai ales că unul mă atinge serios la mir. Dau ochii peste cap.

Douăzeci și unu

Când pontez iar de prezență, am o durere monstră de cap și una gigantică de falcă. Sunt în cabina unui ARO din ăla vechi, cu banchete tari ca piatra și amortizoare ioc. Miroase a motorină de mă trăznește, deși în fața mea e un gradat în vârstă care fumează niște puturoșenii care ai fi zis că anihilează complet simțul mirosului la om.

- Unde sunt?

- Pe drum spre secție.

- Care din ele?

- La Măgurele e o singură secție, zice el. Aia de Poliție.

Dacă nu m-aș resimți după întâlnirea cu bastoanele Securesse, aproape aș gusta gluma.

- Aoleo, ce mi-au înmuiat ăia oasele. Au voie să dea în halul ăsta în oameni? fac pe nizaniul.

- Pentru pătrundere noaptea pe proprietate privată? Pfff, ați avut noroc că nu aveau arme, că puteau să vă împuște direct. Era dreptul lor. Și acum nu mai mergeați cu duba, ci cu dricul. E tot un ARO, de-ăla de s-a dat pentru dus copiii la școală, da' e mult mai paradit decât ăsta, să știți.

Omul îmi e simpatic. Se învârte în jurul a 60 de ani și-mi aduce nițel aminte de nea Gigi.

- Auziți, credeți că pot să dau un telefon?

- Tot ce am găsit la dumneavoastră e într-o pungă sigilată, în față, la colegul meu. Dar oricum ar fi împotriva regulamentului. Vorbiți cu șeful când ajungem la secție. Fumați? Că o țigară pot să vă dau.

- Nu, mulțumesc, m-am lăsat acum 10 ani.

Fluieră a admirație.

- Să știți că și eu am încercat de vreo... dracu mai știe de câte ori. N-am rezistat niciodată mai mult de o zi. Aveam niște draci pe mine, de nu pot să vă explic. Pe vremea lui Ceaușescu tot era bine, că mai luam la pumni pe câte un studentache de-ăsta, pe care-l rețineam la secție pentru că avea părul lung, sau pentru tulburarea ordinii publice, sanchi! Dar cu democrația gata, nu mai puteai să te atingi de nimeni nici cu o floare. Am încercat eu să compensez cu baba mea, dar nu ai aceeași satisfacție, că nu poți să dai într-o femeie cum dai într-un bărbat, păi nu? Asta pe de o parte, iar pe de alta, m-a amenințat baba că mă lasă dacă o mai ating, și eu nici ciorapii nu mi-i găsesc fără ea. Așa că de vreo cînșpe ani m-am lăsat de lăsatul de fumat. O să mor cu paiele aprinse-n bot, asta e!

O contră pe care o încasez la nivelul șalelor mă anunță că am ajuns la destinație. Ne deschide agentul care a condus strămoșul mașinilor 4x4. Secția de Poliție împarte o casă găunoasă cu Oficiul Poștal. Mai sunt două Loganuri parcate în curte, semn că e toată lumea acasă, pregătită pentru oaspeți.

Când îmi introduc neasemuita-mi personalitate în ambient, mă simt nevoit să duc o mână la falcă. Nu atât de durere, cât mai ales s-o țin la locul care i-a fost desemnat de Proiectantul Șef. Pe cât de paradit e exteriorul, pe atât de luxos e interiorul Secției de Poliție Măgurele. Nici sultanul Bruneiului nu cred să-și fi dotat în halurile astea secțiile de poliție, în condițiile în care se știe, sunt ale lui, iar omul e mână spartă. Peste tot lemn de esență nobilă, mobilier minimalist, sticlă, accente de culoare inteligent folosite, artă contemporană de bun gust, lumini discrete care pun în valoare spațiul. Mă uit ca vaca, bineînțeles.

Sunt condus în biroul Jupânului Șef. De fapt nu, nu zic bine. Sunt condus până în fața ușii acestuia și sunt lăsat acolo. Ciocănesc discret. Ușa nu

batantează (păi dacă nu noi o să îmbogățim lexicul strămoșesc, atunci cine?) ca o ușă normală la toc, ci culisează grațios. Intru. Într-o cameră din Japonia secolului al XIX-lea. Pe jos, tatami. Pe cei patru pereți, tablouri japoneze și câteva haiku-uri scrise de mână pe niște pergamente. Într-un colț al camerei e amenajată o grădină japoneză în miniatură, cu bonsai, nisip, pietre și un mic izvor care șopăcăie vesel.

Așezat pe tatami mă așteaptă un nene încă verde la cei 50 de ani câți are creștați pe răboj. E ras complet în cap și posedă niște fălci puternice, de rumegător de elită. Are un kimono simplu pe el, dar cu niște modele întunecate, care contrastează puternic cu albul camerei și atmosfera zen a acesteia. Să ne înțelegem, tipul e tot atât de japonez pe cât era și mă-sa lui Ștefan cel Mare și Sfânt de Iubăreț.

Mă descalț, apoi fac o plecăciune adâncă, așa cum am văzut în filme.

- Cum preferați ceaiul, mai slab sau mai tare? mă întreabă insul fără să mă privească, atent la setul de ceai pe care îl are în față.

- Usucha, domo arigato, îi spun și mă așez în fața lui.

Se stăpânește destul de bine, dar îi tremură aproape imperceptibil mâna când ia ceaiul cu lingurița de bambus din cutie.

- Cunoscător al vechilor tradiții japoneze, să înțeleg.

- Nu la nivelul dumneavoastră, zic. Dar toți am citit Clavell în copilărie și unii dintre noi am rămas cu ceva sechele. Eu de pildă, cu pasiunea pentru ceaiul verde, pregătit după metoda tradițională.

Umple cu grijă două cupe și-mi întinde una. Nu știu de unde își face aprovizionarea, dar marfa este excepțională. Ne bem ceaiul în liniște, privindu-ne în ochi, fără să scoatem nici un cuvânt. Nu plec

privirea nici de-al naibii, îl simt că vrea să-și ia revanșa pentru momentul de adineauri.

Cedează abia când e nevoit să toarne a doua cupă.

- Care e de fapt povestea cu fabrica? Am înțeles că ați fost prins la furat acolo?

Trebuie să merg pe sârmă. Fără plasă de protecție.

- Ați fost informat greșit. Este adevărat că am intrat în fabrică neautorizat, dar nu la furat. Sunt foarte multe deșeuri care se aruncă acolo și care mie îmi sunt de folos.

- Pentru ce anume? Sper că nu aveți o fabrică de arme acasă, nu?

- Nu, nu, sunt sculptor, zic. Sculptor de instalații.

- Hm. Toma Bucur. N-am auzit de dumneavoastră.

- În primul rând pentru că numele meu de artist este Timișoreanu. În al doilea rând, pentru că expun mai mult în străinătate. Statele Unite, Franța și Anglia cel mai des. În România am avut o singură expoziție, la Cetate. Știți, locul acela de lângă Dunăre al lui Dinescu.

- Cum să nu! Știți că sunt născut în aceeași zi cu Mircea Dinescu? Doar că dânsul e născut în '50, iar eu în '60. Am și trecut într-un concediu pe la Cetate acum vreo doi ani. Am mâncat o saramură excepțională, făcută chiar de Dinescu. Așa zicea chelnerul, cel puțin.

Îmi convine direcția, așa că pedalez cu sârg.

- Să știți că e un om deosebit. Și n-are chiar nici o legătură ce se vede la televizor și cum e dânsul în realitate. Și câți oameni a ajutat! Păi când am avut eu expoziție acolo, erau în tabără 10 pictori, 10 sculptori și 10 scriitori. Casă și masă asigurată o lună de zile, ei numai să creeze. Mare iubitor de

artă, domnul Dinescu, da. Ca dumneavoastră, dacă îmi permiteți. Am văzut niște exponate foarte interesante la intrare.

- Nu, eu n-am nici un merit, nevastă-mea e cu d-alde d-astea. Eu sunt vinovat doar de ce vedeți aici, în biroul meu.

- Dar cum ați făcut să primiți fonduri pentru o astfel de amenajare?

- Fonduri? Ha, ha, ha! Fonduri, auzi! Statul n-a dat nici un leu. Tot ce ați văzut e plătit din buzunarul meu. Nevastă-mea a moștenit niște terenuri prin Băneasa și am luat pe ele câteva milioane bune acum vreo trei-patru ani. Și-am zis atunci: mă, noi tot petrecem mare parte din zi la serviciu. Că și ea e educatoare la grădinița cu program prelungit. Haide să le facem așa cum ne-ar plăcea nouă să fie, fără să ne uităm la bani. Copii nu avem, măcar să facem ceva cu banii ăia, dacă tot a dat norocul peste noi. Păi să vedeți cum arată și ce dotări are grădinița din Măgurele... pffiu! vin oameni din București să-și dea copiii la noi!

- Și nu era mai bine dacă o luați pe doamna și plecați să vedeți lumea? Ați rămas aici, dumneavoastră să dați peste nas infractorilor, iar dânsa la ștersul de nasuri de viitori infractori?

Mi-aș da singur două după ceafă. Am uneori momente din astea, când limba funcționează ca un organ autonom, știi?

Aparent nu-l ating cuvintele mele. Dar, așa cum am văzut că se scrie în toate cărțile bune, văd trecându-i o umbră prin priviri. Își vâră mâna dreaptă în mâneca de la chimono, iar în clipa următoare se aude ușa în spatele meu.

- Nicule, ia-l pe domnul la declarații, eu am terminat cu el. Apoi îl bagi la beci dacă a venit mandatul de la Parchet.

Și gata! Încetez să mai exist pentru el din acel moment.

Nicu e un vlăjgan blond, cu o mustăcioară de fante de baltă pe buza de sus și cu un smoc de păr crescut imediat sub buza de jos. Mă înșfacă de braț și aproape mă târăște după el. Sunt doar în ciorapi, pantofii mi-au rămas în bojdeuca iubitorului de flori de cireș. Aducă la asta faptul că port o cămașă cu mânecă lungă fără mâneci și înțelegi de ce stârnesc rumoare când traversez sala principală a Secției, pe care am avut onoarea, plăcerea și avantajul de a ți-o descrie vreo două-trei pagini în urmă.

Ne înfigem pe o ușă care poartă cu mândrie o plăcuță pe care citesc "Biroul Doi". Înăuntru dăm peste o încăpere lungă, terminată cu o fereastră care ocupă cam jumătate din perete. Mese futuriste, scaune de birou Herman Miller și o canapea Mies van der Rohe îmi fac cu ochiul. Philippe Starck n-ar avea nimic de obiectat să lucreze într-un astfel de birou, îți spun. Ah, și calculatoarele sunt iMac-uri, vericule. Nu ne jucăm, da?

Așezat la una din mese stă un polițist gras și transpirat, cu chipiul dat pe ceafă. Are niște căști enorme care îi acoperă complet urechile și care sunt așezate peste chipiu. E cu ochii lipiți de monitor. Unde se află în plină desfășurare de forțe un pornache extrem de hardcore. Evident că nu ne aude, nu ne simte.

Blondul de Nicu mă trânteste pe un scaun, apoi se apropie de colegul său și-i aplică simultan cei doi caltaboși din dotare peste excrescențele care-i livrează grasului gâfâieli în canalele auditive. Lovitura e magnifică. Omului îi ies ochii din cap ca peștelui ciocan și devine brusc stacojiu. Întoarce o privire injectată înspre sursa șocului, își scoate cu gesturi moi căștile, se ridică de pe scaun și apoi se prăvălește ca o baligă. Mustăcioară îl privește

cu dezgust, trece peste el de parcă n-ar exista, oprește fornicările din calculator și ridică receptorul:

- Mariane, veniți de-l luați pe animal, că i s-a făcut iar rău. Și chemați ambulanța.

Câteva clipe mai târziu doi băieți în civil se înființează în birou și-l scot afară pe brațe pe amatorul de porn.

- Dacă mă deranjează careva până nu-l chem eu, l-am belit cu mâna mea! îi informează cu amabilitate Nicu.

Îmi cade la marele fix chestia asta. Și știi de ce? Fiindcă pe biroul vecin celui ocupat de grăsan am ochit ceva mai devreme un plic transparent burdușit cu lucrușoarele pe care le aveam asupra mea atunci când m-au ridicat băieții: cheile, mobilul, briceagul elvegigian, portofelul, ba chiar și șurubelnița luată din Vespa. Iar socotelile mi le făcusem cam de mulțisor și în nici una din variante nu rezultase că aș putea să mă bucur de ospitalitatea Poliției Măgurele.

Toni B. e omul pe care-l poți folosi cu succes pe post de piston, întrucât e capabil să comprime la maximum timpul dintre decizie și acțiune. Nu-ți imagina că mă transform brusc în Bruce Lee + Chuck Norris = Fight și că mă rup în talente cu voiNicul meu. Nu că nu mi-ar fi plăcut, dar timpul mă presează. Aplic metoda "Stejar, extremă urgență". Mă ridic de pe scaun, îi pun mâna pe umăr și apăs cu putere cu degetul mare un anume punct situat deasupra claviculei drepte. Over and out! Jumătate de oră, familia și prietenii sunt rugați să nu-l caute pe Nicu, că e în misiune în Țara Viselor Răsare. Îl pun pe canapea, să-i facilitez tranzitul oniric.

Îmi recuperez marfa și mă îndrept spre geam. Afară, liniște și pace. Minus cocoșii, care au început să cucurigească deja populația măgureleană. O geană aruncată spre ceas îmi

relevă faptul că sunt deja câteva minutele grăbite care au trecut în fugă de ora 4.

Stau lângă geamul deschis și aștept știi ce? Exact, ambulanța chemată la căpătâiul grămezii de slănină. N-am mult de răbdat. În câteva minute, în parcare își face apariția soră-sa lui Ferdinand. Are un gabarit mai mic decât dricul lui tanti Mitza, dar diferența de vârstă dintre cele două mașinoanțe nu e foarte mare. Născută în '75 maximum, ambulanța e construită pe un șasiu de ceva marcă americană, are un bot lung și faruri alungite, care se termină în niște ornamente de inox ce urcă pe aripi și ajung aproape de parbriz. Bena e supraînălțată și e prevăzută cu niște geamuri înguste pe laterale și pe ușile din spate. De pe partea șoferului coboară o femeie zdravănă, cu kilometrajul pe la vreo 50 de ani, îmbrăcată într-un halat, cu un stetoscop agățat de gât și o geantă măroacă în mână. Lasă portiera deschisă și se repede în secție.

"La un semn deschisă-i calea", zice Poetul, iar mândel nu așteaptă să fie invitat de două ori. Încalec fereastra și cât ai zice pește(le-de-mare-cu-alga-sub-înotătoare), mă înființez în ambulanță. Sunt două târgi în benă. Mă pitesc sub cea aflată în spatele scaunului pasagerului din dreapta.

Nu cred că trec nici 3 minute de la manevrele mele de noapte, că se întoarce jupâneasa bodogănind:

- Osânză libidinoasă și slinoasă! Auzi, să mă ciupească de cur, nenorocitul. Păi dacă nici ca polițist nu ești capabil să-ți stăpânești hormonii, ce poți să mai pretinzi de la ăștia care violează babe de 90 de ani? Avea dreptate săraca maică-mea, Dumniezo s-o ierte! când zicea că penisul este cel mai trist melc, fiindcă duce toată viața în spinare ditamai animalul.

În timp ce-și recită monoloagele vaginului, își pornește herghelia și îi dă bice. Iese în trombă din curtea Secției de Poliție și o calcă de parcă ar avea

de bătut niscaiva recorduri. S-ar putea să greșesc, dar mi se pare un moment bun să-mi anunț prezența:

- Bună dimineața, stimată doamnă.

Pune violent frână, dar eram pregătit mie în sută, nici nu mă clintesc. Continui netulburat:

- Să știți că sunt într-un totu de acord cu dumneavoastră. Dacă e posibil așa ceva, polițistul acela gras se uita la filme deșuchate când i s-a făcut rău. Chiar mă gândeam dacă nu cumva o fi făcut vreo congestie sau ceva.

- Congestie pe mă-sa! face ea. A făcut o cădere de tensiune, atâta tot. Doar o cădere de tensiune, dacă mă înțelegi unde bat. Dar tu cum ai ajuns aici, dragută?

- Am fugit din secția de poliție. Am treabă de nu știu pe unde să scot cămeșă, iar polițiștii ar fi vrut să mă țină la ei.

- I-auzi! Păi și de ce, dragută?

- Pentru că mă iubesc foarte mult, îi răspund cu multă convingere.

Râde cu poftă.

- Ești simpatic. N-oi fi vreun infractor periculos sau mai știu eu ce criminal?

- Eeeu? Păi nu vă uitați puțin și la om? Ce credeți, aș putea eu să fac tot felul de grozavii cu fața asta? Chiar dacă aș vrea nu aș putea, că vorba aia, degeaba vrei dacă nu te ajută și fața.

- Da, nu zic nu, ești arătos. Dar dacă n-ai făcut nimic, cum de ai ajuns la Poliție? Chiar așa, pentru nimic, nu cred că mai pot să te rețină în zilele noastre.

- Din greșală m-au reținut, vă rog să mă credeți. Am intrat într-o curte și paznicii au crezut că am venit la furat, așa că au chemat Poliția.

- Pe când tu, nu venisei decât să admiri cerul pe timp de noapte.

Cam are cuvintele cu ea doctora, ce părere-ți faci?

- Nu, venisem să-mi eliberez sora, nepoțica, mătușa și un prieten. Oamenii de acolo i-au luat ostateci, ca să mă țină pe mine legat de mâini și de picioare. Să nu-i deranjez în niște grozăvii pe care le pun la cale.

- Nu glumești? Ostateci, aici la noi, în Măgurele?

- Din păcate nu glumesc. Și tocmai pentru că e adevărat, am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Nu e foarte entuziasmată și nici foarte convinsă de cele ce-i spun, dar încuviințează.

- Ce trebuie să fac?

- Să mă duceți până la fabrica Mori&Mori și să-mi dați tot oxidul de azot și analgezicele pe care le aveți.

Douăzeci și doi

Da vericule, am de gând să intru iar în ei. Ca un Panzer, auzi? Ca un Stuka, mă-nțelegi? Doar că de data asta, știu și cu cine și cu câți am de a face. Plus că acum voi avea de partea mea elementul surpriză (oare din cauză că ora e atât de înaintată am început să dau texte din nemuritorul Ionel Stoica?). Sunt sigur că nu se așteaptă nimeni să mai aibă "incidente" în noaptea asta.

O să intru prin același loc. O să mă duc direct spre B25. O să-i anihilez pe paznicii de afară pe tăcute și cu mâinile goale (și nu prea curate), iar celor dinăuntru le pregătesc o bomboană frumos aromitoare. Am avut un super profesor de chimie la Academie, care ne-a învățat o grămadă de trucuri. Iar cum chimia e mama vieții, că tot ce mișcă se bazează în esență pe niște procese chimice, tot ce am învățat are o aplicabilitate practică în viața de zi cu zi. Mai mult sau mai puțin letală, sigur. De la el am o rețetă de oxid de azot cu analgezice, o nebunie! În cantități suficiente liniștește un sătuc mai măricel în mai puțin de 3 minute.

Aflu că doctorița se numește Alina, ceea ce mi se pare foarte potrivit pentru un medic. I-o spun și ei, îi face vădită plăcere și ne mai împrietenim puțin.

Ajungem destul de repede la fabrică. O rog pe Alina să treacă de poartă și să mă lase 500 de metri mai departe. Fabrica e liniștită, nimic nu pare să se fi întâmplat în cele câteva ore cât ne-am lipsit unul altuia. Nici o mașină în fața clădirii administrative. Mi se par niște semne bune.

Alina trage pe dreapta ambulanța și vine să facem împreună inventarul medicamentos. Are

două tuburi cu oxid de azot, dotate fiecare cu mască inhalatoare. Le iau, împreună cu trei cutii de codeină și cinci cutii de algocalmine la fiolă, plus o rolă de leucoplast.

- Aveți din întâmplare o sticlă de apă la 0.5?

Caută prin gioarsele adunate pe scaunul pasagerului din dreapta și îmi întinde sticla cerută.

- Dar nu-i plină decât pe jumătate, să știți.

- E mai mult decât suficient, zic. Știu că abuzez de amabilitatea dumneavoastră, dar aș avea nevoie de ceva în care să pun tot calabălăcul ăsta.

Face iar manevra de mai devreme și-mi prezintă un rucsăcel promoțional de la o marcă de biscuiți.

- Bun?

- Perfect!

Îmi împachetez jucăriile. Încap la marele fix! Îmi pun rucsăcelul pe umeri și îl fixează strâns, să nu aibă joc.

- Vă mulțumesc foarte mult. Sper să mă pot revanșa cândva față de dumneavoastră, îi spun Alinei.

Îmi întinde o carte de vizită. Scrie simplu: dr. Alina Ianculescu - Urgențe și un număr de mobil.

- Dacă reușești să-ți eliberezi rudele și o să ai nevoie de mine, mă găsești la numărul ăsta. Ai grijă, Toni.

Și mă îmbrățișează.

Fac stânga împrejur ca în armată, scurt și rapid, ca să-mi ascund tulburarea. Și atac cu un fuleu decisiv șoseaua, pe direcția fabrica Mori&Mori.

Ca de fiecare dată când alerg, îmi vin idei proaspete și se clarifică idei vechi. Nu e O.K. să intru în fabrică prin același loc ca data trecută. Va trebui să o fac pe la poarta mare. Am nevoie de mașina electrică a paznicilor de la Securesse. Nu atât pentru transportul lui mândel, cât mai ales

pentru restul trupei pe care am venit să o recuperez.

În apropierea fabricii, cârmesc spre fundătura unde am lăsat-o pe Vespa. Dacă nu cumva am confundat eu locul, atunci înseamnă că scuterul a făcut roți. Ba nu, găsesc copacul de care îl priponisem, cu lanțul închis și înfășurat în jurul trunchiului. Atât doar că acum, în locul scuterului, e o bucată de carton pe care scrie cu o cariocă fosforescentă FRAIERE. Mda.

Cerul a căpătat o nuanță lăptoasă. Vin zorile.

Mă apuc să-mi meșteresc cocktail-ul moșeneov. Că asta face el, adoarme. Am nevoie de două porții, una mai mică pentru poartă și una mai măroacă, pentru B25. Tai sticla primită de la Alina, cu grijă să nu vărs apa. Partea de sus o să o folosesc pentru Securesse. Pisez codeină și dizolv praful rezultat în cele două recipiente, apoi adaug algocalminul din fiole. Înmoi cu bricheta încorporată în briceagul elvegigian plasticul, în așa fel încât să rezulte un gât subțire și lung. Dau drumul prin el oxidului de azot și urmăresc cum se întărește conținutul și urcă pe gâtul cel subțire. Când substanța solidă ajunge până aproape de capăt, opresc gazul și sigilez conținutul, tot cu ajutorul flăcării, dar completez pentru siguranță și cu niște straturi de leucoplast. Obțin astfel două recipiente închise ermetic. Fac o creștătură lungă în plastic, cu grijă să nu-l perforiez, și o acopăr apoi cu leucoplast. Acum am două recipiente, care izbite de o suprafață solidă se vor sparge. Iar atunci, la contactul cu aerul, substanța solidă din interior se va gazifica și bum! Moș Ene îi va suda la gene pe toți cei aflați prin preajmă.

Sunt gata de atac. Îmi fac cruce. Pe rând, cu fiecare picior, ca să îmi flexibilizez articulațiile.

S-a făcut lumină binișor. Cucul de la mână zice că-i 5 fără 5 minute, ceea ce mi se pare

peremptoriu potrivit pentru a demara acțiunea de comando.

Mă îndrept spre poarta fabricii. Coșmelia paznicilor, mai scundă cu cel puțin 3 metri decât poarta, e plasată în stânga acesteia. Are un geam în partea dreaptă, iar ușa de acces, deși nu o văd, cu siguranță se găsește pe latura dinspre fabrică. Îmi iau din ochi punctele de sprijin pentru atac. Pun recipientul cu gaz solidificat în buzunarul din dreapta, să fie la îndemână. Restul lucrurilor, în rucsăcelul pe care l-am luat cu mine, pentru orice eventualitate. Gata, Doamne-Ajută!

Sprintez. Picior în primul punct de sprijin. Salt în gol. Mă prind de marginea de sus a porții, apoi mă ridic în brațe, în poziție verticală. Salt în echer pe spate. În aer mă răsucesc la 45 de grade, fac un șurub și aterizez în picioare pe acoperișul plat al punctului de pază. Țâșnesc către marginea dinspre fabrică a acoperișului. Sar în gol, fac un nou șurub și aterizez în picioare, exact în fața ușii coșmeliei. Scot butelca din buzunar, deschid ușa și izbesc recipientul de podeaua de ciment, apoi închid ușa. Zăresc 5 agenți înăuntru care rămân ca la fotografie când mă văd. Se aude un fâsâit, apoi liniște. Cu totul, nu a durat mai mult de 30 secunde toată operațiunea.

Văd troșcoleta electrică parcată lângă punctul de pază. Tai contactele de la clopoțelă, că n-am nevoie de fond sonor. Nu-mi trebuie cheie, înfig lama briceagului în contact și o ia din prima. Geme din toate încheieturile utilajul, dar hei! are patru roți, nu consumă mult la sută, are o viteză mai mare decât un campion de la Special Olympics și e decapotabilă. Păi dacă asta nu e mașina ideală, zău că nu știu care o fi!

De data asta o iau pe alea dintre rândurile 2 și 3 de hangare. Când ajung cam la jumătatea hangarului care e plasat în fața celui care poartă numele B25, opresc mașinuța. Cobor și o iau târâș

pe lângă clădire. Ajung la punctul terminus, la colțul clădirii. Îmi ridic privirea spre B25. Ușa hangarului e larg deschisă și nici urmă de gărzi. Să se fi regrupat toți înăuntru după incidentul cu mândel? Bine, dar atunci de ce să fie ușa deschisă? Să mergem să culegem niște răspunsuri, nu? Vii cu mine sau rămâi să privești de la distanță? Bineee!

Pas alergător până la B25. Mă lipesc cu spatele de zid. Fabrica e liniștită, doar orașul începe să se audă cum se dezmoștește și revine la viață. Trag cu urechea. Se aud voci înăbușite, dar nu disting nici un cuvânt. Înaintez spre ușa deschisă, centimetru cu centimetru, lipit cu spatele de zid. Am recipientul cu amestecul oniric pregătit. Arunc o privire scurtă dincolo de prag. Și rămân știi cum? Exact, ca la dentist.

E puțin spus că peisajul e mucificant, dar n-am alt cuvânt mai bun care să exprime senzația. E o mare de corpuri prăvălită pe jos. 40 sau 50, nu știu exact, că nu stau să le număr. Oricum, sunt multe. Toți sunt îmbrăcați în uniforme de asalt, au fețele acoperite de cagule și sunt înarmați de parcă s-ar fi pregătit să atace Pentagonul. Și nu mișcă nici unul, deși nimeni nu pare să fi fost atins cu ceva. Nu există sânge, răni, ciurui, nimic! Iar la vreo douăzeci-treizeci de metri distanță de grămada de trupuri, e un grup statuar (în sensul că stă în picioare) de 3 persoane care discută animat. Una dintre ele e un moșuleac care bate spre 70 de ani, cu două smocuri de păr care-i păzesc chelia, cu niște pungi enorme sub ochi și un nas mare și turtit, de fost boxer. Celelalte două persoane sunt Blondina de la Mogoșoaia și valetul ei, Pătrățel-Dreptunghiel cel mânuitor de bulănel care-l face piua pe mândel.

Mă înfirip în pragul ușii. Fără pic de modestie acum, dar sunt o apariție absolut splendidă. Ia gândește-te: sunt în niște ciorapi rupți și murdari ca vai mama lor, am o cămașă înnegrită, cu

mânele smulse, am fața tumefiată pe ici, pe colo, prin părțile esențiale, de la bastoanele încasate în portret câteva ore mai devreme, duc un rucsăcel roșu în spate, iar în mâna dreaptă țin amenințător un recipient care de la distanță sunt sigur că seamănă cu o moluscă din Cretacic.

- Bună dimineața, soare! fac către asistența care mă privește ca pe un zeu ieșit din spuma dimineții.

Pătrățel are senzația acută că apelativul i-a fost dedicat în exclusivitate, așa că are impulsul să pornească spre mândel. Să-mi ceară autograful, probabil, ca să aibă cu ce să mă snopească în bătaie.

- Miss Mogoșoaia, ține-ți buldogul în lesă. Am în mână un obiect care vă poate transforma aproape instantaneu în companionii perfecți ai băieților ăștora împrăștiați pe jos. Nu știu prin ce coincidență sunteți aici, dar cu toate că ați încercat să mă transformați în nutreț pentru pești, nu suntem dușmani. Sunt aici doar pentru a-mi elibera familia.

- Of, Toni, ți-am spus să nu iei destinul ca pe un șir de coincidențe, îmi răspunde ea cu aceeași voce de fetiță, reținându-și cu un gest animalul de pază.

- Maia? face moșneguț, trezit ca dintr-un vis.

- Da, spun. E nepoțica mea. Și mai este mama ei aici, adică soră-mea, plus tanti Mitza și nea Gigi.

- Oh, face moșul dând a lehamite din mână. Țștia doi m-au înnebunit de cap cu jocul ăla dobitocesc și certurile lor.

- Bun, pe ei îi caut. Unde sunt?

- Jos, lângă laborator. Sunt în două camere, vecine cu a mea - și întinde un braț descărnăt să-mi arate o scară pe care n-o observasem până atunci. Coborâți pe-acolo, faceți dreapta pe primul coridor, apoi mergeți până în capăt și faceți stânga. Acolo sunt camerele de locuit.

- Vă mulțumesc foarte mult domnule...

- Doctor Palade, răspunde moșul.

Jap! O iau din plin. Și vine și a doua bucată, trosc!

- Adică tata, zice Blonda.

Harșt! Harșt! Îmi ard două palme să-mi pun în ordine neuronii care o luaseră razna.

- Doctor Palade? zic. Savantul? Adică, vreau să spun, cel care a inventat laserul cu furuncule?

Izbucnește în plâns ca un copil și începe să-și bestializeze cele două smocuri de păr:

- O, blestemat fie momentul în care am făcut acea descoperire, blestemat, de trei ori blestemat!

- Sută la sută de acord cu dumneavoastră, zic. Știți ce vrea să facă Zhubin... adică Einstein, vreau să zic - mă corectez eu din mers - chiar astăzi? Să-l folosească împotriva Primei Doamne a Americii. Trebuie neapărat să-mi spuneți cum poate fi oprită raza aceea cauzatoare de furuncule.

- Nu poate fi oprită, zice el. Raza penetrează orice material. Am creat un monstru invincibil, vai mie! Dar laserul pe care i l-am făcut domnului Einstein nu mai e, a dispărut.

- Cum? strig.

- Da, zice moșul. Pur și simplu a dispărut din laborator. Domnul Einstein îl adusesese ieri seară la încărcat. Pe la 1 sau 2 noaptea, au venit cei de la pază să mă întrebe dacă totul era în regulă, că fusese prins un hoț în incinta fabricii. Le-am spus că da, sigur, dar atunci am observat că lipsea laserul. L-au sunat pe șeful lor, un domn foarte palid și foarte rău, care a sosit aici și s-a certat îngrozitor cu cei de la pază, într-o limbă ciudată. Eu le-am spus că în laborator nu intrase nimeni în afară de mine, au răscolit peste tot, dar n-au găsit laserul, apoi domnul cel palid a plecat și au venit și mai mulți oameni de pază, inclusiv în laborator.

Răsuflu ușurat:

- Doamne, fii binecuvântat! Înseamnă că atentatul planificat azi n-o să mai aibă loc.

- N-aș fi atât de sigur, tinere. Vezi tu, după circa o oră s-a întors domnul cel palid și mi-a cerut laserul cel vechi, pe care l-am făcut în 1987.

- Care e funcțional?

- Bineînțeles. L-am păstrat cu sfințenie, întrucât cu el... cu el...

Și iar izbucnește în plâns și-și chinuie smocurile.

- Ooof, Violetta!

- Haide, tată, să mergem!

- O clipă! spun. Voi cum ați intrat aici?

- Pe ușă, zice simplu Blodina. Și tot pe ușă o să și plecăm.

- Și armata din teracotă cât o să mai rămână în starea asta nesimțitoare?

- Până când tata și cu mine vom fi în siguranță.

- Miss, o clipă, să îi iau și pe ai mei și plecăm împreună. Îmi datorezi măcar asta.

- Bine, Toni, ai 5 minute. Dacă nu te întorci până atunci, noi am plecat.

Prind ultimele cuvinte de pe scară deja. Cum a zis doctorul Palade? Dreapta, capăt, stânga, nu? Arată ca un spital foarte întortocheat locul ăsta. Sunt tot felul de coridoare, întretăiate de uși batante, cu săli și încăperi felurite de o parte și de alta. Străbat în pas alergător spațiul. Fac stânga pe unde mi-a zis savantul cel scrântit și dau într-un mic coridor. În stânga, o ușă pe care scrie "Cercetare". ăsta o fi fost laboratorul de care zicea Palade? În partea dreaptă, trei uși. O deschid pe prima. Un pat simplu, un dulap, o ușă în fund, care dă probabil spre baie. În afară de aceste elemente decorative, camera e goală. Deschid ușa următoare. O cameră la fel cu precedenta. Atât doar că în pat doarme Ramona, în brațe cu Maia,

care îl ține strâns la piept pe Pooy. O scutur ușor pe Ramona de umăr. Deschide imediat ochii. Duc degetul la buze:

- Să n-o trezești pe Maia. Haide, mergem acasă, îi șoptesc.

Nu așteaptă să-i spun de două ori. Se ridică din pat, se încalță, ia lucrurile ei și ale fetei, le îndeasă în geantă, pune geanta pe umăr, apoi o ia ușurel pe Maia în brațe și mă urmează pe coridor.

Deschid următoarea ușă. Tanti Mitza și nea Gigi stau pe câte un colț de pat și joacă table.

- Șase-unu, tocmai zice mătușă-mea.

- Tanti Mitzo, nea Gigi, haidem! N-avem mult timp.

Tanti Mitza privește concentrată pentru o secundă jocul, apoi închide cutia.

- Gata, le-am fotografiat. Eu aveam de făcut 6-1, să nu te aud cu discuții după aia, da? zice tanti Mitza și-i dă cutia lui nea Gigi, apoi ieșim cu toții din cameră.

O iau înainte, ca să le arăt drumul și să le impun ritmul.

- Chico, ce ți-a luat atâta timp? Te așteptam de aseară, zău, o aud pe draga mea de mătușică. Și ce-i cu tine de arăți în halurile astea?

- Of măi Mitzo, păi tu așa știi să-i mulțumești omului? face nea Gigi.

- Auzi, băi figură? Matale mai întâi să înveți să dai cu zarurile alea și p-ormă poți să te exprimi legat de diverse alte probleme la ordinea zilei.

- Ce face? se sufocă nea Gigi de indignare. Păi e 171 la 169 pentru mine la partide, coană mare. Sau încep să te lase memoria?

- Șșșt, mai încet, că o treziți pe Maia! zice și Ramona de colo.

Îl înțeleg pe Palade. Dacă au ținut-o de ieri după-amiază tot așa, mă mir că nu și-a luat câmpii.

Ah, stai, că și i-a luat cam de mult, așa e.

Ajungem iar la parter. Blonda și pajul dânzei, precum și bătrânul savant sunt încă aici.

- Să mergem, zic. Sunt cu mașina. Cel puțin până ieșim din fabrică.

- De la poartă încolo vă descurcați, zice Blonda.

Scot telefonul și cartea de vizită a Alinei Ianculescu din buzunar. Răspunde din prima:

- Sărut-mâna, doamna Alina, Toni sunt. Puteți cumva să veniți la fabrică, la Mori&Mori să ne luați? Nu am la cine să apelez așa din scurt.

- Da Toni, sigur, sunt foarte aproape. O să trag mașina în față.

- Mulțumesc mult. În două minute ajungem.

Îmbarc pe toată lumea în automobilul cel electric. Întorc și demarez în forță.

La postul de pază toată lumea soilește încă, nu s-a dat deșteptarea. Miss Mogo mă privește mirată:

- Da, zic, am și eu vrăjile mele.

Îmi zâmbește.

Ieșim cu toții pe poarta cea mare. Ambulanța ne așteaptă în față.

- Vreți să vă ducem și pe voi undeva? o întreb pe Blondi.

- Nu, zice ea, că și noi suntem cu mașina.

Și-mi arată o dubiță parcată vreo douăzeci de metri mai departe, chiar la stradă, pe care scrie mare "Circul Disney". Ne luăm rămas bun.

- Pot să știu cum te cheamă?

- Până astăzi, Veronica și atât. De astăzi însă, Veronica Palade.

- Mulțumesc, Veronica Palade. Promiți să răspunzi la telefon dacă te voi suna? S-ar putea să am nevoie de tatăl tău.

- Da Toni, promit.

Ne despărțim. Alina pare că s-a împrietenit între timp la toartă cu tanti Mitza. Pe bază de mașini ciudate, pun pariu!

Maia doarme pe unul din paturile-targă. Ramona e așezată lângă ea și o mângâie ușor pe păr. Nea Gigi e în spatele scaunelor din față și studiază fascinat detaliile bordului.

- Mulțumesc, Toni, zice soră-mea. Am tras o spaimă, de nu pot să-ți spun! Cred că am îmbătrânit 12 ani în astea 12 ore sau câte or fi fost.

- Vezi, mamă dragă? Și te plângeai că ești prea stresată.

- Oh, crede-mă, toate mi se par o glumă acum.

Alina a terminat turul exterior pe care i l-a făcut lui tanti Mitza, așa că intră amândouă în cabină.

- Doamna Alina, să mergem. Să nu ne trezim cu niscaiva oaspeți nepoftiți.

Ceea ce și facem.

- Încotro? întreabă doctora.

- Păi mergem să ți-l prezint pe Ferdinand, desigur, zice tanti Mitza. E pe Schitu Măgureanu, lângă Cișmigiu. Auzi Toni, știi că pe mașina doamnei o cheamă Felippa?

- Cadillac original, tăticu, face și nea Gigi.

E ultimul lucru pe care-l aud înainte să adorm cu fruntea pe genunchi.

Douăzeci și trei

Mă trezește o gădilătură pe obraz. E Pooy al Maiei, care mă mângâie cu lăbuța.

- Of, Toni, face zgâmboața încruntându-se. N-am vrut să te trezim, dar lui Pooy i s-a părut că dormi așa de frumos, că a vrut să te giugiulească puțin.

Fac ochi de-a binelea. Sunt tot în ambulanța Alinei Ianculescu ot Măgurele. Ramona doarme pe celălalt pat. Nea Gigi, tanti Mitza și Alina au dispărut.

- Maia, unde e restul lumii?

- În mașina lui tanti Mitza, mă informează prompt copilița.

Mă uit la ceas și mă ia cu călduri. E 10. Peste o oră Zhubin o să-i monteze niște furuncule de toată frumusețea Primei Doamne dacă nu e oprit. Pun mâna pe telefon.

- Salut Viorel. Cum stă treaba cu vizita Licuriciului cel Mare?

- Până acum totul e O.K., Toni. Sunt deja la Cotroceni. În 45 de minute el pleacă spre Parlament, iar ea vine spre Domenii, la "Hope for Shop". Noi suntem aici de mult.

- Viorel, o să sune ca dracu' ce-ți spun acum, dar fii atent: se încearcă un atentat la Prima Doamnă. Cu un laser care produce furuncule.

Îl simt cum îi crește tensiunea instantaneu.

- Știu și cine încercă să o facă, dar din păcate nu-ți pot da semnalmentele lui, pentru că e un artist al deghizărilor. Dacă poți, dublează efectivul la obiectiv și instruiește-ți oamenii să fie cu ochii în 24. Mai bine spargem niște ouă degeaba decât

să rămânem cu omleta nefăcută. Vin și eu înspre tine. Ne vedem acolo într-un sfert de oră, cel târziu.

Cheile sunt în contact. Demarez lin și opresc 10 metri mai departe, lângă Ferdinand. Cobor geamul de la portiera din dreapta și încep să claxonez ca disperatul. Își face apariția tanti Mitza. Își oprește replica usturătoare pe care și-o pregătise când vede că eu sunt cel cu tii-tii-ul.

- Tanti Mitzo trebuie să o întind urgent. Veniți și voi, ne vedem pe lângă Parcul Copilului din Domenii. Întreabă-l pe nea Gigi unde e dacă nu te descurci. Și roagă-o pe doamna doctor să mă scuze că n-am timp să o aștept.

Mătușă-mea, o știi. Nu trebuie să-i povestești de două ori un film ca să-l înțeleagă o dată. Dă din cap a aprobare, apoi dispare iar în bena lui Ferdinand.

- Maia, ține-te bine, că pornim, strig.

- N-ai grijă Toni, îmi zice soră-mea. Sunt aici, m-am trezit.

Din elicopter cred că peisajul pe care-l oferim e tare pitoresc. O ambulanță de pe vremea lui Pazvante Chiorul, care gonește ca vântul prin București, urmărită la o oarecare distanță de un dric enorm, care mugește ca un taur călcat pe coadă. Hopa! Stai așa, că astăzi chiar sunt elicoptere cărora ar putea să li se pară ciudată cursa noastră nebună. Îl sun iar pe Viorel să-i dau semnalmente mașinilor noastre și-l rog să disemineze informația mai departe. Să nu ne trezim atacați cu rachete aer-sol, zic. Bine, nu-mi fac griji pentru Ferdinand, că sunt sigur că el ar fi făcut față cu succes și la Stalingrad, dar ambulanța nu-s convins că ar suporta un asemenea tratament.

Traficul e împuțit, dar brusc realizez că sunt totuși într-o ambulanță. Dau drumul la sirenă și

mai de voie, mai de nevoie, mi se face loc. Iar eu profit să conduc ca vântul și ca gândul.

Ajungem în Domenii, trecem de piață și de intersecția cu strada Turda, apoi mai rulăm încă vreo 500-600 de metri. Parchez mașina chiar pe bulevard, mă asigur că Maia și Ramona sunt O.K., apoi țâșnesc către Parcul Copilului. În spatele acestuia se află o fostă platformă industrială transformată în spații de birouri, restaurante și cafenele, ateliere de creație, spații expoziționale și din astea. Aici va avea loc inaugurarea oficială a filialei din România a "Hope for Shop". Prima Doamnă va ține un mic discurs în fața sediului și va răspunde la câteva întrebări, apoi va tăia panglica verde, va face un tur să le cunoască pe câteva din membrele organizației, după care va pleca spre Ambasada Statelor Unite.

Cât îmi derulez pe repede înainte caseta cu informațiile acestea, ajung la colțul parcului și mă pregătesc să cârmesc dreapta, când sar asupra mea opt sau nouă agenți Securesse. Bun, e un teren de rugby chiar lângă parc, dar asta nu înseamnă că eu eram purtătorul de balon oval ca să fiu făcut grămadă, nu?

- Ho, nebunilor, zic. Sunt de-al casei. Să se ducă unul din voi să-l cheme pe Viorel. Spuneți-i că Toni Bega e aici.

Cel mai sprinten din ei se desprinde din mulțime și se repede spre intrare. Reapare după un minut, însoțit de Viorel.

- Dați-i drumul, le spune acesta oamenilor, e în regulă. Dar ce ți s-a întâmplat Toni, ce e cu tine?

- O poveste lungă, poate o să ți-o spun cândva. Acum avem alte priorități. Cum stăm?

- Am adus încă 100 de oameni în zonă. Cercetează zona centimetru cu centimetru. I-am pus să-mi raporteze orice lucru cât de mic ar fi.

Până acum, doar pe tine te-am pescuit, zice Viorel cu un zâmbet amar.

- Hai, bătrâne, capul sus. Îi dăm noi de capăt.

- Îți dai seama ce nenorocire, dacă se întâmplă ceva aici? Nu mă mai spală nici o mie de ploi de rușinea asta.

- Viorel, crede-mă, vâslim în aceeași barcă. În plus, am un dinte... nu, am un colț de mamut personal împotriva tipului care va încerca să dea lovitura. Haide, vreau să arunc și eu o privire înăuntru și prin împrejurimi.

Reușesc să-l mai înseninez puțin.

- Auzi, Toni, dar nu poți să te învârti pe aici cu înfățișarea asta. Băieții din Servicii, atât de la noi, cât și de la americani sunt deja aici. O să trebuiască să dăm explicații din 5 în 5 metri. Cât porți la picior, 42 sau 43?

- Da, zic. 42 sau 43, în funcție de calapod. Dar 43 e mai sigur.

Viorel trimite pe unul din băieți să-mi aducă un echipament complet din cele de rezervă. Agenții Securesse fac cerc în jurul meu și mă schimb chiar acolo, pe stradă. Din ce am pe mine păstrez doar boxerii.

- Viorel, n-ai primit nici un raport din Măgurele, de la fabrica de care te-am întrebat ieri?

- Nu, zice el mirat. De ce, s-a întâmplat ceva acolo?

Ha! Aș paria ambele mele biluțe contra una biluță de muc că Zhubin a dat ordin să nu transpire nimic. Joacă totul pe o singură carte persanul meu. Dacă îi iese atentatul, își încasează mălaiul și o să dispară pe vecie pe vreo insulă. Dacă nu iese ingineria, oricum nu mai contează.

- Tot povestea aia lungă, răspund. Sunt gata, să mergem.

E gigea măndel. Mă simt alt om în haine curate. Dacă aş fi putut face şi un duş... Alung gândul ăsta din minte, trebuie să mă concentrez pe ce e de făcut acum. Au rămas mai puţin de 40 de minute până la venirea Primei Doamne. Au început să apară pâlcuri-pâlcuri de presari. Se lasă cu un cocktail după inaugurare, deci un asemenea eveniment n-are cum să fie ratat de către defloratorii de opinie din presă.

- Haidem prima dată la obiectiv.

Ne mişcăm în ritm alert, te-ai prins, Viorel şi cu mine. Nu alergăm, dar la o competiţie de marş am ieşi pe primele două locuri, îţi spun. "Creative City" se cheamă pompos arealul. La intrare, filtru organizat de Servicii, într-o coproducţie româno-americană. Nu-s pe listele oficiale, fireşte, dar întâlnesc nişte vechi cunoştinţe şi mi se permite accesul.

Să ştii că n-arată deloc rău. În locul cutiilor din beton, sticlă şi impresii, dezvoltatorii au construit un fel de târguşor plin de farmec, cu străduţe înguste şi piaţete, populat de case în genul celor din burgurile germane, dar mult mai vesele şi mai pline de viaţă. Nici o clădire nu depăşeşte 4 caturi, iar arhitecţii s-au întrecut în ingeniozitate să evite liniile drepte. La parter au fie câte un mic restaurant sau o cafenea, fie câte un atelier de creaţie.

- Mişto plaţul ăsta, îi zic lui Viorel. Până acum două zile nici nu ştiam că există un asemenea loc în Bucureşti. Care ne arată că e posibil, totuşi, să fii concomitent şi corporatist şi om.

- Păi adevărul e că nu prea e posibil, Toni. Nu cred că există o singură corporaţie în adevăratul sens al cuvântului aici. Sunt numai companii mici sau ONG-uri în genul "Hope for Shop". Uite, că am ajuns.

E o căsuţă mică, cu parter şi etaj, situată într-o piaţetă. Căsuţa e ocupată în totalitate de "Hope for

Shop". La parter e amenajat un spațiu expozițional, iar la etaj sunt birourile. În fața intrării s-a pus un mic podium, pe care au fost instalate niște microfoane cu stativ. De la podium pleacă un covor verde ce duce în interior. Trecerea prin ușă e barată de panglica verde pe care o va forfeca Întâia Doamnă. La circa 20 de metri în fața podiumului este organizat "țarcul" pentru presă, cu fotografii și cameramanii pe primul rând.

Mă uit de jur împrejur. Piațeta e un pătrat cu latura de cel mult 100 de metri. Pe fiecare latură sunt câte 5 clădiri, iar din colțuri pleacă o stradă. Pe acoperișuri, în câteva puncte strategice, sunt plasați niște lunetiști.

- Viorel, la repetiția generală n-am insistat prea mult pe vecinătăți, că nu era cazul. Dar acum, toate geamurile astea mi se par un pericol. Tipul care vrea să comită atentatul poate fi oriunde. Ai suficienți oameni să pui în fiecare clădire, la fiecare nivel, care să nu lase pe nimeni să se apropie de geamurile care dau înspre piațetă?

Numărăm din ochi necesarul.

- 65, face Viorel.

- Corect. Dar sunt 65 cu tot cu etajul de la "Hope for Shop". Unde nu trebuie să plantăm pe nimeni.

Viorel nu așteaptă să termin. Își înșfacă stația și începe să mitralieze ordine. În două minute apar în pas alergător 4 unități de agenți Securesse. Se opresc câteva clipe în centrul piațetei să-și împartă clădirile, apoi se împrăștie ca potârnichele, în grupuri de 2, 3 sau 4, în funcție de numărul de etaje. În alte 5 minute, fiecare agent e la postul lui.

A rămas mai puțin de un sfert de oră. Deasupra noastră a început să patruleze un elicopter. Îmi ridic privirea spre el și încremenesc.

- Ce-i Toni?

Îi arăt cu degetul. Un snop de 4 macarale care se vede în depărtare.

- Ce-i acolo?

- Un șantier, presupun.

- Care nu a intrat în zona securizată, fiind prea departe, nu-i așa?

Înțelege. Și fără să ne vorbim, o luăm la goană de parcă ne-a lovit strechea, în direcția intrării. Încearcă să vorbească în stație, dar nu-l lasă ritmul fenomenal în care alergăm. Îmi întinde stația ca la ștafetă. I-o smulg din mână și urlu ca un disperat:

- Mașină cu 12 oameni. La intrare. Acum!

Când țâșnim pe poartă, mașina de la Securesse trage în față. Viorel înghite o cantitate impresionantă de aer și reușește să vorbească aproape coerent:

- La șantier. 4 macarale. 1 om sus. Imobilizați oricine întâlniți. 2 păziți macara. Nu se apropie nimeni. Raportați direct mie.

- Viorel, trimite-i cu cineva din Servicii, să n-aibă probleme la intrare.

Încuviințează. Parlamentează câteva momente cu un tip înalt, cablat ca o antenă GSM. Individul e de acord, le face semn unor tipi, latră un ordin scurt și trupeții vin și se urcă în mașina Securesse.

- Haide, haide, viteză, bate Viorel cu palma în tablă.

Mașina pleacă într-un scârțâit violent de cauciucuri. Ne întoarcem spre "Hope for Shop". Din spate auzim sirenele coloanei oficiale. Simt cum îmi bubuie pulsul. Și nu e de la cursa de adineauri, te asigur. Dacă m-aș conecta la rețeaua Transelectrica, aș putea alimenta vreo două cabane și o casă de vacanță cu ce tensiune am în mine.

Ajungem în piațetă și facem un mic tur. Toate par să fie în regulă, îi vedem pe agenții Securesse la geam. Dar Zhubin e aici, în apropiere. O simt. O

știu. Viorel începe să primească rapoartele de la agenții de pe șantier. Primele 3 sunt negative, nu se afla nimeni pe macara, cabinele goale, nimic de raportat. Al patrulea raport întârzie. Crezi că...?

Ne apropiem de sediul "Hope for Shop". Din direcția opusă nouă vine alaiul Primei Doamne. Per pedes apostolorum, la fel ca noi. Stația lui Viorel prinde glas:

- Raportez: am imobilizat un suspect la macara, trimiteți întăriri. Suspect la macara, trimiteți întăriri.

Ne privim în ochi, Viorel și cu mine:

- Crezi că...? facem amândoi într-un glas.

Prima Doamnă mai are douăzeci de pași până să ajungă la podiumul unde trebuie să-și țină speech-ul. Când deodată, mi se pare că zăresc o figură cunoscută în buchetul de jurnaliști care freamătă și-și mușcă zăbala în locul care le-a fost desemnat.

- Iisuse Hristoase și Preasfântă Fecioară Maria!

- Ce e, Toni?

Mă năpustesc ca un fulger în grămadă. Fac un salt gigantic și plonjez de parcă aș vrea să înscriu eseul vieții mele. Dă-râm totul în jur - oameni, camere de filmat, aparate foto, totul. Sunt un tsunami. Sunt un val nebun, în jurul căruia lumea a încetat să mai existe. Sunt o forță a naturii, care nu are decât o singură țință: să-și încolăcească mâinile în jurul gâtului Albei-ca-Zăpada. Da, Albă-ca-Zăpada cea smotocită, pe care am văzut-o ieri în Piața Victoriei, este aici. Mă prăbușesc cu mâinile înfipite în beregata ei. Am strâns puțin cam tare, dă ochii peste cap. Îi ard un rever de dreapta capabil să pună pe picioare un taur leșinat de emoție la prima ieșire în public cu un toreador. Apoi cu stânga îi smulg masca dintr-o singură mișcare:

- Salut, Zhubin!

Douăzeci și patru

N-am timp de primit felicitări și nici de dat autografe. Îl predau pe Zhubin, împreună cu laserul pe care-l recuperez din grămada de aparate scâlciate, plus o scurtă explicație, Serviciilor. Promit să le fac o vizită peste câteva ore, să depănăm amintiri și să facem debriefing-ul. Îi rog să facă în așa fel încât să nu iasă nimic în presă măcar pentru 2 ceasuri.

Tocmai dau să o șterg, când mă abordează frontal însăși Prima Doamnă. Îți redau mai jos transcriptul dialogului nostru, în original:

- Thank you, Mr. Bega.

- Please First Lady, call me Toni. And don't mention it.

- Oh, yes, you can bet your ass I'll mention it! Please feel free to visit us anytime, dear Toni.

- Thank you, you're too kind. Maybe I will, sure. Please say hi to Mr. President and tell him I love his swing.

- You're such a sweet guy, Toni!

- Nice talking to you, First Lady, but I really need to go now.

- Ciao, Toni. And take good care of you, you sexy beast!

Pentru cititorii mei vorbitori de mandarină (dar și pentru lucrătorii la mandrină), în mare e vorba de niște finețuri diplomatice, schimbate precum fanioanele la centrul terenului de către cei doi căpitani.

După ce mă despart de jumătatea Președintelui Lumii Libere, o întind la drum spre ieșire.

- Toni! mă aud strigat.

Mă întorc fără să mă opresc, să văd cine mă inoportunează de data asta. E Viorel. Are lacrimi în ochi, sau mi se pare mie?

- Omule, nici nu știi ce serviciu enorm mi-ai făcut astăzi. Nu cred că o să pot să-ți întorc vreodată datoria asta.

- Ei, hai, bătrâne, să nu melodramatizăm acum! De câte ori nu mi-ai salvat și tu pielea de la saramură?

- Nu-i același lucru, Toni, știi bine. Aici e vorba de reputație.

Vorbim în timp ce mergem voinicește.

- Unde te grăbești așa, mă nebunule?

- Am un cuvânt cu ținevas - nu spui ține... persoană însemnată... da' becher...

- Bine, misteriosule. Poate mă lași să dau o bere astăzi sau mâine și-mi povestești povestea aia lungă. Care văd că nu s-a terminat încă.

- Drept. Da' nici mult nu mai are. Auzi, care era treaba cu cea de-a patra macara? Cine era suspectul ăla?

- Macaragiul. Care era femeie. Chestie care i s-a părut extrem de suspectă agentului meu.

La intrare ne despărțim. El se întoarce la obiectiv, eu mă duc întins spre locul unde parcasem ambulanța. A venit și Dan, soțul Ramonei, să-și ia familia în primire. N-au plecat, pentru că Maia a insistat că trebuie neapărat să mă aștepte, să-mi spună un secret.

- Gata zgâmboi, iată-mă-s!

- Păi nu pot să-ți spun aici, Toni! Dacă îl aud toți oamenii, nu mai e secret, nu? Haide în mașina cu cruce. Mami, mi-l dai te rog pe Pooy?

Îl ia pe Pooy de o lăbuță, pe mine de o lăbuță și ne regăsim toți trei în ambulanță. Ne așezăm pe unul din paturile-targă. Maia mă privește foarte serios cu ochisorii ei mici:

- Toni, să știi că de fapt Pooy are să-ți spună un secret, nu eu.

- A, dacă e vorba de pufosul de Pooy, sigur, sunt numai ochi și urechi.

- Știi ziua aia când au venit oamenii ăia după noi în parc și ne-au dus la căsuțele alea din alt oraș?

- Ți-a fost frică, zgâtie mică?

- Mi-a fost puțin, da. Dar când te-am văzut pe tine la televizor, nu mi-a mai fost.

- Așa, ce vrea Pooy să-mi zică despre ziua aia? A făcut vreo prostie și trebuie să-l trag de urechi?

- O prostie a făcut, Toni, dar i-am promis că n-o să-l cerți.

- Bine, Maia. O promisiune e o promisiune, știi doar. Trebuie neapărat să o respectăm. Ce-a făcut Pooy?

- Dormeam cu mami în pat. Și m-am trezit, că am vrut să beau apă. Dar apa noastră se terminase, știi? Ușa de la camera noastră era un pic deschisă, așa că m-am dus afară pe coridor și în față era o altă ușă și am intrat înăuntru și m-am întâlnit cu un bunic la care îi căzuse aproape tot părul. I-am spus că mi-e sete, el m-a întrebat cum mă cheamă, i-am spus că mă cheamă Maia și că am cinci ani și după aia el s-a dus să-mi aducă apă. Și era un ceva care strălucea acolo în culori și lui Pooy i s-a făcut fomică la burtică și l-a înghițit. Uite!

Și Maia îi desface boticul lui Pooy, vâra două degețele în gurița lui și scoate de acolo laserul generator de furuncule care dispăruse din laborator! Rămân interzis. Mi-l întinde, îl iau fără să zic nimic și mă holbez la el fără să-mi cred ochilor.

- Toni, te-ai supărat incomensurabil de rău pe Pooy?

Zâmbesc. A învățat "incomensurabil" într-o zi, când mi-a spus foarte supărată că ea nu știe decât

cuvinte scurte și că nu mai e o bebelușină să nu se descurce cu mai multe silabe.

- Nu m-am supărat deloc, Maia. Dimpotrivă, Pooy mi-a făcut o mare surpriză.

- Plăcută? mă întreabă ea repede.

- Foarte plăcută! Promit să vă dau la amândoi câte o înghețată de căpșune, zic.

- Uraaaa, Toooniiii!

Și-mi sare de gât. Ne mai giugiulim un pic, apoi coborâm și o încredințez Ramonei și lui Dan. După ce ne pupăcim încrucișat, se urcă în mașina lor. Maia în scaunelul ei, pe bancheta de spate, cu Pooy lângă ea, într-un scaun miniaturizat. Îmi fac amândoi cu mâna și le răspund la fel.

Mă duc la Ferdinand. Unde e mare meci, mare. Între tanti Mitza și doctorița Alina. Nea Gigi chibitează de pe margine și strălucește de parcă ar fi nimerit 6 din 6 la Loto:

- Ne bătu doamna doctor de ne ucise, tăticu! mă anunță el. Eu nu luai nici o linie, iar Mitza abia două, în vreo 10 partide.

- Gigi, tu azi n-ai treabă deloc? Nu plânge taxiul ăla după tine prin oraș?

- Te hodorogiși, mă Mitzo. Păi nu-ți spusei că îmi luai liber azi? La omorul care e astăzi în oraș din cauza lu' americanii, nu mersi, nu servesc.

- Tanti Mitzo, am nevoie de matale și de Ferdinand pentru o mică excursie. Vă supărați doamna doctor că v-o răpesc pe scumpa mea mătușă?

- Of, Doamne, nu! Să nu se supere dânsa, că nu terminăm partida. Tiii, s-a făcut aproape doișpe! Păi la două trebuie să fiu în Măgurele, că ies din tură.

- Fată dragă, diseară negreșit te aștept la mine, da?

- Sigur, tanti Mitzo. La 6 cel târziu sunt la dumneata.

- Viu și eu, se auto-invită nea Gigi.

- Nu se poate, nea Gigi, zic. Am mare nevoie de o damigeană de vin curat, de-al tău.

- Da tăticu, bineînțeles, păi se poate? Numa' să-mi iau mașina și...

- Haideți, că vă duc eu până la Cișmigiu, face doctorița.

Ne luăm la revedere unii de la alții. Îi mulțumesc încă o dată Alinei pentru tot ajutorul pe care mi l-a oferit.

- Ce femeie! zic după ce rămân doar cu tanti Mitza.

- Exceptională Chico, excepțională. Îți spun, dacă aș fi avut un copil, cu ea mi-ar fi plăcut să semene. Bine, nu e târziu la o adică. Părinții i-au murit, bărbatul a părăsit-o cu burta la gură, iar fi-su, pe care l-a crescut singură, e doctor tocmai în Australia. Băi Chico, ce idee mi-ai dat! O înfiez!

Mă uit pătrat la ea.

- Tot tu o să rămâi nepotul meu preferat, Chico, fii liniștit! Și nici nu te dezmoștenesc. Bun, unde mergem?

- Stai un minuțel, tanti Mitzo. Am de dat două telefoane mai întâi.

Primul e la hotelul Carpatin din Poiana Brașov. Cer să-mi dea camera 72.

- Aici Toni, aud în receptor.

- Ce coincidență, băi Tomiță! Că aici tot Toni e! Hai moșule, că te scot pe cauțiune din arestul la munte. Poți să te întorci acasă, am rezolvat problema.

- Doamne Toni, ce bine! Cred că m-am îngrășat 5 kile de ieri. N-am făcut decât să stau în pat și să mănânc într-una.

Stabilim să ne vedem pe seară la el în Floreasca, să facem schimb de identități culturale.

Al doilea telefon, lui Nae.

- Salut Nae, Toni aici. Ai idee unde l-aș putea găsi pe un nene care se cheamă Virgil Mormonescu?

- Mormonescu acela?

- Fix ăla, da.

- Păi, dacă e în țară, la Snagov. Are un ditamai palatul acolo.

- Dă-mi și mie adresa lui, dacă ești bun. Că am eu un feeling că e acasă și aș vrea să-i fac o vizită.

E.

Foarte.

Bun.

- Feeling-ul tău e corect, Toni. Ultimele telefoane pe care le-a dat au ieșit printr-o celulă din Snagov, deci acolo trebuie să fie.

- Mulțumesc, Nae. Nu-ți mai spun că ești mare, că o știi. Auzi da' există ceva informații despre ce a făcut Mormonescu ăsta înainte de '89? Că prea a apărut după Revoluție ca din spuma oceanului, direct adjunct al directorului SRI.

- Stai o secundă, să văd ce găsesc. Oho-ho, Toni!

- Ce? mă bulucesc eu. A fost folkist în Cenaclul Flacăra?

- Să știi că nu ești departe. A fost circar! A lucrat ca magician la "Cercul Dissini", împreună cu o oarecare Violeta Palade.

Dissini? Magician? Violetta? Palade?

Erau aprinse și până acum câteva becuțe pe tabela de marcaj, dar acum e marea orgă de lumini, îți spun!

Închid cu Nae și-i dau direcția lui tanti Mitza.

- La Snagov, mătușă. Pe lângă vila 23.

- La nomenclaturiști, acolo? Ptiu, adică stai, că și eu sunt nomenclaturistă, am uitat că am pensie de la Ministerul de Externe.

Nu insistă, că mă vede că am privirea aia oablă care denotă că procesez cu toți megahertzii din procesor. Conduce ca o artistă a poporului, înjură ca un birjar atunci când e cazul și-mi respectă liniștea.

Cred că tot bucureșteanul s-a speriat de trafic, la fel ca nea Gigi. Deși e ora a dracu', înaintăm ca prin brânză. Nu ne-a luat mai mult de 30 de minute să ajungem din Domenii până în Snagov.

Tanti Mitza știe drumul, nu trebuie să-i spun nimic. De la vila 23 o luăm pe o șosea la stânga, pe lângă lac. Toți baștaniii sunt aici și fiecare și-a construit case care de care mai măroace. Dintre toți, Mormonescu o are cea mai mare, deci probabil că încearcă și el să compenseze cum poate ceva mai mic.

Tanti Mitza mă debarcă în fața domeniului, apoi se duce să arunce ancora într-un loc mai ferit de soare.

Mă înființez la ușa conacului. Bat. Se deschide o ușiță de 5 pe 5 centimetri undeva la nivelul pieptului meu. Apar un nas și o jumătate de gură. Unul din cele două zice:

- Da?

- Cu domnul Mormonescu, zic.

- Nu e acasă, zice nasul.

- Ei nu, pe dracu'! Am vorbit cu dânsul la telefon acum 10 minute. Zicea că e acasă și că mă așteaptă. Ia vedeți - Toni Bega, din partea lui Zhubin, în legătură cu laserul doctorului Palade.

Nasul și jumătatea de gură dispar. Ușița se închide. Încep să număr. Când ajung la 17, se deschide ușa cea mare.

Intru într-un fel de anticameră. Doi badigarzi mari și răi flanchează un scaner corporal din ăla de care vezi prin aeroporturi. Nu le cunosc uniforme (poate că sunt angajații direcți ai lui Mormonescu), iar ei nu par deloc surprinși să mă vadă în țolul Securesse. Apare o bâzdăganie cu o tavă de plastic, pe care o ține de parcă ar fi făcută din porțelan din dinastia Ming. După nas, pare a fi jumătatea de gură de mai devreme.

- Puneți aici toate obiectele pe care le aveți asupra dumneavoastră.

Și după voce pare la fel.

Mă conformez. Pun inclusiv laserul.

- Cureaua, pantofii, chiloții de tablă? mă interesez eu, amabil cum mă știți. Rămân, sau...?

Unul din cei doi badigarzi îmi face semn să trec prin scaner. Ceea ce eu și. Scannerul rămâne tăcut. Dar asta nu impresionează pe nimeni, de vreme ce al doilea badigarde îmi face semn să vin spre el și să depărtiez mâinile și picioarele ca să poată el plimba de voie o baghetă piuitoare deasupra fizicului bine lucrat al lui mândel.

- Bun, zic după ce termină, acum n-au mai rămas decât prelevarea amprentelor și fotografiile față-profil, nu? În rest, dacă eliberați și pașapoarte, să știți că sunt amator.

Primul badigarde are o reacție interesantă. Își trimite pumnul sub formă de ghiulea teleghidată spre plexul meu. Noroc că-l observ din timp și mă pregătesc pentru impact, dar tot rămân cu o mare carență de oxigen post-impactus.

- Vorbești prea mult, îmi explică omul în doar trei cuvinte gestul său.

Îmi recuperez inventarul de la Satu-Palmă-Barbă-Cot.

- Ce-i ăsta? mă întreabă el arătând spre laser.

- Țsta e ăla pentru care mă văd cu patronul, zic.
Un fel de fond de ten într-un ambalaj revoluționar.

Ies din anticameră și mă pomenesc într-un
coridor lung, bine iluminat. Lipit de perete mă
așteaptă un valet, un chelner sau un pinguin,
pentru că arătarea poartă un frac negru peste o
cămașă de o albeață orbitoare.

- Domnul Toni Bega?

Aproape că nici nu și-a mișcat buzele când a
rostit aceste cuvinte. Bun, vorbește, deci nu-i
pinguin.

- În carne, oase și mai ales mușchi.

- Urmați-mă, vă rog. Vă conduc la întâlnirea
fixată cu Excelența Sa, domnul Virgil
Mormonescu.

Bun numărul 2, nu-mi ia comanda, deci nu-i
chelner.

- Excelența Mea Serenissimă, Sublimă Și
Plenipotențiară vă urmează, domnule.

La cât de în vânt își ține nasul, cred că riscă
enorm ca nările să-i fie confundate cu niște
hangare de către muște sau alte înaripate mărunte.

Tropotim în șir indian prin vastele arealuri ale
proprietății. Peste tot același lux dezolant, comis
exclusiv pentru fierea vizitatorilor și nu pentru
plăcerea gazdelor. Eșuăm în fața unei uși masive,
dintr-un lemn foarte prețios și ultra pretențios.
Valetul de negru ciocăne delicat. Dar nu face cioc-
cioc-poc ca noi, oamenii de rând (respectiv de
paragraf în cazul meu). Nu nene, el face pic-pic-
poc, înțelegi?

- Da, bubuie vocea pe care am auzit-o cu vreo
12-13 ore în urmă în vestiarul de la Mori&Mori
S.A.

Valetul deschide ușa, încremenește în poziția
aracului de vie și mă anunță:

- Excelența Sa Serenissimă, Sublimă și Plenipotentă, domnul Toni Bega.

Textual. Scobesc după un gologan și i-l vâr în buzunarul de la pieptu-i de alarmă. Plenipotentul ăla face toți banii, îți spun!

Mă introduc. E o bibliotecă din-aia de vezi în filme, din lemn masiv, care ocupă toți pereții, de sus până jos. Iar susul e pe la vreo 10 metri, vericule, așa că biblioteca e pe parter plus două niveluri, cu scări care culisează de-a lungul pereților. Pe partea opusă ușii sunt niște ferestre mari, care dau către o terasă imensă cu vedere spre lac.

Lângă ferestre sunt așezate niște canapele și fotolii masive, din piele de culoarea coniacului. Într-unul din fotolii mă așteaptă Mormonescu. Trage dintr-o narghilea și face concentrat cerculețe.

Mă așez. Nu-mi oferă nimic de băut sau de fumat (de restul nici nu mai zic!). Nici măcar nu mă privește. Eu tac. El pufăie. Noi stăm.

Dacă tot am un moment de respiro, zic să îmi spun "Povestea Califului Barză" a lui Hauff, că e una din preferatele mele. Ajung la momentul în care Califul și Vizirul ascultă conversația dintre cele două berze și îi umflă râsul, când catadicsește să mă privească:

- De ce taci, dobitocule?

Mă uit în spatele meu, să văd cărui dobitoc i se adresează. Nimeni. Îmi reiau povestea. Mormonescu se încruntă, semn că i-am captat toată atenția.

- De ce taci, domnule?

- Pentru că nu m-ați întrebat nimic.

- Nu eu am venit la dumneata, ci invers. Ce e cu Zhubin și cu laserul? Și unde e Zhubin, el de ce n-a venit?

- Vă lămuresc imediat. Dar mai întâi, aş vrea să vă spun o scurtă poveste.

"În jurul anului 1980, o tânără naşte o fetiţă, probabil într-una din maternităţile bucureştene. Nimic neobişnuit, desigur, doar că tânăra se numeşte Violeta şi lucrează într-un departament al Securităţii care se ocupă cu experimentele paranormale. Securitatea nu este deloc încântată de această întâmplare, mai ales că tatăl copilului este necunoscut, iar Violeta reprezintă un element important în departament, datorită calităţilor ei native. Partea care urmează îmi este puţin neclară şi nu am informaţii exacte, dar este posibil ca lucrurile să se fi petrecut astfel: la scurt timp de la naştere, medicii descoperă că fetiţa Violetei are o malformaţie cardiovasculară, neoperabilă şi care necesită un tratament disponibil numai în străinătate. Securitatea vede în asta şansa de a-şi aduce agentul pe drumul cel bun. O informează pe Violeta că viaţa fetiţei este în pericol şi o pun să aleagă: fetiţei i se va aduce medicamentul şi va trăi, dar va fi dusă la un orfelinat şi crescută acolo, sau fetiţa va fi lăsată să moară. Nu e greu de ghicit ce alegere a făcut Violeta. Apropo, pe această fetiţă o vom întâlni mai târziu în povestea noastră sub numele Roxana Nimeni".

Virgil Mormonescu tresare, dar nu mă întrerupe.

"După episodul cu fetiţa, Violeta este realocată într-un alt departament al Securităţii, unde îl întâlneşte pe doctorul Palade, mai în vârstă cu 15 ani decât ea, care descoperise o rază laser capabilă să realizeze mutaţii la nivel celular. În scurtă vreme Violeta şi doctorul Palade se căsătoresc, iar după 2 sau 3 ani, Violeta dă naştere tot unei fetiţe, Veronica. Dar toate amintirile cu prima fetiţă reizbucnesc cu putere. Violeta îşi ia copilul şi dispăre, se dă la fund şi nu mai este de găsit. Doctorul Palade o ia rază şi în scurt timp cercetările lui sunt sistate. El reuşise totuşi să

creeze un dispozitiv care era capabil să genereze furuncule de dimensiuni gigantice."

Momonescu a uitat de narghilea. Mă privește cum trebuie să fi privit primii oameni invenția fraților Lumière.

"Violeta își găsește un loc ideal în care să se ferească de Securitate și totodată să-și folosească puterile paranormale pe care le are. Devine clarvăzătoare la Dissini, un circ itinerant înființat de un italian înainte de război, care izbutise să supraviețuiască în comunism. Își ia numele de scenă Violetta, aici își crește fetița și tot aici întâlnește un tânăr magician, pe nume Virgil Mormonescu. Acesta îi devine mai întâi asistent, apoi amant. Violetta îi dezvăluie lui Virgil Mormonescu câteva din secretele magiei albe, dar el nu este un elev prea bun. În schimb Veronica dovedește abilități și înclinații excepționale.

Vine Revoluția și cel puțin formal, Securitatea dispare. Violetta nu mai are motive să se ascundă și iese la lumină. Întâmplarea face ca la puțină vreme după aceasta, doctorul Palade să o vadă pe Violetta împreună cu fetița și cu Virgil Mormonescu. Nebun de gelozie, Palade o caută pe Violetta și-i provoacă un furuncul uriaș în mijlocul frunții, folosind laserul pe care-l crease cu câțiva ani mai devreme. Violetta își simte sfârșitul aproape. Pune să se tipărească o carte de vizită cu numele ei de scenă și cu numărul de telefon pe care îl va avea peste 20 de ani fiica ei cea mică, Veronica. Îi dă cartea de vizită lui Virgil Mormonescu și îi spune exact anul, ziua, ora și locul unde va trebui să fie prezent pentru a intra în legătură cu fiica ei cea mare, Roxana, pentru a-i da cartea de vizită. Spera ca în acest fel cele două surori se vor regăsi. Între timp, Virgil Mormonescu îl cunoaște pe Directorul S.R.I. și folosindu-se probabil de farmecul de magician și poate și de unele tehnici învățate de la Violetta, reușește să se

facă indispensabil acestuia și astfel este numit Director Adjunct al S.R.I.. Unul din primele sale ordine în această calitate este asasinarea Violettei. Veronica rămâne în grija celor de la "Cercul Dissini" și își cultivă și sporește de-a lungul timpului puterile paranormale. Atât doar că șocul morții mamei sale o face să rămână cu aceeași voce pe care o avea la momentul aflării teribilei vești. Adolescentă sau majoră fiind, rămâne singura stăpână a cercului, pe care îl redenumeste "Disney" și îi stabilește baza la Mogoșoaia, pe malul lacului".

Virgil Mormonescu este terifiat. Ai zice că se uită la un film de groază în care el este unul dintre personaje.

"Virgil Mormonescu, după 4 ani petrecuți în S.R.I., intră în politică și devine un stâlp al guvernelor care se perindă la putere până spre anul 2000, apoi virează brusc și decisiv spre lumea afacerilor. Din 2004 se retrage definitiv din politică și se dedică exclusiv afacerilor. În perioada respectivă o cunoaște pe o tânără vedetă în ascensiune a Televiziunii Române, Roxana Nimeni. Relația lor se rupe brusc în 2006, în momentul în care Roxana rămâne gravidă și își anunță retragerea din Televiziune, iar Virgil Mormonescu insistă ca ea să nu păstreze copilul. Roxana Nimeni face un avort la o clinică din Viena, după care dispare complet din viața și conștiința publică.

Afacerile se dezvoltă și se extind, ajutate și de faptul că omul de încredere al lui Virgil Mormonescu este Zhubin, un iranian cu experiență din Serviciile Secrete Iraniene. Virgil Mormonescu achiziționează un institut de cercetare, în arhiva căruia se descoperă niște însemnări despre studiile doctorului Palade, fost angajat al institutului. Mormonescu intuiește potențialul fantastic al descoperirii, așa că

răstoarnă cerul și pământul să-l găsească pe Palade. Acesta însă este dus complet cu pluta. Lui Zhubin, mare maestru al deghezărilor, îi vine ideea să se înfățișeze ca Albert Einstein și trucul funcționează, savantul revine în laborator, cu misiunea de a crea un nou laser. Palade reușește, iar laserul este luat de Zhubin, care este foarte curios să îl testeze. Își oprește ochii asupra clădirii de birouri America House, aflată peste drum de locuința lui. O alege pe Roxana Nimeni pentru test, fără să știe cine este. Zhubin îi raportează lui Mormonescu că experimentul a reușit, iar acesta decide să organizeze un atentat la Prima Doamnă a Americii, cu scopul de a demonstra și apoi a vinde pe o sumă colosală invenția lui Palade.

Cu o zi mai devreme de testul făcut de Zhubin, fusese ziua în care, potrivit indicațiilor Violettei, Mormonescu ar fi trebuit să se vadă cu fata cea mare a acesteia pentru a-i înmâna cartea de vizită. Bolnav de curiozitate, Mormonescu se duce la locul stabilit, unde se întâlnește cu Roxana Nimeni. Uluit, îi dă cartea de vizită, spunându-i doar că aceasta o va ajuta să-și găsească adevărata familie.

Pentru testul final al laserului, Zhubin aduce un trăgător de elită în România, Azul, pe care îl instalează într-un apartament vecin cu al său. Azul ia în cătarea laserului doar femeii de la etajele 1, 3 și 5 din America House, inspirându-se de la numărul apartamentului în care locuiește.

Exact în urmă cu o săptămână, Virgil Mormonescu o sună pe Roxana Nimeni și îi dă întâlnire, pe motiv că are să-i de informații foarte importante despre mama ei. Roxana vine la întâlnire, iar Mormonescu o ia cu mașina la o mică plimbare. Îi mărturisește Roxanei că în urmă cu foarte mulți ani, el și Violetta au fost iubiți și că aceasta este nimeni altcineva decât mama ei adevărată. Roxana e șocată, deschide portiera și

fuge terifiată. Mormonescu și Zhubin o urmăresc din mașină, o văd prăbușindu-se atunci când ea face atac de cord, apoi văd un bătrân ieșind dintr-un bloc și alergând spre locul unde a căzut femeia. Mormonescu îi ordonă lui Zhubin să-l ucidă pe bătrân, de teamă ca Roxana să nu-i fi spus ceva. Zhubin profită de agitația creată de moartea Roxanei și se strecoară în scara de bloc din care ieșise bătrânul. Vede o ușă deschisă la parter și intră, presupunând că era apartamentul bătrânului. Presupunerea e corectă, așa că la întoarcerea acestuia în casă, îl ucide. Ținând cont că eu eram în fața blocului și nu l-am văzut pe Zhubin, înseamnă că era în travesti și nu l-am recunoscut".

- Era travestit într-o adolescentă foarte grasă în ziua aceea, da, mormăie Mormonescu.

Nemernicul de Zhubin, cât s-o fi distrat! Așa îmi explic și cele două păhărele de vișinată de pe masa domnului Ionescu. Sărmanul de el, voise să îi ofere puțină vișinată "Iuliei". Iar reacția "adolescenteii" când m-a văzut nu s-a datorat deloc pătrățelelor de pe abdomenul lui mândel, ci faptului că Zhubin a fost surprins să vadă că "Toni de la 4" eram chiar eu, vechea lui cunoștință.

- Ironia știți care este, domnule Mormonescu? Că planul dumneavoastră cel măreț ar fi reușit. Dacă Zhubin nu făcea greșeala să se lege de familia mea. Pentru că asta v-a pierdut. Din cauza acestei greșeli am auzit ieri seară conversația pe care ați avut-o în vestiarul de la Mori&Mori, datorită ei am aflat chiar de la dumneavoastră de atentatul pus la cale și tot datorită ei am reușit să-l opresc pe Zhubin cu nici o oră în urmă. Acum e în grija prietenilor americani și, cred că o știți la fel de bine ca mine, mai degrabă mai devreme decât mai târziu, Zhubin va vorbi și-și va deșerta tolba de la A la Z.

- Povestea dumitale e fermecătoare, dragă domnule Bega. Și mai mult decât atât, sunt efectiv

impresionat de reconstituirea pe care ați făcut-o. Problema duminică însă nu este logica, ci dovezile. Nu aveți nici o dovadă ca să puteți să legați numele meu de ceva din toate acestea. Nici de Zhubin, nici de povestea cu laserul, nici de acest ridicol atentat pe care susțineți că l-ați dejucat.

- Aveți dreptate, zic. Dar eu n-am venit la dumneavoastră nici să vă ameninț și nici să vă șantajez. Am venit pentru un singur lucru.

Și știi ce fac? Exact, scot laserul din buzunar, îl pornesc și i-l plimb pe față cu mișcări iuți din încheietură. Cam cum fac șmecherii la cinematograful după ce se stinge lumina, știi? 'Geaba încearcă el să-și ascundă fața în palme, e prea târziu.

Spectacolul e înspăimântător. Sub ochii mei, încep să-i crească furuncule uriașe peste tot pe unde l-a atins laserul. Ca popcornul, vericule! Mai întâi pe față, apoi și pe mâini. Furuncule unul și unul, demne de o expoziție mondială, îți spun. În mai puțin de 2 minute, Virgil Mormonescu nu mai e decât un uriaș buboi.

Îl las în plata Domnului și o șterg. Nu fac mai mult de 20 de pași după ce ies din bibliotecă. Se aude un foc de armă. Iureș înapoi. Virgil Mormonescu e prăbușit pe covor. Și-a zburat creierii cu o pușcă de vânătoare.

Creierii, dar și niște furuncule de pe frunte.

Epilog

O sun chiar de pe malul lacului Snagov. Îmi răspunde imediat:

- Toni! Vezi, m-am ținut de cuvânt!

- Mulțumesc, Veronica. Uite, te-am sunat să-ți spun că omul responsabil pentru moartea mamei tale e mort. S-a sinucis.

- Cine e?

- Acum nu mai contează. Apă sub pod, cum spun englezii.

- Drept. Uite cum vorbești tu aproape ca un om mare, Toni!

Chicotește încântată, cu vocea ei de fetiță.

- Cum e tatăl tău?

- O să fie bine.

- Poți să-l întrebi, te rog, dacă se poate face vreo mișcare cu furunculele produse de aparatul lui? Au rămas câteva zeci de femei marcate pe viață de invenția asta furuncunebră.

Zeci, sigur că da, însă o anume Bianca mă preocupă în mod cu totul și cu totul special, ce s-o dau după cireș!

Blonda dispare de la telefon și revine după circa 1 minut.

- Toni, tata zice că aparatul cel nou care s-a pierdut în laborator avea încorporat un mecanism pentru inversarea efectelor. Și că putea fi trecut dintr-o fază în alta scuturându-l pur și simplu ca pe un termometru, de exact 7 ori.

Laser, frate!

Îi dau dreptate Veronicăi când spune că moșul o să fie bine. Păi, dacă îl ducea el de nas de atâta

timp pe Einstein însuși că antidotul o să fie gata "în curând"?

- Se poate apuca imediat să facă altul, dar o să dureze câteva luni bune. Și asta doar dacă o să aibă un laborator cu tot ce îi trebuie.

- Nu-i nevoie, l-am găsit pe cel care s-a pierdut. Mulțumește-i din partea mea.

- O.K., Toni.

- Veronica, vreau să te mai întreb un lucru: de ce nu i-ai răspuns niciodată Roxanei Nimeni la telefon?

- Pentru că la acest număr nu a sunat nimeni niciodată până vinerea trecută.

SFÂRȘIT

De același autor

Laser, frate!

111 Numărul Fierei

În pregătire

Divertisment pentru doi încornorați și un cvartet
de coarde

Table of Contents

Unu	7
Doi	14
Trei	21
Patru	29
Cinci	36
Şase	43
Şapte	50
Opt	56
Nouă	66
Zece	74
Unsprezece	82
Doisprezece	90
Treisprezece	98
Paisprezece	107
Cincisprezece	116
Şaisprezece	124
Şaptesprezece	134
Optsprezece	143
Nouăsprezece	156
Douăzeci	166
Douăzeci şi unu	173
Douăzeci şi doi	183
Douăzeci şi trei	194
Douăzeci şi patru	202
Epilog	218